

A. O. A. O.

ΤΙΜΑΤΑΙ Α. 15

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΙΜΑΤΑΙ Α. 15

ΑΘΗΝΑΙ, ΚΥΡΙΑΚΗ 14 Μαΐου 1906

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ

ΕΤΟΣ Γ' — ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 127 — 24

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΕΣ ΓΡΑΜΜΕΣ

ΤΑΞΕΙΔΙ-ΒΑΠΟΡΙ-ΡΩΜΑΙΪΚΟ

[Α. Παπαδιαμάντη]

Οι πέντε επιβάται είχαν πλαγιάσει εις τας πέγτες κοκέττας των, και τινες αυτών εκάπνιζον, επί των προσκεφάλων ακουμπημένοι, και συνωμίλουν εύθυμα και τετραμμένα, ενώ δύο άλλοι τους εκαμνον τὸ πιάστο, ρέγγοντας δυνατά.

Πῶς ἄνθρωπος ἔγι πολύ ὄχις σωματικῶς, καὶ ὅστις ἀπὸ δώδεκα ἢ δεκατεσσάρων ἐτῶν δὲν εἶχε κοιμηθῆ ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ θαλάμου μὲ ἄλλο ἄτομον, τὸ ἀναφέω ἔγι ὡς καλὸν παράδειγμα, ἀλλὰ, τέλος, ἐκ τῶν κατ' αὐτὸν ἀτυγῶν περιστάσεων εἶχε συνείησει, ὁ μισάνθρωπος, νὰ μὴ στέρηγ τὸν συγγνωτισμὸν, πῶς, λέγω, θὰ ἤδυνάτο νὰ εὐρῆ ἀνάπαυσιν, μεταξὺ τοῦ σωροῦ ἐκεῖνου, ἐντὸς γῶρου τριῶν ἢ τεσσάρων τετραγωνικῶν πήγγων, καὶ ὑπὸ ὕψος ὀρόφου ὀργυζαῖς καὶ ἡμισείας; Τοῦτο ἦτο ἐπίγειον πρὸς λύσιν πρόβλημα.

Ἡ ἔκτῃ κοκέττα ἦτο εὐκαίρος ἀκούη, καὶ εἰς ταύτην μὲ ἔταξε νὰ εἰσελθῶ, ἢ μᾶλλον ν' ἀναρριχηθῶ, ὁ γεννάδας, ὁ καμαρότος. Καλὰ ἢ κακά, τὸ κατώρθωσα, μὲ ὀλίγους μόνον λακτισμοὺς εἰς τὸ κενόν, μὲ ἔν γλιστρούμα καὶ μικρὸν ξεσλούδιττα τῆς γειράς, καὶ μὲ δύο ἢ τρεῖς κονδύλους εἰς τὸ μέτωπον. Τέλος ἤμην ἐπὶ τῆς κλίνης μου.

Ἦτο, νομίζω, μετὰ τόσα ἔτη, ἢ πρώτη φορὰ καὶ ἦν ἐταξίδεω, καὶ ἀκούη ἢ πρωτίστῃ καὶ ἦν ἀνεσπόμενη οὕτως εἰς κοκέτταν ἐντὸς ἀτμοπλοίου διὰ νὰ κοιμηθῶ. Ποῦ οἱ κλασικοὶ ἀληθινοὶ ἐκείνοι χρόνοι, τῆς παλαιῆς Β. Α. ! Σήμερον ἦτο συναγωνισμὸς μεταξὺ ἐταιρειῶν καὶ ὑπεταιριῶν, καὶ τὸ πρῶγμα μεγάλως διέφερε.

Τὸν καιρὸν ἐκείνον οἱ ἐπιβάται τῆς α' θέσεως, παραδείγματος χάριν, οἱ περισσότεροι, δὲν ἐπλήρωσαν ναυλόν. Ἐκ τῶν ἐπιβατῶν τῆς β' θέσεως κανεὶς δὲν εὗρισκε κλίνην. Οἱ ἐπιβάται τῆς κουβέρτας, ἐξαιρουμένων τῶν μακροῶν ἐκείνων μὲ τὴν τραγούκαπιν, τοὺς ὁποίους ποτὲ δὲν ἔπαυσα νὰ ζηλεύω, καὶ ὅστινες παντοῦ ὑπάγουν, εὗρισκουν εὐκόλῃ τὴν ἀνεσπιν τῶν καὶ τὸ ρογγαλισμὰ των, εἶχαν προκαταλάβῃ τὰς διαθέσιμους κλινὰς τῆς β' θέσεως, τοῦ ἀμπαρίου καὶ τῆς πλώρης. Ἐξώδικα πρακτορεία, in partibus, ὑπῆρχον παντοῦ ἐντὸς τοῦ ἀτμοπλοίου. Ἄλλο ἐπίσημον τιμολόγιον ἐφηρμαζεν ὁ λογιστῆς, ἄλλο ἀνεπίσημον εἶχεν ἐν ἱστίῳ ὁ δεύτερος λοστρόμος, ἄλλο ὁ καμαρότος τῆς β' καὶ τινες τῶν ναυτῶν. Τὰ εἰσιτήρια ὅμως τῶν τελευταίων δὲν τὰ ἐλάμβανεν ὑπ' ὄψιν ὁ πωδότης, καὶ κατὰ τὴν γενικὴν ἀπαίτησιν τῶν ἐπιστηρίων, θὰ τὰ εὗρισκε σκούρα, ἐὰν δὲν ἐπρόφθαιεν μετὰ ταχύτητος καὶ τόλμης νὰ κατέλθῃς νὰ κρυθῆς εἰς τὰς μηχανὰς κάτω, ὅπου ὁ ὑερμαστής, ὄλος μαῦρος ἀπὸ τὰ κάρβουνα καὶ κόκκινος ἀπὸ τὴν φωτιάν, θὰ σοῦ ἐφαίνετο ὡς μανιακὸν εἶδος γύφτου, καὶ βλέπων σε θὰ ἔκαμνε τοιοῦτον ἀπίσιον κίνημα μὲ τὸ τεράστιον πύδον του, ὡς νὰ εἶχε διαθέσει νὰ σε φτωαρίσῃ καὶ νὰ σε ρίψῃ καὶ σε, ὡς ἰσοδύναμον μ' ἕνα κωνάρι κάρβουνα, εἰς τὸν φοβερὸν ἐκείνον κλίβανον. Ἄλλ' ὁ μηχανικός ὁ γουελομάτης, ὀλοζούριτος καὶ κοκκινοπρόσωπος, θὰ σοῦ ἐρριπε προμερὸν βλέμμα.

— Γκροντέμ! Χουότ' ἐδ' μετ; — Καὶ δεικνύων σοι ὀπίσω τὴν σιδηρῶν, λιπόδην; ὀλισθηρὰν κλίμακα. — Φοῦλλ στήμ!

Τὸ βλέμμα καὶ ἡ χειρονομία ἦσαν ἀκεχετὰ εύγλωττα, καὶ περιττὸν θὰ ἦτο νὰ ἐννοήσῃ τὰς λέξεις, εἰς τὰς ὁποίας ἄλλως ἐκείνος εἶδε πάντοτε ἰδιάζουσαν τροπικὴν σημασίαν.

Εἰς ἐμὲ ἰδοῦ τί εἶχε συμβῆ μίαν φορὰν, ὅταν

ἐμαθήθησα, πρὸ εικοσιπενταετίας. Εἶχα λάβῃ εἰσιτήριον Γ' θέσεως. Ἄλλ' ὁ γερο-Σταγειρίτης, ὁ πράκτωρ, μοῦ εἶχε δώσει συστατικὰ εἰς τοὺς ὑποπλοιάρχους, λογιστὰς καὶ λοιποὺς διὰ νὰ μοῦ δώσουν κλίνην εἰς τὴν δευτέραν θέσιν. Ἐνωρίς εἶχα καταλάβῃ ἐγὼ τὴν κοκέτταν. Εἰς τὴν Στυλίδαν, τὰ μεσάνυκτα, εἶχεν ἐπιβιβαθῆ ὀλόκληρος καρδιά ταξειδιωτῶν, καὶ πολλοὶ τούτων εἶχον εἰσιτήρια Β' θέσεως... Κατῆλλον πάνοπλοι, δηλαδή με ταῖς βαλίτσας καὶ ταῖς ἁποπέλαις καὶ τὰ ταμπάκια των, καὶ ἰδόντες ὅτι αἱ κλινὰς ἦσαν πιασμέναι, ἤρριξαν νὰ ἐκτοξεύουν ἀναθήματα καὶ νὰ ἐκφωνοῦν μακροὺς φιλιππικούς, λέγοντες ὅτι ἡ ἐταιρεία τοὺς ληστεύει, κτλ. Εἰς μάτην ὁ ὑποπλοίαρχος καὶ ἄλλοι τοὺς ὑπεδείκνουν τὴν ἐπιφύλαξιν, ἣτις ἦτο τυπωμένη εἰς τὸ ὅπισθεν παντός εἰσιτηρίου: Εἰς τούτῳ ἐπιβάτας τῆς Α' καὶ Β'.

τάσμα τῆς συνεδήσεως, καὶ ὅτι ἤκουα τὴν φωνὴν τῆς. Ἴσως μ' ἐκυριεύσει καὶ φόβος τῆς παιδικός, μὴ τυγῶν μὲ βγάλουν στατικῶς ἐκεῖθεν, ἐν τῷ δικαίῳ των, αὐτοὶ ὀφτινες εἶχαν πληρώσει Β' θέσιν, ἐμὲ ὅστις εἶχα πληρώσει κουβέρταν. Ἀνεπήδησα εὐθύς, ἐσηκώθη, καὶ ἐπειδὴ εἶχα πάντοτε συνήθειαν νὰ μὴ ἐκδύωμαι ἐντελῶς ὅταν ἤμην ταξειδιώτης καὶ ἐκοιμώμην εἰς προσωρινὸν μέρος, δὲν ἐχρειάστη πολλὴ ὥρα διὰ νὰ πηδήσω κάτω, νὰ λάβω τὸν κοῦκὸν μου καὶ τὸ πανωφόρι μου εἰς τὴν δεξιάν χειρᾶ, τὰ ὑποδήματα καὶ τὰς κάλτσας μου εἰς τὴν ἀριστεράν, καὶ ζυπόλυτος ἄλλ' ἔγι καὶ γδυτός ὄλος δίολου, ἀνέστην τρέχων εἰς τὸ κατὰστωμα. Εἰς τὸν δρόμον συνήτησα τὸν κακαρότον, καὶ τοῦ εἶπα ὅτι εἶχα παρατήσει τὴν κοκέτταν, καὶ ἄς τὴν διαβῆθῃ ὅπως θέλῃ. Πολὺ καλά.

ἐπὶ τοῦ στήθους καὶ τῆς ἀριστερᾶς πλευρᾶς τοῦ κοιμωμένου.

— Ἄς πᾶν νὰ νομίζαν!

Ἐγὼ ἤμην σχεδὸν ἄρρωστος, εἶχα πάθει πρὸ μικροῦ ἀπὸ τὸν στόμαχον, ὀφείλω νὰ τὸ ἠμολογήσω. Πλὴν δὲν ἦτο τόσο ἀπὸ κατάρχησιν στομαχικὴν, ὅσον ἀπὸ σκύψιμον καὶ δικτάριον καθημερινῆν ἐργασίαν ἀνευ τοῦ τεταγμένου ἀγασμοῦ τῆς ἡμέρας τῶν Σαββάτων.

Ἦτο τὴν Πέμπτην τῶν Βαίων, 7 Ἀπριλίου τοῦ ἔτους 1894. Μετὰ τόσων ἐτῶν ξενητευθὸν θὰ ἐπήγαινα νὰ ἐροτάσω τὸ Πάσχα πλησίον τῶν πτωγῶν, γηραιῶν γονέων μου. Ἡ αὔρα τῆς θαλάσσης καὶ ἡ ἀναφυγὴ καὶ ἡ βραγεία σχολή, καὶ ὁ ἄηρ τῆς μικρᾶς, πτωχῆς καὶ ἀφανοῦς, τῆς γενεθλίας νήσου, ἤλπιζα εἰς τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ ὅτι θὰ μοῦ ἀπέδιδον τὴν ὑγείαν. Καὶ δὲν ἐψεύσθη τῆς ἐλπίδος.

ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ

θέσεως δίδεται καὶ κλίνην, «ἐὰν ὑπαρχῇ διαθέσιμος.» Αὐτὰ, ἔλεγον ἐκεῖνοι, γράρονται διὰ τὸν τύπον, καὶ πρέπει ἡ ἐταιρεία νὰ εἶνε συνεπής καὶ τὰ τοιαῦτα.

Εἰς τῶν ἐπιβατῶν, εὐκόλος εἰς τὸ λέγειν, ὅστις ἦτο, νομίζω, ἀνώτερος δικαστικός, προσέφερθῃ συνήγορος ὑπὲρ τῆς κατηγορουμένης. Ἡ ἔταιρεία, ἔλεγε, ἐβουλεύθη καὶ συζητήσεται, ἐζημιώθη καὶ ζημιώνεται, δι' ἕνα ἱερὸν σκοπόν. Τὴν φράσιν καὶ τὴν ἰδέαν ταύτην ἐπανελάμβανεν ἐπὶ μακρὸν, συμπλέκων καὶ μεταβίβων ἄλλοτε ἄλλως τὰς λέξεις.

Ἦτο τότε ὀλίγα ἔτη μετὰ τὴν Κρητικὴν ἐπανάστασιν τοῦ 1866—68. Καὶ τὸ ἀτιμόπλοιον ἐο' οὔ εὐρισκόμηναι. Ἦτο, νομίζω, αὐτὸ τὸ ἐξακουστὸν «Πανελλήνιον»—ἐὰν δὲν ἦτο ἡ «Υδρα». Διότι αὐτὰ τὰ δύο ἦσαν τὰ μικρότερα, τὰ ἔχοντα τὸν στενωπὸν γῶρον δι' ἐπιβάτας, καὶ ἐπ' ἐνὸς τούτων ἦτο πιθανώτερον νὰ συμβῆθῃς περὶ κλινῶν.

Δεύτερος συνήγορος ἐπαρουσιάσθη εἰς ἄνθρωπος ὕψηλός, μελαψός, ὄλος κόκκαλα, μὲ μικρὸν μανδύαν καὶ μὲ βαβείαν γενειάδα. Τὸν ἔβλεπα σχεδὸν πάντοτε ἐπὶ τῶν ἀτμοπλοίων, ὅστις ἐταξίδεωσα, καὶ θαρρῶς πῶς δὲν ἔλειπε ποτὲ ἀπὸ αὐτά. Κάτω, εἰς τὴν Β' θέσιν, προῆρχε πάντοτε εἰς τὸν Λαζκενὲ καὶ εἰς τὸ Τέρσο-Τίρο. Εἰς τὴν ὀμιλίαν του ἐπανήρχοντο συγχρότα αἱ φράσεις «Σὺς περικαλῶ», καὶ «θὰ μὰς καθυποβάλῃ θέλησιν» καὶ «μ' ἐκτυπᾶτε» καὶ τὸ «αἰστημά μου» καὶ δύο ἢ τρεῖς ἄλλαι. Τοσαῦτα μόνον ἐθυμούμην περὶ τοῦ ἀτόμου του, τὸ δὲ ὄνομά του ποτὲ δὲν ἤμπορεσα νὰ τὸ μάθω.

Βλέπων καὶ ἀκούων ἐγὼ ἀπὸ τῆς κοκέτας μου (διότι, ποῦ νὰ εἰμφορέσω νὰ κοιμηθῶ!) τὰς ἐξημένους ὄψεις καὶ τὰς ὀργίλας φωνὰς τῶν ἐπιβατῶν ἐκείνων, ἐνόμισα ὅτι ἔβλεπα αὐτὸ ὡς φάν-

Ἄλλ' οἱ γρόνοι ἐκείνοι ἐφυγον πρὸ πολλοῦ, καθὼς ἐφυγε καὶ ἡ νεότης, καὶ τώρα, μετὰ τόσα ἔτη, ἀποκατωμένος παλαιστής τοῦ βίου, εὐρισκόμην πάλιν πλαγιασμένος ἐντὸς κοκέτας ἀτμοπλοίου. Ἦτο ἐποχὴ συναγωνισμοῦ, ὡς εἶπα, καὶ οἱ ναυλοὶ ἐδύνασαν εἰς μειοδοτικὴν δημοπρασίαν. Ἀνεπιτήδητος καὶ ἀνίκανος διὰ παζάρια, ἐγὼ εἶχα πληρώσει ἐννέα δραχμὰς δι' εἰσιτήριον Β' θέσεως ἀπὸ Πειραιῶς εἰς Βῆλον. Γνώριμὸς μου ἄλλος εἶχε δώσει μόνον ἕξ δραχ., διὰ τὴν Α' θέσιν. Τρίτος τις εἶχε δαπανήσει τέσσαρας δραχμὰς διὰ τὴν Β' θέσιν, ἄλλος δὲν εἶχεν ἐπιτύχῃ εὐθηνότερα τοῦ ταλλήρου διὰ τὴν κουβέρταν, καὶ οὕτω καθέστη. Τὸ κατ' ἐμὲ, δὲν μὴ ἐφαίνετο νὰ εἶχα δώσει πολλὰ, ἐξ ἐναντίας. Ἄλλ' ἦτο οἰκτρὰ κατὰστασις, καὶ δὲν προεμάντευε τις ἀφία διὰ τὸ μέλλον τῆς ἀτμοπλοίας ἐν Ἑλλάδι, οὐδ' ἔβλεπε ποῦ θὰ καταστήσει ἐπὶ τέλους ὁ καταστρεπτικὸς αὐτὸς συναγωνισμὸς.

Ὁ Θεὸς τοὺς εἶχε φωτίζει, τοὺς πρὸ ἐμοῦ κατόχους τοῦ πνιγροῦ θαλαμῆσκου, νὰ μοῦ ἀφήσουν τὴν κοκέτταν αὐτήν. Ὅταν εἶχα εἰσελθῆ, πρὸ μικροῦ, ὁ ἄηρ δὲν ἦτο πολὺ διεφθαρμένος, καὶ τώρα ἐνόησα διαπί. Ἡ πόρτα εἶχεν ἀνοιχθῆ καὶ κλεισθῆ συγγὰ, καὶ εἶχον σχηματισθῆ μικρὰ παροδικὰ ρεύματα. Ἐπὶ τῆς κοκέτας μου ἦτο ἡ θυρὶς, τὸ μικρὸν στρογγυλὸν παραθυράκι, μὲ τὴν γωνδοῦν ὕαλον, καὶ ἡ θυρὶς αὕτη ἦτον ἀνοικτή. Οἱ κύριοι ἐνοοῦσαν νὰ εἶνε, καὶ ἀπαίτουσαν νὰ εἶνε ἀνοικτή, καὶ εἶχαν δίκαιον. Μόνον κανεὶς ἐξ αὐτῶν δὲν ἠ' ἀπερᾶζιζε νὰ προσμηθῇ τὴν κοκέτταν ἐπιπνῆ. Ὅλοι ἐνόμιζαν ὅτι θὰ ἐκδύωναν, ἂν εἶχαν τὸ παραθυράκι ἀνοικτόν, καὶ τὸ ἐλαφρόν, ὀροσερὸν ἀπόγειον τῆς νυκτός, καθὼς παρέπλεε τὴν ἀκτὴν τὸ ἀτμοπλοίου. θὰ ἐπατήρητο ὄλον ὀριμύ

σελήνην δυσωμένην. Τὴν εἶδα, πρὶν κούψῃ ὀπισθεν τῶν ὀρέων τὸν ἡμίφωτον δίσκον τῆς, νὰ σταθῆ καὶ νὰ ρίψῃ τὰς τελευταίας ὠρὰς, μελαγχολικὰς ἀκτῖνας τῆς ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ Σουνίου. Εἶδα τὸν ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς, εἶδα τὰ εἰσέπια τῆς Σουνιάδος, εἶδα τοὺς κίονας τῆς Παρθενῶν, νὰ δέχωνται τὴν μελιγρᾶν οὐρανοῦ τῶν βελῶν καὶ τῶν φίλων τῆς Ἐκάτης, ἐπὶ τῶν γυνῶν καὶ ἡγιασμένων καὶ χρισμένων ἀπὸ τὰς θηέλλας καὶ ἀπὸ τοὺς αἰῶνας μαρμαρώων των.

Παρ' ὀλίγον θὰ ἔστελλα φίλημα διὰ τῆς χειρός... Ἄλλ' εἶχα λημονήσει πρὸ πολλοῦ πῶς στέλλονται τὰ σπλήματα. Ἀκουσίως ἔκαμα τὸν σταυρόν μου. Ὁ Χριστιανὸς τῆς σήμερον ἔστειλε διὰ μέσου ὀδοδῆκοντα γενεῶν ὀρθοπεδικῶν χαιρети-σμων εἰς τὸν εἰδωλωτάτην τὸν πρὸ εἰκοσι καὶ πέντε αἰώνων.

Τὰ ἄστρα εἰς τὸν οὐρανὸν ἐτρέμον, ἐτρέμον, καὶ ἐσθυναν, καὶ ἔμεναν ἀναμμένα. Τὰ κύματα ἐφριπτον κάτω ἀπὸ τὴν τρόπιν τοῦ πλοίου, στὴν ῥη πορφύρεα μεγὰλ' Ἰαχὸν. Ἡ αὔρα ἢ ἀπόγειος ἐφύσα ὀροσερωτέρα καὶ ψυχροτέρα ὄλο. ἐν. Πόρρω, ἐν ἀπόπτω, ὑπερᾶνη ἐν φῶς, τὸ ὅποιον ἐσθυνε καὶ ἠναπτε καὶ ἐστροφοορίζεν. Ἦτο φάρος. Εἶτα ἄλλο καὶ ἄλλο φῶς καὶ φῶς, κόκκινον, πράσινον, ἀνερχόμενον, κατεργόμενον, ὑποβρύχιον, ἐναέριον. Ἦτο ἀτμοπλοίου φέγγον.

Μικρὸν πλοιαίριον μὲ ἐν ἱστίῳ ἐφάνη ὅπου ἔπλεε ἀσπίδα εἰς τὴν ἀκτὴν, πέραν τοῦ Λαυροῦ, χλωαῖνον καὶ ἀκαμπανεβάζον καὶ παραδέρνον εἰς τὸ σκότος, ὡς νὰ εἶχε κολλήσει εἰς τὸν βράχον καὶ δὲν ἤμποροῦσε νὰ ξεκολλήσῃ. Δεύτερον πλοῖον, γολεττὶ ἀρματαμένον, μὲ φλόκους καὶ τρία πανὰ ἐπὶ τοῦ πρωαίου ἱστοῦ, μὲ μπούμαν ἐπὶ τοῦ πρωναίου, ἐσάλυεν, ἀντίστροφᾳ πρὸς

ΞΕΝΑ Α. Ο. Δ. Ο.

ήμιας. Άλλη βρατσέρα, αγωνιώσα να εύρη τὸν ἀέρα, με τὴν πρῶταν ἐγκάρσιον πρὸς τὸν Γραῖον ἢ ΒΑ, ἐπέτωνων ἀντίπλευρα τὰ δύο πανὰ τῆς, δεξιὸθεν καὶ ἀριστερόθεν τοῦ σκάφους. Ἀνθρώποι ἠγωνίων, κ' ἐπάλοιον κ' ἐτήχοντο, εἰς τὸ καραντί κ' εἰς τὴν γιονίαν, εἰς τὴν φουτοκαλασιάν κ' εἰς τὴν μπόρραν, διὰ τὰ κεράθουσα ὄχι τὸν ἄστον, ἀλλὰ τὸ δίπυρον τὸ καθήμερον.

Καλὸ σας κατενόδι, φτωχοὶ τυραγισμένοι!

Εἶπεν ἡ καρδιά μου ἀυθόρητος εἰς τοὺς ἀγνώστους τούτους. Ἦτο ἡ ἐπιδόξ ἄσματος ἐπιθαλασίου καὶ αἰθεροῦ ποιήματος κοινοποσιακοῦ, ὑψηλοῦ, παθητικοῦ, ἀναρού καὶ σπαρρακτικοῦ, τὸ ὁποῖον δὲν ὑπῆρξε ποτέ, καὶ τὸ ὁποῖον ποτέ δὲν ἔπαυσε νὰ ὑπάρχῃ, ἄς μὴ εὐρέθη ποιητὴς διὰ τὰ τὸ συνῆσθαι, μήτε μουσικὸς διὰ τὸ τῶνίσθαι.

Παρῆλλον οὕτω πολλὰ ὄρα. Αἶφνης ὁ ἄνεμος ἐκόπασεν, ὁ ἀήρ κατέστη γλυκαρότερος, καὶ ἠκούσθη ἡ ὑπόκωφος ἐκείνη σιγαλή βοή, με τοὺς δρόμους καὶ κρότους καὶ φωνὰς ἐπάνω εἰς τὴν κουβέραν, ἢ προαγγέλλουσα τὴν προσέγγισιν εἰς ὄμιον, πλησίον πολίγνης τινός. Ἐκ τῆς ἀριστερῆς πλευρῆς τοῦ πλοίου, ὅπου ἤμην πλαγιασμένος, δὲν ἔδλεπα τότε εἰμὴ πέλαγος, καὶ τὰ βουνὰ ὡς σκοτεινοὺς ὄγκους ἀπώτερος. Ἐσυμπέρανα ὁ μὲν ὅτι προσγγίζομεν εἰς τὸ Ἀλιβερί. Ἦτο ἡ μόνη στιγμή, καθ' ἣν ἠδύναμην ἴσως ν' ἀποκοιμηθῶ, ὑπευθόμενος ἀπὸ τὴν μαλακωτέραν ἐκείνην ἀβραν. Ἀλλὰ μ' ἐξύπνησαν οἱ τόσοι κρότοι καὶ θόρυβοι τῆς κουβέρας, καὶ ἡ τραγία φωνὴ τοῦ λουτροῦ, ὅστις ἐκείνουβόλοι τοὺς ὀλίγους λεμβούχους, ὅσοι εἶχον πλησιάζει:

— Ἀπὸ τῆν ἄλλη μανά, ζῆ: . . . Ἀβέρρα: Σία, ἐσύ, ἀτζαμή: Δὲν ξέρεις ἀκόμη πῶς νὰ ζυγώσετε στὸ καρβέλι. . . Κυτάγχε, μὴ σῆς βουλιάζῃ ἡ γουργούλα, καὶ γὰς ἡ Πόλη γαῖδ. . . διαρο!

Ἀπεπλεύσαμεν. Εἶγε γαρζέει ἦδη. Ἦτο ὁ δὴν ἀύγῃ. Μετ' ὀλίγον δὴ ἤρξατο ἡμέρα. Δὲν ἤμποροῦσα πλέον νὰ κοιμηθῶ. Μοῦ ἐπῆλθεν ὁ συνήθης ἀπὸ δύο ἐβδομάδων γουργουρισμός, ἡ τρεμούλα καὶ ἡ μικρὰ λιποθυμία.

Ἀπὸ δέκα ἢ δωδέκα ἡμέρων ἡ τροφὴ μου ἦτο πεντάκις τῆς ἡμέρας ἀνά ἓν μισοδρασημένον αὐτόν. Καὶ αὐτὸ τὸ γάλα μοι ἦτο δέσπεπτον. Ἐκαμνα νὰ σπικωθῶ, καὶ ἔλεγα πῶς θὰ εὐρῶ τὸν καμαρότον ἢ τὸν ἐργολάβον τὸσον πρῶτὴ ἀκόμη.

Εὐτυχῶς μοῦ ἦλθεν ἐπικουρία. Ὁ πατριώτης μου νέος, φοιτητὴς τῆς ἰατρικῆς σχολῆς Γεώργιος Π. . . με εἶχε βοηθήσει πολλὰκις ἦδη εἰς τὸ ταξείδιον αὐτό, καὶ ὡς ἰατρὸς ἀκόμη, με τῇ πρῶτῳ κρίσιν του.

Ἐνῶ ἐγαράζην ἀκόμη μ' ἐνθυμήθη καὶ κατέβη ἡ ἰδὴ τί γίνονται. Μ' ἐβόηθηε νὰ καταβῶ ἀπὸ τὴν κοκέτταν, ὡσαν ἀπὸ κλωθῶν, ἢ ἀπὸ κρεμαστῶν κόφρινον. Μέγας σταθασμός ἐπιβῆτων δὲν ὑπῆρχεν ἐπάνω. Ἀγ! διατὶ νὰ μὴν ἐπαινα κ' ἐγὼ τρεῖτην θέσιν; Ὅα εἶχα χορτάσει, οὐρανόν, ἀέρα, θάλασσαν.

Πόσον περικαλλῶς, καὶ πόσον μεγαλοπρεπῶς ἐρρόδιζεν ἡ αὐγὴ! Ὁ Γεώργιος μοῦ ἔδωκε νὰ τυλιγθῶ εἰς δύο μαλλίνας σινδόνας καὶ σκεπάσματα τὰ ὁποῖα εἶχε, κ' ἐπῆγε νὰ ζυψηθῇ τὸν βοηθῶν τοῦ ἐργολάβου, διὰ νὰ μοῦ φέρῃ ἀναψυκτικόν τι.

Εἶτα ἔκλεψε ἓνα ὑπνον τυλιγμένους εἰς τὰ θερμά σκεπάσματα. καὶ με ἐξύπνησεν ὁ ἥλιος ἀνατέλλων.

Ὅλην τὴν ἡμέραν ἤμην εὐθυμος, καὶ ἠσθανόμην ταχεῖαν βελτίωσιν.

Φεῦ! ὡς θλιβεράν ἀνάμνησιν θὰ μνημονεύσω τὴν ἐξῆς συγκυρίαν. Τὴν ἡμέραν ἐκείνην Παρασκευὴν, 8 Ἀπολείου, περὶ μεσημβρίαν, εἶδομεν μακρόθεν τὴν Ἀταλάντην. Τὴν ἐσπέραν τῆς αὐτῆς ἡμέρας, συνέβη ὁ πρῶτος ἀληθῆρος σεισμός, ὁ καταστρέψας τὴν Ἀταλάντην. Ἀς εἶνε ἴσως ὁ Πλάστης εἰς τὴν ἀνθρωπότητα!

Τὴν ἐσπέραν ἐφθάσαμεν εἰς Βῶλον. Καὶ ἦτο αὐτῇ ἡ προτελευταία φορὰ ποῦ ἔκαμα ταξείδι, με βαπόρι ρωμαϊτικόν.

Α. Παπαδιαμάντης

ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Η ΔΑΟΕΑ

Γερά κορμιά γιά ἀγάματα, κορμιά παλληκαρίσσια
 Καὶ σὰν πλατάνια φουντωτά, ψηλά σὰν κυπαρίσσια,
 Τῆς λεβαντιάς τὸν ἀνεμο, τῆς ἔμορφιάς τὴν πού-
 [λια,
 Νωιάθω μαζῆ σας καὶ ψυχῆς σὰν τ' Ἀπριλιῦ τ'
 [ἀνθούλια
 *Ὅλα, ἓνα ἓνα χωριστά κ' ὄλα μαζῆ καὶ χάγια,
 Τοὺς μετωμένους δυνατοὺς τοὺς ἀνδρες καὶ τ'
 [ἀγῆρια
 Τ' ἀγάνεια παλληκαρία,
 Θωρῶ ἀπ' τὰ εὐγενικώτερα τοῦ κόσμου τὰ βλα-
 [στάρια
 Ματρῶ τὰ καρδοχτύπια σας, διαδάζω τὴ ματιά σας
 Καὶ τοὺς καὶμούς καὶ τοὺς θυμούς μέσα ἰτά σωθικά
 [σας,
 *Ὅνερα π' ἀληθῆδους κ' ἄλλα δνερα σθυσμένα.
 Ἰβια καὶ ὁμοια εὐγενικά, μέσ' τῆς καρδιάς σπαρ-
 [μένα.
 Καὶ ὄλα μαζῆ σὰς χαίρωμαι κ' ὄλα μαζῆ σὰς
 [κράζω,
 Ἄδελφια ἀγαπημένα.
 Τῆς Νίκης σ' ἔλους τῆ φωτιά φουντώνω καὶ τα-
 [ράζω
 Καὶ τῆ φωνή μου ὄλοι ἀγροικοῦν ὄσοι ἀγαποῦν
 [ἔμένα.
 Καὶ δίνω τὴν ἐλπίδα
 Σ' ὄλα τοῦ κόσμου τὰ παιδιά, σὲ κάθε μιά Πατριδα.
 Χρ. Βασιλένης

* Ὁ ἀποτομώτερος ὀδοντωτὸς σιδηρόδρομος εἶναι ὁ τοῦ Βεζουβίου, ὁ καταστραφείς κατὰ τὴν πρό τιων ἡμερῶν συμβῆσαν ἐκρήξιν.

* Τὰ κοσμημάττα τοῦ Ἀγγλικῦ στέμματος ἀξίζουν 2 1)2 ἑκατ. φράγκα.

* Οὐδέποτε πίπτει βροχὴ μετὰξὺ τοῦ πρῶτου καὶ τοῦ δευτέρου καταρράκτου τοῦ Νεΐλου.

* Μία ἀγγλικὴ ἐφημερίς μετὰξὺ τῶν περιέργων τοῦ Κόσμου γράφει καὶ τὸ ὅτι ἡ Ἑλλάς ἐχει νόμον καθ' ὃν ἓνας καταδικασμένος εἰς θάνατον μπόρρει νὰ ζήσῃ χρόνικ ὀλοκλήρα προτοῦ ὑποστῆ τὴν ποινήν του.

* Τὰ στρεΐδια ἔγιναν οἰκιακὰ πλέον εἰς τὴν Κεντρικὴν Ἀμερικὴν. Τρέπονται δηλαδὴ καὶ αὐτὰ ὅπως τὰ ἄλλα οἰκιακὰ ζῶα — ἐντὸς δεξαμενῶν ἐννοεῖται.

* Κάθε ἐργάτης εἰς τὴν Ἰκωνίαν φέρει εἰς τὸ καπέλλο του μίαν ἐπιγραφὴν με τὸ ὄνομά του καὶ τὸ εἶδος τῆς ἐργασίας του.

* Τὸ ψωμὶ πρὸ Σικάγο πωλεῖται κατὰ καρβέλια ὅπως ἐδῶ, με τὴν διαφορὰν ὅμως ὅτι καὶ καρβέλι ἔχει ἀποτυπωμένον διὰ σφραγίδος τὸ ὄνομα τοῦ ψωμά καὶ τὸ βάρος.

* Ἐξ ὄλων τῶν ἐπιστολῶν αἱ ὅσαι περνοῦν ἀπὸ τὰ διάφορα ταχυδρομεῖα ὄλου τοῦ Κόσμου τὰ δύο τρίτα διαμερίζονται μετὰξὺ ἀνθρώπων ὀμιλοῦντων ἀγγλικά.

* Ὁ πολιτισμὸς συντομεύει τὴν ζωὴν τοῦ ἵππου: ἐν ἀρχῇ καταστῆται οὗτος 37-38-40 χρόνια, ἐνῶ ὁ οἰκιακὸς ἵππος 37-25 τὸ πολὺ χρόνια.

* Ἡ πρόδοσις τῆς χειρουργικῆς εἶνε λίαν ἐπισποθητή. Ἐνῶ πρὸ 25 ἐτῶν ἀπετύγχανον 50 ο)ο ἀρωτηριάσεις καταλήγουσαι εἰς θάνατον, ἦδη μὲν 5-10 ο) ἀποτυγχάνουν.

* Εἰς τὸ Δουνδῖον ἐπὶ 312 κατοίκων ἀναλογεῖ εἰς ἀστυφύλαξ, εἰς δὲ τὰ πρόστατα τοῦ Λουνδίνου εἰς ἀστυφύλαξ ἐπὶ 697, εἰς δὲ τὰς ἐπαρχίας εἰς ἐπὶ 1150 κατοίκων.

* 2 1)2 ἑκατ. φράγκα ἐστόχισεν εἰς τὸ Ἀγγλικὸν δημόσιον τὸ ταξείδι τῶν πριγκήπων τῆς Οὐαλλίας εἰς τὰς Ἰνδίας.

I. Φ. ΟΛΤΜΑΝΣ

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΗΣ ΓΟΡΓΟΝΑΣ

Μοὶ διηγῆθησάν ποτε, ὅτι κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ προπαραελθόντος αἰῶνος, εὐρίσκειτο εἰς τὸ Φιλίσσιγεν μίαν οἰκοδομήν, γνωστὴν ὑπὸ τὸ ὄνομα «τὸ σπιτὶ τῆς Γοργόνας». Οἱ γέροντες τοῦλάχιστον τῆς πόλεως ἔδιδον εἰς τὴν οἰκίαν τὸ ὄνομα τοῦτο, καίτοι οἱ πολυμαθέστεροι, διορθώνοντες τοὺς γέροντας, μετεχειρίζοντο ἄλλην ὀνομασίαν καὶ ἀπεκάλουον τὴν κατοικίαν «Ὄϊκον τῆς Νηρηίδος». Καὶ οἱ γέροντες ὅμως καὶ οἱ νεώτεροι, οἱ πολυμαθεῖς, ἐκ συμφώνου παρεδέχοντο, ὅτι κατὰ πληροφωρίαν ληφθείσας παρὰ τῶν προγόνων των, ἐντὸς τῆς οἰκίας ἐκείνης πρὸ ἑκατοντάδων ἐτῶν κατοικεῖ μίαν Γοργόνα ἢ Νηρηίς, τὴν ὁποῖαν εἶχεν ἐξγαγάει ἀπὸ τὴν θάλασσαν εἰς πτωχὸς ναυτικὸς, ὅστις καὶ ἔκτισε τὴν οἰκίαν ἐκείνην διὰ τῶν χρημάτων, εἰς ὅποια αὐτῇ τῆ ἐδώρησεν. Ἀγνωστοὶ ἐργάται καὶ κτίσται, οἵτινες ἐξηφανίσθησαν μὲν εἶχε τελειώσει ἡ οἰκοδομή τῆς Γοργόνας καὶ ἡ ἀγάπη αὐτῆς πρὸς τὸν ἀνθρώπον, ὅστις τὴν εἶχεν ἀλιεύσει, καλίστων μεγαλείτερον τὴν ἐνδιαφέρον τῆς παραδόσεως ταύτης, τῆς μεταβιβαζόμενης ἀπὸ αἰῶνων ἀπὸ πατρὸς εἰς υἱόν.

Τώρα πρόπει νὰ γνωρίζετε, ὅτι ὅσον ἀξιοπύστον καὶ ἀν εἶνε ἐν πρῶτῳ, ὑπάρχουσιν ἐν τούτοις ἀνθρώποι ἀπιστοὶ, οἱ ὁποῖοι, θέλοντες νὰ φανῶσιν ἐξυπνότεροι ἀπὸ τοὺς ἄλλους, καταγελοῦσι τοὺς προγόνους των καὶ ἀποκαλοῦσι ψευδὸς ἐκεῖνο τὸ ὀποῖον ἐκεῖνοι ὑπεστήριζον ὡς ἀλήθειαν. Τοῦτ' αὐτὸ συνέβη καὶ ἐνταῦθα. Ἀνεγνώριζον πληρέστατα, ὅτι ὑπῆρχε μίαν λαϊκὴν παράδοσιν περὶ τῆς Γοργόνας, ἠρνούντο ὅμως σκληροτραχήλους, ὅτι ὑπῆρξε ποτε τοιοῦτον ὄν. Μ' ὄλα ταῦτα ἡ οἰκοδομὴ ἦτο ἐκεῖ καὶ ἐκαστος ἠδύνατο νὰ τὴν ἴδῃ. Ἀν κάνας ἔλεγεν εἰς τοὺς ἀπίστους νὰ τῷ δείξωσιν ἐντὸς τῆς πόλεως ἢ ἐντὸς ὀλοκλήρου τῆς νήσου μίαν παρομοίαν οἰκίαν, τότε ἔλεγον, ὅτι ἦσαν σύμφωνοι περὶ τῆς ἰδιο-

ρυθμίας τῆς ἀρχιτεκτονικῆς τῆς, δὲν ἦθελον ὅμως ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ νὰ παραδεχθῶσιν, ὅτι καὶ ἐκτίσθη ἀπὸ μίαν Γοργόναν. Εἰς μάτην ἐδείκνυε κανεὶς εἰς αὐτοὺς τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ ἐξώστου, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἡ Γοργόνα συνεβίβηε νὰ περιπατῆ εἴτε διὰ νὰ πάρῃ ἀέρα, εἴτε διὰ νὰ βλέπῃ τοὺς διαβάτας καὶ εἰς μάτην ὡσαύτως ἐρίστα κανεὶς τὴν προσοχὴν αὐτῶν ἐπὶ τῶν παραδόξων πύργων τῆς οἰκοδομῆς, ὅποθεν ἡ ἐνοικὸς ἐβλεπε τὴν θάλασσαν κατὰ τὴν ὥραν τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου. Οἱ ἀπιστοὶ ἀπήντων εἰς ὄλα ταῦτα, ὅτι εἶχον ἰδῆ πλείστους ὄσους πύργους καὶ πλείστους ὄσους ἐξώστους, ἐπὶ τῶν ὁποῖων ἠδύνατο κανεὶς νὰ περιπατῆ. Καὶ ἐξηκολούθουν νὰ θεωρῶσι τὴν παράδοσιν τῆς Γοργόνας ὡς ἀστείαν, καὶ, ἀστείουόμενοι, ἠρώτων τοὺς πιστεύοντας, πῶς κάμνει ἡ Γοργόνα, ὅταν περιπατῆ.

Παρ' ὄλας τὰς βροχὰς καὶ παρ' ὄλους τοὺς ἀνέμους, οἱ ὁποῖοι ἐπὶ μακρῶν σειρῶν ἐκκατοντάδων ἐτῶν, διὰ τῶν καταστρεπτικῶν δυνάμεων των ἀπέσπυναν καὶ παρεσπον τοὺς λίθους ἀνωθεν τῆς μεγάλης θύρας, ἐκ τῆς ὁποίας θὰ ἦτο δυνατόν νὰ ἐξακριβώσῃ κανεὶς τὴν ἱστορίαν τῆς συλλήψεως τῆς Γοργόνας, καὶ παρ' ὄλην τὴν ἀδιαφορίαν ἢ τὴν κακίαν τῶν ἀνθρώπων, ἡ ὁποία συνεπλήρωσε τὴν καταστρεπτικὴν ἔργον τῶν ἐτῶν κ' τῆς κακίας τῶν στοιχείων, παρέμενεν ἐν τούτοις ἀκατὸν μέρος ἐνὸς ὠραίου ὑπεράνω τῆς θύρας ἀνυγλύφου, ὅπως καταπαίση τοὺς ἀπίστους, ὅτι δὲν ἦτο δυνατόν νὰ εἶνε ψευδὴς ἡ τῶν παλαιῶν παράδοσις. Ἀνεγνώριζον, εἶνε ἀληθῆς, ὅτι ὁ ἀνθρώπος, ὅστις ἐπὶ τοῦ καταστραχθένου ἀνυγλύφου παριστάνετο ἐν μέσῳ τῆς ἀφρίζουσῆς θαλάσσης, ἦτο πραγματικῶς εἰς ἀνήρ, δὲν παρεδέχοντο ὅμως, ὅτι τὸ ὄν, με τὸ ὁποῖον συνεκολύμβη ἦτο Γοργόνα. Κατ' αὐτοὺς ἦτο μίαν γυνή, αἱ πτέρυγες δὲ καὶ ἡ οὐρά τὰς ὁποίας ἔφευρεν, ἐσχηματίζοντο ἀπὸ τὴν μακρῶν ἐσθῆτα τῆς, ἡ ὁποία βρογμένη ὅπως ἦτο ἀπὸ τὸ ὕδωρ ἐκλείετο στενωῶς περὶ τὸ σῶμα καὶ τὰς κνήμας τῆς. Ἀν ἡ μαρτυρία αὕτη, καίτοι παρίστατο ἐπὶ σκληροῦ λίθου, δὲν ἦτο ἀρκετὰ ἰσχυρὰ ὅπως καταπαίση τοὺς σκληροτραχήλους, ὑπῆρχεν ἀκόμη καὶ μίαν ἄλλην ἀναμφισβήτητος μαρτυρίαν ἀποδεικνύουσα τὴν ὑπαρχὴν τῆς Γοργόνας καὶ ἡ μαρτυρία αὕτη ἦτο μίαν σιδηρὰ Γοργόνα εὐρισκόμενη εἰς τὸ ὕψος τοῦ πύργου καὶ χρησιμεύουσα ὡς ἀνεμοδείκτης. Ἀπότου ὅμως ἓνας ἀστεῖος ἀπιστος, καθ' ἣν ἀκριβῶς στιγμῆν, ἓνας ἀπὸ τοὺς παλαιούς, θριαμβευτικῶς τοῦ εἰδείκνυε τὸν ἀνεμοδείκτην καὶ ἐνόμιζεν ὅτι ἐπὶ τέλους τὸν εἶχε μετὰπαίση, ἠρώτῃσε μήπως ὄλοι οἱ πύργοι ἐπὶ τῶν ὁποίων εὐρίσκοντο πετεινοὶ ὡς ἀνεμοδείκται εἶχον κτισθῆ ἀπὸ πετεινοὺς, ἀπὸ τῆς στιγμῆς λέγομεν ἐκείνης ἢ πρῶτην ἐπίγυρσος καὶ καταστῆθουσα ἐπὶ τοῦ πύργου σιδηρὰ Γοργόνα, εἰς οὐδὲν ἄλλο ἐχειρήσειεν ἢ νὰ δεικνύη μόνον τοὺς πνεύοντας ἀνέμους.

Ἄγνωστοί μὲν ἂν τὴν σήμερον ὑπάρχουσιν εἰς τὸ Φιλίσσιγεν ἀνθρώποι, ἐνθυμούμενοι νὰ ἔγωσιν ἀκούση παρὰ τῶν πάππων των τὴν παράδοσιν τοῦ σπιτιοῦ τῆς Γοργόνας: γνωρίζομεν μόνον τὸ μέρος τῆς παλαιῆς πόλεως, ὅπου ἡ οἰκία ἐκείνη ἐκείτο. Καθ' ἂ λέγεσται, πρὸ τοῦ ἀκούη ἡ κοινότης τοῦ Φιλίσσεγεν προεβασθῆ μετὰ τῆς τοῦφέρε εἰς κομητεῖαν, ἐλλείψει ἰδιοκτητῶν, κατέστη κτήμα τῆς κοινότητος. Οἱ ἀρχαγοὶ τῶν Οὐαλλῶν, οἱ ὁποῖοι, κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Δουκὸς Ἀλβια, εὐρίσκοντο ἐντὸς τῆς πόλεως, κατ' ἄμφω εἰς ἐκείνην τὴν οἰκίαν, ἀργότερον κατέλυεν ἐν αὐτῇ ὁ Ἀγγλος ἱπποτῆς Σίδνεϋ, ἔπειτα μετεβλήθη εἰς ξενῶνα καὶ τέλος εἰς στρατῶνα. Αὐτῇ εἶνε συνήθως ἡ ἀρχὴ ἐνὸς θλιβεροῦ τέλους. Πλημύραι καὶ τρικυμίας ἐπαρῆσαν τὰ καθ' ἑαυτά, καὶ τοιοῦτοτρόπως τὸ σπιτὶ τῆς Γοργόνας, τὸ ὁποῖον κατὰ τὰ μέσθ τοῦ δεκάτου ἐβδόμου αἰῶνος ἴστατο ἔρειπωμένον μὲν, πλην ὑπόδειγμα μιάς ὠραίας ἀρχιτεκτονικῆς, κατεστράφη ἐντελῶς καὶ ἐξηφανίσθη, χωρὶς κανεὶς ποτε νὰ μάθη ποτε καὶ πῶς.

Ἰσως περιτωζόμενα: ἐπιστολαὶ καὶ ἄλλα παλαιὰ ἐπίσημα ἢ ἰδιωτικὰ ἔγγραφα δύνανται νὰ γύσωσι φῶς εἰς τὸ μυστήριον τοῦτο. Ἰσως ὅμως ὄχι. Πιθανὸν νὰ μὴ ὑπῆρξε ποτὲ ἡ οἰκία ἐκείνη καὶ ἡ παράδοσις νὰ μὴ εἶνε οὔτε παράδοσις κἄν. Πιθανὸν κανεὶς ἀπὸ τοὺς παλαιούς, τῶν ὁποίων

τώρα νὰ μὴ ὑπάρχουν οὔτε τὰ λείψανα τοῦ κοινοῦτοῦ αὐτοῦ, νὰ ἀφηγήθη τὸ περιστατικόν ὡς παρ' αὐτοῦ εἰρηθεθέντα μῦθον. Ἀν τοῦτο οὕτως ἔχη, τότε εἰς μάτην θὰ θέσῃ κανεὶς τὴν μνήμην τῶν γεροντοτέρων τοῦ Φιλίσεγεν κατοίκων ὑπὸ δοκιμασίαν, εἰς μάτην ἢ ἐρευνησῇ μετὰξὺ τῶν κηρυσιμένων ἐγγράφων τῶν ἀρχαίων.

Καὶ ὅμως ἐκεῖ ὅπου ὁ ἱστορικὸς καὶ ὁ σοφὸς αἰσθάνεται τὸ ἔδαφος νὰ ὑπεκρευῆ, ἐκεῖ ὅπου εὐρίσκειται εἰς τὸ σκότος τὸ πυκνόν, ἀκριβῶς ἐκεῖ ὁ μυθιστοριογράφος εὐρίσκει τὸ στοιχείον του. Ἐκεῖ ἴσταται ἐπὶ ἀσφαλτοῦς ἐδάφους, ἐκεῖ βλέπει τὰ πάντα με διαύγειαν. Γνωρίζει τί συνέβη καὶ τί δὲν συνέβη καὶ κάμνει τὴν ἀφήγησίν του χωρὶς νὰ ψεύδαται, διότι δὲν διηγεῖται καμμίαν ἀλήθειαν, ἡ ὁποία δὲν εἶνε ἀλήθεια, ἀλλὰ συγγράφει. Τοῦτο εἶνε τὸ ἐπάγγελμά του καὶ τὸ ἐπάγγελμα αὐτοῦ εἶνε ἡ εὐχάριστος κλησίς του! Δὲν ἀπατᾷ τὸν κόσμον περισσότερον ἀπὸ ὅσον οὔτος εἶνε ἠπατήτης. Καὶ κάποτε ἐπιπροσέεται ἀναξίως, τὰς περισσότερας ὅμως φορὰς ἀνταμείβεται με σκληρὰς καίτοι ἴσως ἐπαξίας ἀποδοκιμασίας.

Ἡ κυρὰ Ματίλδα, ἐκάθησε καὶ πάλιν, ἀφοῦ ἐβεβίωθη, ὅτι ἡ ἀπὸ χορτάρις σοῦπα ἡ ὁποία ἐβράζε σιγὰ σιγὰ ἐντὸς πληθῆς χύτρας ἐπὶ τῆς πυρᾶς, ἠδύνατο νὰ θερμαίνηται ἐπὶ τινι γρόνον ξύδιου. Διότι ἀνέμενε τοῦ υἱοῦ τῆς τὴν ἐπάνοδο. Ὁ μοναχὸς Πέτρος μὲν πρὸ στιγμῆς εἶχεν ἐξέλθει, τρεῶν ὅσον ταχέως ἠδύνατο εἰς τὸ μοναστήριον του.

Ἀφ' ἐνὸς ὁ χρόνος τὸν ὁποῖον ἐδικάπησεν, ὅπως καθησυχασῇ τὴν γαίην καὶ ἀφ' ἑτέρου τὸ θερμὸν πινακίον τοῦ εὐδῆρου ζωμοῦ, τὸ ὁποῖον παρεθέσαν εἰς αὐτὸν ἡ καλὴ γυνὴ συνετέλεσεν ὅπως καθῆσθαι περισσότερον, ἢ ὅσον ἐσκόπευε καὶ τώρα τὸν ἀνέμενε αὐστηρὰ τιμωρία, ἂν μάλιστα ἐφθάνεν εἰς τὸ μοναστήριον μετὰ τὸ κλείσιμον τῶν πυλῶν του.

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἡ κυρὰ Ματίλδα ἐθήρμικνε τὰς χεῖρας εἰς τὴν πυρᾶν, ἔπειτα ἐξηκολούθησε νὰ πλέκη τὰς περικνημίδας τοῦ υἱοῦ τῆς καὶ ἠκροῦτο μετ' ἀνυσυχίας τοῦ ἰσχυροῦ ἀνέμου τὴν σφοδρότητα. Ὁ μοναχὸς Πέτρος, τῇ εἶχεν εἶπῃ, ὅτι ὁ υἱὸς τῆς δὲν θὰ ἦτο τὸσον ἀφρόνως ριψοκίνδυνος, ὡστε με τοιοῦτον καιρὸν καὶ ἐν νυκτερινῇς μάλιστα ὥραις νὰ ἀπομακρυνθῇ τῶν Φλαμανδικῶν ἀκτῶν. Καὶ ἐπίστευε τοῦτο ἡ καλὴ γυνὴ, ἐφ' ὅσον ὁ μοναχὸς ἦτο παρ' αὐτῇ. Τώρα ὅμως ὅτε ἦτο μόνη, ἐσκέπετο διαφορετικῶς. Ἐγνώριζε τὴν γενικότητά αὐτοῦ καὶ τῇ εἶχε ὑπὸσχεθῆ ὅτι θὰ ἐπακηγήροτο περὶ τὴν ἐσπέραν. Εἶχεν ἡ ἰδίαν προσευχῆθῃ καὶ παρακαλέσει τοὺς ἁγίους νὰ ἔγωσιν αὐτὸν ὑπὸ τὴν σκέπην των καὶ νὰ ἐμπνεύσωσιν αὐτὸν νὰ διανοκτερεύσῃ ἐντὸς τοῦ λιμένος μακρῶν τοῦ ἐπικινδύνου πελάγους.

Τὰ πενήντα ἔτη τὰ ὁποῖα ἔζησεν ἡ Ματίλδα, δὲν ἦσαν μόνη ἡ αἰτία τοῦ νὰ μὴ διατηρηθῇ ἐπὶ τῆς μορφῆς τῆς οὐδὲν σημειῶν τῆς προτέρας αὐτῆς καλλονῆς. Δὲν ἦσαν μόνη τὰ ἔτη ἡ αἰτία τοῦ ὅτι ἐφάνητο περισσότερον ἡλικιωμένη ἢ ὅσον πραγματικῶς ἦτο. Ἡ ἄλλοτε καστανὴ τῆς κόμη ἦτο τώρα πᾶλλευκος, ρυτίδες ἠυλάκουν τὸ μέτωπόν τῆς.

Καὶ ὅμως καὶ τοὶ τὰ σημεῖα ταῦτα ἐπροῦδιδον πρόωρον γῆρας, προπέδιδον ὅμως καὶ μεγάλην σεβασμιότητα εἰς τὸ πρόσωπόν τῆς, τὸ ὁποῖον ἀπέπνευε καλωσύνην καὶ ἀρετὴν καὶ σπογγὴν μητρικήν, ἐμφορῶμένην καὶ τώρα ἀκόμη ὅτε ἡ ἐκφρασίς τῆς τὴν ἀνησυχίαν ἐμαρτύρει. Ἡ ἐκ χαλκοῦ λυχνία ἐφώτιζε τὸ μέγα δωμάτιον ἀμυδρῶς καὶ μόνον τὴν μικρῶν τράπεζαν καὶ τὰ ἐπ' αὐτῆς ἀντικείμενα καὶ τὴν θερμάστραν, ἐφ' ἧς ἡ χύτρα με τὸν ζωμόν, ἠδύνατο κανεὶς νὰ διακρίνῃ κατὰ τὴν νύκτα ἐκείνην τοῦ Δεκεμβρίου. Ἐκεῖ ἐπὶ μεγάλης πεπαλαιωμένης ἐδρας ἐκάθητο ἡ χήρα τοῦ Νάννιν Κόγεμαν, ὁ ὁποῖος ἐλέγετο ποτε πλούσιος, καὶ ἦτο πλούσιος πραγματικῶς, τοῦ ὁποῖου ἄλλοτε τὰ πλοῖα μετέβαινον εἰς τὴν Ἀγγλίαν καὶ τὴν Γαλλίαν καὶ ἐπανήρξαντο κομίζοντα πλούσια φορτία, τοῦ ὁ

ΚΑΡΟΛΟΥ ΔΙΚΕΝΣ

Ο ΚΑΜΠΟΣ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Μίαν φοράν, ὄλιγον μᾶς μέλει πότε, εἰς τὴν ἀνδρείαν Βρετανίαν, ὄλιγον μᾶς μέλει ποῦ, ἔγωγε μεγάρος πόλεμος. Ἦτο μία ἀπὸ τὰς ἡμέρας ἐκεῖνας τοῦ θέρους, κατὰ τὰς ὁποίας ἡ σκερὰ γλῶσση ἐπρασίνιζεν ἀκόμη. Τὴν ἡμέραν ἐκείνην πολλὰ ἀγριολοῦσάντα, τὰ ὅποια ἐκαμην ἡ παντοδύναμος χεὶρ διὰ τὸ δέχωνται τὴν βροσὴν εἰς τὸν μωρομένον κάλακά των, ἠσθάνθησαν τὴν χρωματιστὴν στεφάνην των νὰ γεμίσῃ ἀπὸ αἵμα, κ' ἔβουραν εἰς τὰ στελέχη των ἀποθνήσκοντα· πολλά ἔντομα, τὰ ἑποία ἐπαίροντο τὰ λεπτὰ χρώματά των ἀπὸ τὰ φύλλα καὶ τὰ καθαρά χόρτα, ἐσπυλοῦσαν τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἀπὸ τὸ αἶμα τῶν ἀποθνήσκόντων καὶ μέσα εἰς τὸν τρόμον των ἐσημαίοντο ἡ διάστασις των ἴχνη ἀλλόκοτα. Ἡ μυρϊόχρωμος πεταλοῦσα ἐφερον εἰς τὸν ἀέρα τὰς ἀκρας τῶν μικρῶν τῆς πτερύγων κηλιδιωμένας ἀπὸ αἵμα.

Τὸ μικρὸν ρυάκιον ἔρρευσε κατακόκκινον. Τὸ πτεροκτυπιμένον χῶμα κατήνευσε βόρβορος καὶ αἱ ἀκτίνας τοῦ λαμπροῦ ἡλίου, ὁ ὅποιος μόνος δὲν μετεβλήθη, ἀντενάκλασαν φρικωδῶς ἐπάνω εἰς τὴν ἐπὶ τοῦ αἵματος, τὰ ὅποια εἶχαν σκάσει οἱ πόδες τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν ἵππων.

Ὁ Θεὸς νὰ μᾶς φυλάττῃ μὴ πάθωμεν τὰ ὅσα ἡ σελήνη εἶδεν εἰς τὸν κάμπον τοῦ πολέμου, ὅταν ἀναβαλοῦσα ἐπάνω ἀπὸ τὴν μαύρην γραμμὴν τῶν μακρινῶν βουνῶν, ὑψώθη εἰς τὸν οὐρανόν καὶ εἶδε τὸν κάμπον σκεπασμένον ἀπὸ κομμένα κεφάλια, τὰ ὅποια μίαν φοράν ἐξήτησαν γλυκὰ βλέμματα, γυρμένα ἐπάνω εἰς τὸ μητρικὸν στήθος, ἢ ἐκοιμήθησαν ἡσυχά ἐκεῖ!

Ὁ Θεὸς νὰ μᾶς φυλάττῃ μὴ πάθωμεν τὰ μυστικά, ὅσα ἐβύβρισε ἀργότερα ὁ μολυσμένος ἄνεμος, ὁ ὅποιος ἐφύσησεν εἰς τὴν σιγήν ἢ πρὸς ἀνεπιλήρωτὸν τὸ ἔργον τῆς φροῦδῆς αὐτῆς ἡμέρας! Πολλάκις ἡ μοναχικὴ σελήνη ἐφώτισε τὸν κάμπον τοῦ πολέμου, πολλάκις ἔστρεψε ἀεγρῶν ἐπάνω τὸν ἐπὶ νύκτας πένθος μακρὰς καὶ πολλαῖς αἱ αἶραι φουσῶσαι ἀπ' ἑλὰ τῆς γῆς τὰ μέρη ἐπέρασαν ἐπάνω ἀπ' αὐτοὺς τοὺς τόπους, πρὶν τὰ ἴχνη τοῦ πολέμου ἐξαφανισθῶν.

Ὅμως τὰ ἴχνη αὐτὰ ἐγάθησαν σιγὰ-σιγὰ, διότι ἡ φύσις, ἢ ὅποια στέκεται ὑπεράνω τῶν κακῶν παθῶν τῶν ἀνθρώπων, εὐρίσκει μετ' ὀλίγον τὴν γαλήνην τῆς ἡμέρας ἐλαμνομένης πρὸς τὸν ἐγκληματικὸν κάμπον τοῦ πολέμου, ὅπως τὸ ἔκαμε καὶ ἄλλοτε, κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς ἀθάσθητος.

Οἱ κορυβαλοὶ ἔβουραν εἰς τοὺς ἀνέμους, αἱ σκιαὶ τῶν διαβατικῶν νεφῶν κατεβύβαζαν ἢ μία τὴν ἄλλη, γλυστεροῦσαι κάτω εἰς τὴν γλῶσση, εἰς τὰ λειβάδια ἀνάμεσα καὶ τὰ ὄρη, κ' ἐτινάθησαν εἰς τὸν λαμπρὸν ἠέλιον ἀπὸ οὐδύνου. Αἱ γλυκεῖαι δίσκοι τοῦ ἡλίου. Σπαρτὰ ἐσπάρθησαν κ' ἐκαρπολογήθησαν· τὸ ρυάκιον τοῦ ὁποιοῦ ἡ νεροσυρμὴ εἶχε κοκκινῆσει, ἐκίνησε τὴν περὶ τὸν μύλον αἱ ἀνθρώποι· ἐσφύριζαν ὀδηγούμενους τὸς βῆμας τοῦ ἀρότρου. Οἱ θειασταὶ ἐκαμην εἰς τὸν κάμπον φιλεργα συμπλέγματα· τὰ κοπάδια ἦλθαν κ' ἐδόσαντο τὰ παιδάκια ἐκινήσαν μετὰ τὰς φωνὰς των τὰ πτηνὰ ὁ καπνὸς ἀνέβη ἀργὰ ἀπὸ τὴν καπνοδόχον τῆς καλύβης πρὸς τὸν οὐρανόν· οἱ κώδωνες τῆς Κυριακῆς ἐσήμαναν ἡσυχά· τὰ γένη ἐγεννήθησαν καὶ ἀπέθαναν· τ' ἀνθὲ τῶν βῆτων καὶ τῶν κήπων ἦνοιξαν κ' ἐμαρῶνθησαν, ὅταν ἐπέρασαν ἢ ἐποχὴ των καὶ ὅλα αὐτὰ εἰς τὸν αἱματόφυτον κάμπον τοῦ πολέμου, ὅπου μυριάδες ἀνθρώπων ἐφρονεῦσαν κατὰ τὴν μεγάλην μάχην!

Ἄλλὰ κατ' ἀρχάς, ἀνάμεσα εἰς τὸ γεννώμενον γρασιδι ἐξαπλόουτο στρώματα σκοτεινοῦ πρασίνου χρώματος, τὰ ὅποια μετὰ φρίκην ὄλοι παρετήρουν. Ἀπὸ κειρὸν εἰς κειρὸν αἱ παχταὶ αὐταὶ κηλίδες ἀνεφαίνοντο, καὶ καθὲς ἑνὸς, ὅτι σωροὶ ἀνθρώπων καὶ ἀλόγων, ἐνταφιασμένων φέρων μύθην ἐκεῖ, ἐσυντήρουν τὴν παραγωγήν αὐτήν. Πολλοὶ ἀνθρώποι καλλιεργούντες τὴν γῆν αὐτὴν ἀπέθνησκον, διακονόμενοι ἀπὸ ἔφεσι, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἦτο γεμῆτος ὁ τόπος. Τὰ ἀντικείμενα, τὰ ὅποια ἀνεκάλυπταν ἐκεῖ ὑπὸ τὸ χῶμα, ὀνομάζοντο ἐπὶ πολλὰ ἔτη «λείψανα τοῦ πολέμου» κ' ἐφυλάσσοντο κατὰ μέρος.

Διὰ πολὺν καιρὸν καθὲς αὐλάκι χαρασσόμενον ἀπὸ τὸ ἕνιο τοῦ ἀρότρου ἀπεκαλύπτει κατὰ τὴν μαρτύριον τῆς μάχης. Διὰ πολὺν καιρὸν ἐβρίσκοντο ἐπάνω εἰς τὸν κάμπον τοῦ πολέμου ἐρείπια ἐμποδίων καὶ προχωμάτων διατυπημένων, λείψανα ἐκεῖ ὅπου ἀπηλπισμένα συμπλέγματα ἐστάθησαν ἄλλοτε. Διὰ πολὺν καιρὸν καμμένη κήνη τοῦ χωριοῦ δὲν ἔβαλεν εἰς τὸ στήθος τῆς ἐπὶ τῆς εἰς τὰ μαλλιά τῆς ἀνθῆς ἀπὸ τὸν κάμπον αὐτὸν τοῦ θανάτου. Καὶ μετὰ ἔτη ἐφραντίζοντο ἀκόμη, ὅτι τὰ μοῦρα τὰ ὅποια ἐκοπτο ἀπὸ τὸν κάμπον αὐτὸν, ἄφριξαν εἰς τὸ χεῖρ ἐπάνω ἀνεξελπίτους κηλίδας.

Καὶ ὅμως, αἱ ἐποχὰι ἀπερνοῦσαν μετὰ τὴν ἐλαφρότητα τῶν νεφελῶν τοῦ θέρους, κατέστρεψαν ὀλοῦτα καὶ αὐτὰ τὰ ποταμὸν τῆς σφαγῆς· ὁ χρόνος κατώρθωσε, ὅστε αἱ ἀλλοτριὰ ἀκαμψήσεις μετεμορφώθησαν εἰς θρύλους καὶ παραμύθια, τὰ ὅποια διηγούντο τὰ γράδια διὰ τὰ ἐξαγρυπνοῦσα δάπλα εἰς τὴν φωτιὰ, τῆς ἐστίας, καὶ αὐταὶ καὶ οἱ ἄλλοι γύρω.

Εἰς τοὺς τόπους ὅπου τ' ἀγριολοῦσάντα καὶ τὰ βατόμορα ἔμεναν τόσο κειρὸν γυριμένα εἰς τοὺς κλάδους των, ἐφρευθήσαν κήποι, ἐκείσθησαν οἰκίαι καὶ τὰ παιδιὰ ἐπαίχον τὸν πόλεμον εἰς τὰ πράσινα χορτάρια ἀνάμεσα. Ἀπὸ καιρὸν τὰ πληγρομένα δένδρα εἶχαν μεταβλήθῃ εἰς δένδρα τῶν Χριστουγέννων ἢ εἶχαν κατὰ εἰς τὴν ἐστία. Τὰς πράσινὰς στέβλας τῶν στάχτων, τὰς ὁποίας τὸς ὄρους εἶχαν θυμιάσει· ἄλλοτε, δὲν τὰς ἐνθυμόντο πλέον περισσότερο ἀπὸ τοὺς πολεμιστὰς, τῶν ὁποίων ἡ κόνις εἶχε ἀνακατωθῆ μετὰ τὸ χῶμα. Κάπου-κάπου τὸ ἕνιο τοῦ ἀρότρου ἀνίστασκε ἀκόμη τεμάχια σιδήρου σκουριασμένων· ἐδυσκολεύοντο ὅμως νὰ μαντεύσων τὴν χεῖρ διὰ τὴν ὅποια ἄλλοτε προωρίζοντο, καὶ ὅσα τὰ εὐρίσκον ἄνοιγαν σοφὰς διαφωνίας.

Εἰς παλαιὰς ἡμέρας μετὰ τὴν ἐπὶ τὸν θανάτον ἔφερε καθὲς εἰς τὸν τόπον ὁ ὅποιος τοῦ ἐχρησίζετο, ὅστε αἱ γέροντες τῶν ὁποίων οἱ ἀσθενεῖς ἀφθάλμι δόξα καὶ τὰ δεικνύοντο, ἐνθυμοῦντο, ὅτι τὰ εἶχαν κηρύξει εἰς τὰ κεφάλια τῶν πολεμιστῶν εἰς τὰ παιδικὰ των χρόνια τότε.

Ἐάν οἱ πολεμιστὰς οἱ φρονεῖντες εἰς τὸν κάμπον αὐτὸν ἐμποροῦσαν νὰ ἀναζητοῦν διὰ μίαν στιγμὴν μετὰ τὴν παραπάλαι τὴν ὅποια τὴν ὕραν τοῦ θανάτου ἔφερε καθὲς εἰς τὸν τόπον ὁ ὅποιος τοῦ ἐχρησίζετο, ὅστε εἶχε, μυριάδες στρατιῶται ἀρωγῆς· μακροκομμένον καὶ γλυκὸν θὰ ἐφύτρων

δυσμενεῖων τῆς τύχης, θὰ ἦτο ἰδιοκτητὴς πολλῶν πλοίων, ἦτο μόνος κύριος μιᾶς λέμβου, διέφερε κατὰ πολὺ ἐκείνων οὔτινας ἐξήσκοντο τὸ αὐτὸ ἐπάγγελμα. Τὰ ἐνδύματά του ἦσαν ἀπλᾶ πλῆ, καθάρα καὶ περιποιημένα καὶ τοῦτο ὤφειλε περισσότερον εἰς τὴν μὴτέρα του. Οὐδέποτε ἡ καλὴ γυνὴ ἔπαυσε νὰ ἐπιθεωρῇ καὶ νὰ ἐπιδοσθῶν τῶν υἱῶν τῆς τὰ ἐνδύματα. Καὶ ἡ λέμβος του ἔμωσ ἦτο καλύτερα καὶ μᾶλλον περιποιημένη ἀπὸ ὅλας τὰς ἄλλας. Εἰς αὐτὴν ὁ Βόλφρετ ἐναπέθετε τὴν τιμὴν καὶ τὴν εὐχρηστέτησίν του. Κατὰ προτίμησιν, οἱ πλοῖοι τοῦ τύπου ἐξακμῶν χεῖρ τῆς ἰδικῆς του λέμβου, ὁσάκις ἤθελον νὰ ἀναπνεύσωσι πρὸς τὰς ἀκτὰς θλασσίου ἀύραν καὶ ὅταν ἦτο καλὸς καιρὸς καὶ αἱ κυρία μετὰ τὰς θυγατέρας των ἐκαμνον ἐκδρομὰς ἐπὶ τῆς ὕδατος ἐπιφανείας, πάντοτε ἐκάλουν τὸν Βόλφρετ μετὰ τὴν λέμβον του. Αἱ κορασίδες τὴν ἐπροτίμων, διότι ἀπήστραπτεν ἐκ καθαρότητος καὶ δὲν διέτρεχον κινεῖν κίνδυνον νὰ ἴδωσι τὰς ἐσθῆτάς των βυβαίνουμένης. Ἐκτὸς τούτου ἡ λέμβος ἦτο ὀραία καὶ δυνατὴ, ὁ δὲ Βόλφρετ ἰκανὸς λεμβούχος. Οὐδεὶς κίνδυνος ὑπῆρχεν, ὅταν αὐτὸς ἐκράτει τὸ πηδάλιον καὶ κινεῖν φρόβον δὲν ἠσθάνετο, ὅταν ὁ ἴδιος μετὰ ἐπιδοσθῆται τὰς ἀνύψου ἀπὸ τῆς ζηρᾶς καὶ τὰς ἐποπτεύσει ἐντὸς τοῦ σκάφους του. Κάποτε ὅταν ἠγείροτο ἄνεμος καὶ ἡ λέμβος του ἐπέτα ὡς πεπερὸν ἐλαφρὰ, ὅταν ἔκλινε δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ καὶ ἐκρίνετο ὅτι οἱ μικροὶ ἰστός τῆς ἔψυξε τὰς κορυφὰς τῶν κυμάτων, οἱ δὲ συνοδοὶ τῶν κορασίδων ἡστέιοντο διὰ τὰς τρυμάζου, τότε ἦρκει ἐν νεύμα, ἐν βλέμμα τοῦ καλοῦ λεμβούχου διὰ νὰ καθυστερήσῃ αὐτάς, ἦρκει μίαν κίνησιν διὰ νὰ μαζεθθῆ τὸ ἰστίον καὶ καταστῆ ἡ λέμβος ἡσυχατέρη. Τότε ἀντήκει ἐν εὐνύμων βλέμμα δύο ὤραϊων ὀφθαλμῶν τὸν νεκρὸν ναυτικόν, ὁ ὅποιος τὸσον καλῶς κατενόει· τί ἔπρεπε νὰ κάμῃ διὰ νὰ μὴ τρυμάζουσι αἱ ἀσθενεῖς γυναῖκες. Καὶ ὅταν καὶ πάλιν τὰς ἀπεβίβαζεν ἐπὶ τῆς ἀκτῆς δὲν τὸν ἐπλήρωνον μόνον μετὰ χεῖρῶν, ἀλλὰ καὶ μετὰ ἰκανὸν γλυκεῖαν θλίψιν τῆς χεραρᾶς. (Ἀκολουθεῖ)

(Μετάφρασις ἐκ τοῦ Ὀλλανδικοῦ) Ρουελάνοδος

Η ΘΕΡΜΟΚΡΑΣΙΑ ΕΙΣ ΤΑ ΥΨΗΛΑ ΣΤΡΩΜΑΤΑ ΤΗΣ ΑΤΜΟΣΦΑΙΡΑΣ

Οἱ χαρταετοὶ καὶ τὰ ἐκσφενδονιζόμενα ἀερίστακα παρόμοιον μεγάλας ὑπηρεσίας εἰς τὴν ἐπιστήμην καὶ ἰδίως εἰς τὴν μετεωρολογίαν.

Διὰ τῶν δύο τούτων μέσων καθωρίσθη ἡ θερμοκρασία τῶν ὑψηλοτέρων στρωμάτων τῆς ἀτμοσφαιρας, τοῦθ' ὅπερ ἔχει μεγίστην σημασίαν διὰ τὴν μελέτην τῆς μετεωρολογικῆς καταστάσεως τῆς ἀτμοσφαιρας. Ἰδού παρατηρήσεις τινὲς περὶ τοῦ θέματος τούτου.

Τὸ 1001 ὁ Τεσσαρένη ντὲ Μπάρτ τὴν 5 Δεκεμβρίου μετὰ ἐν ἀερίστακτον ἐκσφενδονιζόμενον, ἀνελθὼν εἰς ὕψος 14,300 μέτρων εὔρεν ὅτι ἡ θερμοκρασία κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην εἰς τὰ στρώματα ἐκείνη τῆς ἀτμοσφαιρας ἦτο 73 βαθμοὺς ὑπὸ τὸ μηδέν.

Τὸ μεγαλύτερον ὕψος, εἰς τὸ ὅποιον καθωρίσθη νὰ φθάσῃ ἐν τοιοῦτον ἀερίστακτον εἰναι 15 χιλιάδες μέτρα (23 Σεπτ. 1904), ἐσημειώθη δὲ εἰς τὸ ὕψος ἐκεῖνο θερμοκρασία 55 βαθμῶν ὑπὸ τὸ μηδέν. Τὸν Νοέμβριον τοῦ αὐτοῦ ἔτους ἐσημειώθη θερμοκρασία 60 βαθμῶν ὑπὸ τὸ μηδέν εἰς ὕψος 10 χιλιάδων μετῶν, τὸν δὲ Δεκεμβρίου 85 βαθμῶν ὑπὸ τὸ μηδέν εἰς 14 χιλ. μετῶν ὕψος.

Ἐκ τῶν διαφόρων παρατηρήσεων προέκυψε τὸ ἔξῃς περίεργον ὅτι εἰς τὰ ὑψηλὰ στρώματα τῆς ἀτμοσφαιρας αἱ χαμηλότεραι θερμοκρασίαι παρατηροῦνται· ὅχι τὸν χειμῶνα ἀλλὰ τὴν ἀνοιξίαν, αἱ δὲ ὑψηλότεραι τῶν Ὀκτωβρίων. Ἐνεῦθεν δὲ ἐξηγεῖται τὸ εὐμετάδελτον τοῦ καιροῦ κατὰ τὴν ἀνοιξίαν διότι τὰ ἀνώτερα στρώματα τῆς ἀτμοσφαιρας ἐκ τῆς μεγάλης καὶ δυσανκαστοῦ ψύξεως κατέρχονται ὡς βροῦτεραι καὶ ἐπιφέρουν διατάρξιαν καὶ κλονισμὸν ἐνὸς τὸ φθινόπωρον ὁ καιρὸς εἶναι σταθερὸς, καὶ οὐδεμίαν διατάρξιαν τῶν ἀτμοσφαιρικῶν στρωμάτων ἐπέργεται.

τῆς Φλαμανδίας. Πρότερον, ὅταν ἡ Ματθίλδη ἦτο νέα, ἦτο εἰς θέσιν νὰ ἔχῃ ὄσους ὑπηρεσίας καὶ ὅσας ὑπηρεσίας ἤθελον, ἵνα τὴν ὑπηρετώσιν. Τώρα ἦτο μόνη. Ἡ πρόφην εὐμαρεια εἶχεν ἀπέλθει. Τὰ ἄπειρα κῆρυκα τῆς θαλάσσης, αἱ πόλεμοι καὶ αἱ ἀπιστίαι τῶν ἀνθρώπων, μετέβαλον τὸν πλοῦσιον ἔμπορον εἰς πτωχὸν ἀλίεκα. Ἡ θλίψις τὴν ὅποιαν οὕτως ἐνεκνε τούτου ἠσθάνθη μετέβαλε τὴν σύζυγον του εἰς χεῖραν. Δὲν ἔμενε πλέον εἰς αὐτὴν τίποτε παρὰ μόνον ἡ ἀνάμνησις τοῦ παρελθόντος μεγαλείου.

Ἡ γενναίότης καὶ ἡ τιμιότης, τὰς ὁποίας ὁ σύζυγός της, ἐν τῇ δυστυχίᾳ του, δὲν ἀπώλεσε καὶ τὰς ὁποίας κατὰ τὰς συμφορὰς καὶ τὰς ἀτυχίας, αἵτινες τὸν ἐπληττων, ἐπέδειξε περισσότερον, ἦσαν τὸ μόνον ὠραῖον κληροδοτήμα, τὸ ὅποιον ἄφηκε. Ἐκείνο ἔμωσ τὸ ὅποιον τῇ ἔδιδε παρηγορίαν εἰς τὰ δεινὰ τῆς, ἦτο ὁ μόνος τῆς υἱός, ὅστις τῇ ἔμενε καὶ διὰ τὸν ὅποιον νυχθημερὸν προσήγετο νὰ μὴ ἀποθάνῃ ὅπως ἀπέθανον καὶ τὰ ἄλλα τῆς τέκνα. Ὁ Βόλφρετ ἦτο τὸ στήριγμα καὶ ἡ χεραρὰ της. Τούτων, ἀποθνήσκων, συνέστησεν εἰς αὐτὴν ὁ σύζυγός της καὶ ἦτο υἱός ὑπήκοος καὶ ἀγαστός.

Ἡ οἰκία εἰς τὴν ὅποιαν κατοῦκε, ἔκειτο εἰς τὸ μέρος τοῦ ἀρχαίου Φλίσιγγεν, τὸ ὅποιον εὐρίσκειται παρὰ τὸ φρούριον τῆς νέας πόλεως. Τὰ πρὸς διαρκῆ τὰς ἐξοδικὰς τῶν περπατῶν, οὔτινας τὸσον τὸσον συγκινεῖ ἐπέπιπτον τὴν ἐποχὴν ἐκείνην εἰς τὰ μέρη τὰύτα, καὶ αἱ ἐπιδοσθῆται τῶν Φλαμανδῶν, ἦσαν βεβίαιως οἱ λόγοι οὔτινας ἠνάγκασαν τοὺς πρώτους τῆς οἰκίας ἰδιοκτητὰς νὰ ἐνισχύσωσιν αὐτὴν διὰ κραταίων λιθίνων τευχῶν καὶ νὰ μεταβάλωσιν αὐτὴν εἰς ὀχυρὸν οἰκίαν. Ὅτε οἱ πρῶτοι κάτοιοι καθίγησαν ἐξ εὐγενῶς οἰκογενείας, ἦτο εὐκόλον νὰ κατανοηθῇ ποιοὶ ἔμωσ ἦσαν, παραμένει ἀγνωστον. Ὁ πάππος τοῦ Βόλφρετ εἶχεν ἀγοράσει τὴν οἰκίαν καὶ ἐπισκευάσει αὐτήν, ἵνα τοῦ χρησιμεύσῃ ὡς κατοικία καὶ ὡς ἀποθήκη τῶν ἐμπορευμάτων του. Τώρα ὅμως ἦτο κενή, ἄνευ ἐπίπλων καὶ ἀνευ ἐμπορευμάτων ἐκτὸς δύο μικρῶν δωματίων διὰ τὸν ἵπνον καὶ μιᾶς μεγάλης κηθούσης, ἢ ὅποια ἦτο ὡσαύτως καὶ μαγειρεῖον.

Ἄλλοτε ἡ Ματθίλδη ἐνοικίαζε μέρος τῆς κατοικίας. Ἀπότο ὅμως πλήμμυραι καὶ καταρτίδες ἀπέσπασαν μέρος τῆς στέγης κατέρριψαν τινὰς ἐκ τῶν τοίχων. ἔχασε καὶ τὸ εὐτελὲς ἐκ τῶν ἐνοικίων κέρδος της. Μίαν φοράν ὁ υἱός της τῇ συνέστησε νὰ πωλήσωσι τὴν οἰκίαν καὶ νὰ κατευθίσωσι κάπου ἄλλου. Ὅταν ὅμως ἐκείνη τῇ ἀπήνησεν, ὅτι ἡ ἐπιθυμία της ἦτο νὰ ἀποθάνῃ ἐκεῖ ὅπου καὶ ὁ πατήρ της νὰ ἀνέδικε τὴν τελευταίαν πνοήν, οὐδέποτε πλέον τῇ ἀνέφερε τίποτε περὶ τούτου. Τὸ ψῆφος καὶ τὰ δεινὰ, τὰ ὅποια ὑφίστατο ἐπὶ τῆς ἐρειπωμένης οἰκίας δὲν τὴν ἐτοῦμαζον. Τὰ κενὰ ὑπόγεια, τὰ ἀνευ ἐπίπλου τινὸς δωμάτια, ἐντὸς τῶν ὁποίων εἰσέρρευεν ἡ βροχὴ διὰ τῆς στέγης καὶ τῶν τεθραυσμένων παραθύρων, εἶχον δ' αὐτὴν κἀποικια μαγειρίαν. Ὁλόκληρος ἡ οἰκοδομὴ ἦτο ὡς ἐν παλαιῶν καὶ ἐσχισμένον βιβλίον. Ἐντὸς ὅμως τοῦ βιβλίου τούτου ἐκείνη ἀνεγίνωσκε τὸ παρελθόν, τὸ ὅποιον τῇ ἦτο προσφιλέα. Ἐκαστον δωμάτιον ἦτο ἐν τοῦ βιβλίου κεφάλαιον, ἕκαστος ἄλλος ἐν γράμματι. Ἐντὸς ἐκάστης σελίδος ἀνεγίνωσκε περὶ τοῦ συζύγου, τὸν ὅποιον ἀπώλεσε καὶ περὶ τῆς τέκνων αὐτῆς, τὰ ὅποια ἦδη μετὰ τοῦ πατρὸς των εὐρίσκοντο ἐν τοῖς οὐρανῶσι.

Ἀπὸ ἀγάπην πρὸς τὴν μητέρα του ὁ Βόλφρετ ἐθύσισε τῆς νεότητος αὐτοῦ τὰ ὄνειρα καὶ ἔμενε πλησίον της. Ὅχι, δὲν ἤθελε νὰ ἐπιχειρήσῃ ταξίδειά διὰ τὴν Ἀγγλίαν καὶ τὴν Γαλλίαν ἢ δι' ἄλλας χώρας μεμακρυσμένας. Οὐδέποτε θὰ ἐλάμβανε τὸν βαθμὸν πλοίαρχου, οὐδέποτε ἔως θὰ καθίστατο πλοῦσιος ὡς ὁ πατήρ της, οὐδέποτε τοῦ Κόγγεμν τὸ ὄνομα θὰ ἠκούετο εἰς τὸ ἐμπόριον.

Ἐν τούτοις ἔμενε εὐχρηστέμενος, διότι ἡ μήτηρ της ἦτο εὐτυχὴ καὶ ὑγιανόμενη αὐτὴν διὰ τὴν θυσίαν της. Ὁ υἱός της πλοῦσιος ἔμπροσθεν ἦτο τὴν λεμβούχου. Καθ' ἡμερῶν μετέφερον ἐπιβάτας ἀπὸ τῆς Σελάνδης εἰς τὰς Φλαμανδικὰς ἀκτὰς, ἢ ἐμπορευμάτων ξένων, ἢ ὑπέρβει ἐπὶ πλοικίων μεγάλατερον τὸ ἰδικὸν του ὡς πλοικίος. Καίτοι ὅμως ὁ νέος, ὅστις ἄνευ τῶν

ταν, ἄλλος δίπλα εἰς εἰρηγικὴν ἐστίαν, ἄλλος εἰς κήπον μέσα, ἄλλος εἰς τὸν ποταμὸν, ὁ ὅποιος στρέφει τὴν πτερωτὴν τοῦ μύλου. Τόσον εἶχε μεταβλήθῃ ὁ κάμπος αὐτὸς τοῦ πολέμου, ἐπάνω εἰς τὸν ὅποιον τόσοι ἀνθρώποι εἶχαν φρονεῦθῃ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς μεγάλης μάχης. (Ἀπόσπασμα ἀπὸ τὸ «The battle of the life.») Κατὰ Μετάρσιον Ἄγ. Θέρ.

ΖΩΑ ΠΟΥ ΕΤΑΦΗΣΑΝ ΜΕ ΒΑΣΙΛΙΚΑΣ ΤΙΜΑΣ

Ἐνθάδε κείται ἕνας ἦρος Ὁ γενναῖος Μπόμπυ, ἦρος τῆς ἐργασίας. Εἰς ἔλην του τὴν ζῶν ἐιργάσθη πειθιστικὸν Ὑπερήφανος καὶ ἐργατικός μέχρι θανάτου.

Αὐτὸν τὸν ἐπιτάφιον ἔγραψε κάποιος διὰ τὸ πολῦτιμον καὶ ἀγαπητόν του ἄλογον, τὸ ὅποιον διὰ πολλὰ χρόνια ἦτο ἀχώριστος καὶ ἀνεκτίμητος συνεχότης καὶ σύντροφός του εἰς τὸ Μπράδφορντ τῆς Ἀγγλίας. Καὶ τοῦ ἔκαμε ἀνταξίαν τῆς λατρειᾶς κηδείαν τοῦ ἀγαπητοῦ (Μπόμπυ) ὁ περίεργος αὐτός Ἄγγλος. Συνοδεία ἀμαζῶν μετὰ ἀμαζιγγάτις μαυροφορεμένους ὠδήγησεν εἰς τὴν τελευταίαν κατοικίαν του τὸν Μπόμπυ, πενήτηνοντα δὲ φίλοι, συμμεριζόμενοι τὸ πένθος τοῦ κυρίου τοῦ ἵππου, παρεκολούθησαν τὴν ἐκφοράν.

Ὁ Μπόμπυ ὅμως δὲν εἶνε τὸ μόνον ζῶον ποῦ ἠξιώθη τοιούτων τιμῶν· ἡ ἱστορία ἀναφέρει πλείστα ζῶα τὰ ὅποια ἔλαβον βασιλικὰς κυριολεκτικὰς τιμὰς κατὰ τὴν ταφήν των.

Εἰς τὸ Μακτανζὰς τῆς Κοῦβας πρό τινων ἐτῶν—ἐπὶ ἰσπανικῆς κατοχῆς—ἕνας ἡμίονος, διακριθεὶς εἰς τὴν στρατιωτικὴν του ὑπηρεσίαν ὠδηγήθη εἰς τὸν τάφον ἐν ἐπισημῇ πομπῇ, παρακολουθησάντων πλείστον ἀξιωματικῶν καὶ μαχητῶν ἀνδρῶν τῆς ζηρᾶς καὶ τῆς θαλάσσης.

Ἀκόμη σημαντικώτεροι τιμὰ ἀπεδοθήσαν εἰς τὴν Κούαν ὑπὸ τῶν Ἰσπανῶν εἰς ἐνα...σπουργίτην! Μάλιστα, καὶ ἰδού ὑπὸ ποίας περιστάσεις. Εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ δεκαετοῦς πολέμου μεταξύ Ἰσπανῶν καὶ Κουβάνων οἱ Ἰσπανοὶ προσέλαβον ὡς ἐμβληματῶν τὸν σπουργίτην, ζηλεύσαντες τὴν ἐπιμονὴν του καὶ τὴν ἐργατικότητα. Ἡ εἰκὼν λοιπὸν τοῦ σπουργίτου ἦτο κεντημένη εἰς τὰς στολάς τῶν Ἰσπανῶν καὶ τὸ πτηνὸν αὐτὸ εἶχε καθυστερήσῃ νὰ θεωρηται ὑπ' αὐτῶν ἔθνικὸν ἔμβλημα. Πρὸς περιφρόνησιν δὲ οἱ Ἰσπανοὶ ἀπεκάλυον τοὺς Κουβανούς «γάτες».

Τὸν Μάρτιον τοῦ 1869 συνέβη τὸ ἐξῆς σπουδαῖον γεγονός· ἕνας Ἰσπανὸς στρατιώτης διέκρινε μίαν γάταν, ἢ ὅποια—φοβερὸν εἶπεῖν—εἶχεν ἀρπάξῃ ἕνα σπουργίτην! Προσθάνει ὁ στρατιώτης καὶ δι' ἐνὸς κτυπήματος διὰ τῆς κακαμπίνης οἴπτει κάτω τὴν γάταν ἀναίσθητον καὶ ἀρπάζει ἀπὸ τὸ στόμα της, νεκρὸν φεῖ! τὸ πτηνόν. Τὸ γεγονός ἀνηγγέλθη εἰς τὸν στρατάρχην ὅστις ἀμέσως συγκροτεῖ εἰδικὸν στρατοδικεῖον, τὸ ὅποιον τὴν μὲν γάταν κατεδίκασεν εἰς θάνατον, ἐκτελεσθεῖσης ἀμέσως τῆς ποινῆς μετὰ ὅλας τὰς νομικὰς διατυπώσεις, διὰ δὲ τὸν σπουργίτην ἐξέδωκεν ἡμερησίαν διατάγην πρὸς τὸν στρατὸν, δι' ἧς ὠρίζεται αἱ λεπτομερείαι τῆς ἐπισήμου κηδείας του. Καὶ ἠκολούθησαν ἕξι χιλιάδες στρατιῶται τὴν κηδείαν τοῦ σπουργίτου, ὅστις ἐτάφη εἰς Ἀθάναν.

Διὰ νὰ εὐρη κνεῖς ἀνάλογον γεγονὸς εἰς τὴν ἱστορίαν πρόπει νὰ ἀνατρέξῃ ὅπισω 2,000 χρόνια περὶ τῆς τῆς ἡμέρας Κλαυδίου τοῦ Α' Αὐτοκράτορος τῆς Ρώμης, ὁπότε ὁ θάνατος ἐνὸς ἱερακοῦ εἶχε βυθίσῃ ὄλην τὴν Ρώμην εἰς πένθος. Τὸ πτηνὸν τοῦτο, τὸ ὅποιον ἐξημερωμένον ἐντελῶς ἐλάτρευετο καὶ ἐθαμιζέτο παρ' ὄλων τῶν Ρωμαίων διὰ τὰ ἔξοχα πρωτοεμφανέστα

ΛΑΙΚΑ

Ο Χριστός, ο Διάβολος και ο πεταλωτής. (Παραμύθι Έλληνικό.)

Μία φορά ο Χριστός πήρε τὸν Ἀϊ-Πέτρο καὶ τὸ γαϊδούρι του καὶ πῆγε τὸν πεταλωτὴ νὰ τοῦ τὸ πεταλώσει. Ὁ πεταλωτὴς ποῦ ἤξερε τὴ δουλειά του σὲ μισὴ ὥρα πετάλωσε τὸ γαϊδούρι καὶ εἰς τὰ τέσσαρα πόδια. Ἀφοῦ τελείωσε τὴν ἐργασίαν του ὁ πεταλωτὴς, τοῦ λέει ὁ Χριστός: Μάστορα, τί κάν' ὁ κόπος σου; Ὁ πεταλωτὴς μὴ γνωρίζοντας μὲ ποῖον εἶχε νὰ κάμῃ ἔρριξε μιὰ ματάκι σ' τὸ Χριστὸ καὶ σ' τὸν Ἀϊ-Πέτρο καὶ στὴ στιγμὴ χωρὶς νὰ χάσῃ κικρό, γιὰ τ' ἐκπατάβ' ἀπὸ τὰ ἐνδύματά τους πῶς ἦσαν καὶ οἱ δύο πτωχοὶ ἀνθρώποι, τοὺς ἐλυπήθηκε καὶ τοὺς εἶπε:

— Δὲν κάνεις τίποτε, κοπιᾶστε ἀπὸ κεὶ ποῦρρατε.

Ὁ Χριστὸς σ' ἀν ἄκουσε ἔτσι, λέγει στὸν πεταλωτὴν:

— Ἀφοῦ δὲ θὲς νὰ πάρῃς λεπτὰ, ζήτησέ μου ἑ, τι ἄλλο θέλεις.

— Δὲ θέλω τίποτε, ἀπαντᾷ ὁ πεταλωτὴς, κοπιᾶστε σ' τὴ δουλειά σας.

Τότε ὁ Ἀϊ-Πέτρος κρυφά-κρυφά, καὶ χωρὶς νὰ τὸν ἀκούσῃ ὁ Χριστὸς λέει στὸν πεταλωτὴν. Γύρεψέ του τὴν κίονα ζωῆ.

— Τίποτε δὲ θέλω, λέει πάλιν ὁ πεταλωτὴς.

Τότε ὁ Χριστὸς τοῦ ξαναλέει:

— Ζήτησέ μου ἑ, τι θέλεις, καὶ θὰ σοῦ τὸ κάμω.

Ὁ πεταλωτὴς χωρὶς νὰ χάσῃ κικρό, καὶ γιὰ νὰ ζεφορωθῇ τοὺς δύο μουσαφίρητους λέει σ' τὸ Χριστὸ θέλω 4 πράγματα νὰ μοῦ κάμῃς. Τὸ ἕνα εἶναι, ἕνα παιδιὰ ἀνεθαίνου σ' τὴν καρδιά μου καὶ κλέβουν τὰ καρδιά, νὰ κολλᾶνε ἐπάνω καὶ νὰ μὴ ξεκολλᾶνε. Τὸ ἄλλο εἶναι, ὅσκις κἀθήσῃ σὲ τοῦτο τὸ σακκὺνι, καὶ τοῦ πῶ νὰ μὴ ξεκολλήσῃ, νὰ μὴ ξεκολλᾷ. Τὸ τρίτο εἶναι ἑ, τι βάλῃω σὲ τοῦτο τὸ σακκὺνι, ποῦ ἔχω κρεμασμένο ἐδῶ πέρα, νὰ μὴ βγῆνῃ, ἀν δὲν θέλω γ' ὠ, καὶ τὸ ἄλλο εἶναι νὰ πεθάνω γ' ὠ, ὅταν θέλω.

Ἄκουσε ὁ Χριστὸς τὰ θελήματά του πεταλωτῆ καὶ τοῦ εἶπε ὅτι, ἔλα θὰ γείνου.

— Ἔχε γεγὼ πατριώτη.

— Κοπιᾶστε σ' τὸ καλὸ, εἶπ' ὁ πεταλωτὴς.

Ὁ Χριστὸς κἀβάλλα σ' τὸ γαϊδούρι καὶ ὁ Ἀϊ-Πέτρος πὲρὸς ἔφυγαν, καὶ ὁ πεταλωτὴς ἐξακαλούθησε τὴ δουλειά του σ' ἄν καὶ πῶτα.

Πέρασε κάνας χρόνος, καὶ τὰ παιδιὰ τοῦ χωριού, κρυφὰ τὴ νύκτα ἀνέβηκαν σ' τὴν καρδιά τοῦ πεταλωτῆ νὰ κλέψουν καρδιά.

Τὰ πῆρε μουροδιὰ αὐτὸς, θυμήθηκε τὰ λόγια τοῦ ἀνθρώπου, ποῦ δὲν τὸν γνώριζε, καὶ λέει σ' τὰ παιδιὰ.

— Ὅλα νὰ κολλῆστε κατὰ ποῦ εἴσθε σ' τὴν καρδιά.

Τὰ παιδιὰ ἐκόλλησαν καὶ ὁ πεταλωτὴς, ἀφοῦ τοὺς ἔδωκε ἀρκετὸ ξύλο, εἶπε καὶ ἐξεκόλλησαν, καὶ τὰ παιδιὰ ἀπ' τὴν τρομάρα τους καὶ ἀπ' τὸ ξύλο ποῦ ἔφαγαν οὔτε ζαναπῆγαν νὰ τοῦ κλέψουν τὰ καρδιά.

Πέρασ' ὁ ἄλλος χρόνος καὶ ὁ πεταλωτὴς, καὶ ποῦ δούλευε καὶ ἴσκιε τῆς μύταις τῶν καρπιῶν σ' τὰ ἀμόνι, ἀπ' τὴ βία του γ' ὠπῃσε τὸ δάκτυλό του, καὶ ἀπ' τὸ πόνο τὸ πολὺ ἐφώνασε, ὦ! νὰ πάρ' ὁ διάβολος καὶ ἐμένα καὶ τὴ ψυχὴ μου. Δὲν εἶχε τελειώσει καλὰ-καλὰ τὸ λόγο του ὁ πεταλωτὴς, καὶ ἔξαφνα βγῆκ' ἐμπρός του ὁ Διάβολος καὶ τοῦ λέει:

— Μάστορα: ἄφησε τὴ δουλειά καὶ ἔλα νὰ πᾶμε, γιὰτ' ἔχουμε πολὺ δρόμο.

— Ποιὸς εἶσαι τοῦ λόγου σου, λέει ὁ πεταλωτὴς, ποῦρρες βιαστικά νὰ με πάρῃς;

— Δίχρο ἔχεις, τοῦ λέει ὁ Διάβολος, ποῦ δὲ με ζέρεις! μὰ γιὰ θυμήσου! ὅταν ἐπετάλωσες τὸ γαϊδούρι τοῦ Χριστοῦ, καὶ δὲν τοῦ πῆρες λεπτὰ, δὲν τοῦ εἶπες, ὅτι θέλεις νὰ πεθάνῃς, ὅταν θέλῃς; Ἐξέχασες τ' εἶπες προ-ήτερα, ποῦ ἐφώνασες νὰ ἔλθω νὰ σὲ πάρω; Ἐλα τώρα, πατριώτη, ἄφησε τὰ σῦνεργά σου καὶ σήκω νὰ φύγουμε! δὲν ἔχω κικρό νὰ σὲ περιμένω.

Ἄκουσε ὁ πεταλωτὴς τὰ λόγια τοῦ Διabolou καὶ τότε ἤνοιξε ποῖος ἦταν ἐκεῖνος ποῦ τοῦ καλλίγισσε τὸ γαϊδούρι, χωρὶς νὰ τοῦ πάρῃ λεπτὰ, καὶ ἀμέσως ἀπαντᾷ σ' τὸν Διάβολο.

— Μὴ σιγῆ, κουμπάρε, καὶ πᾶμε ὅπ' ἀγαπᾷς κάθισε λίγο σ' τὸ σακκὺνι νὰ ξεκουραστῆς, ἔσο νὰ μαζέψω τὰ σῦνεργά μου.

— Ἐλά κάμε γρήγορα ἑ, τι ἔχεις νὰ κάμῃς, τοῦ λέει.

Ἐκάθησαν ὁ Διάβολος σ' τὸ σακκὺνι, ὁ πεταλωτὴς βιαστικά-βιαστικά μαζέψω τὰ σῦνεργά του, καὶ ἐκεῖ ποῦ τὰ μαζέψω λέει σ' τὸν Διάβολο.

— Μὴν ξεκολλᾶς ἀπ' τὸ σακκὺνι!

Κόλλησ' ὁ Διάβολος σ' τὸ σακκὺνι, ὁ πεταλωτὴς τοῦλεγε, σήκω νὰ φύγουμε, μὰ ὁ Διάβολος δὲ ξεκόλληχε. Ἐφροβέρησ' ὁ Διάβολος τὸν πεταλωτῆ, ἐτρίξε τὰ δόντια του, καὶ ὅσκις ἀπὸ τῆς πολλᾶς φροβέραις, ὁ Διάβολος ἐκλείσε συμφνία με τὸν πεταλωτῆ νὰ τὸν ἀρίσῃ νὰ ζήτη ἀκούμα δέκα χρόνι. Κατόπιν ὁ πεταλωτὴς ἄφησε τὸν Διάβολο νὰ φύγῃ. Ὁ πεταλωτὴς ἔκανε τὴ δουλειά του ὅταν καὶ πῶτα, καὶ ἔσαν ἔκλεισαν τὰ δέκα χρόνι, τοῦ βγήκε μπροστά του ὁ Διάβολος με ἑλὸ του τὸ φουσάτο.

— Τώρα, κουμπάρε, λέει σ' τὸν πεταλωτῆ, ἐσώθησαν τὰ ψέματά! σήκω πᾶμε!

Ὁ πεταλωτὴς χωρὶς νὰ χάσῃ κικρό λέει σ' τὸν Διάβολο.

— Μετὰ χαρᾶς σου, «στ' ἀτζάλι στέκω» μιὰ χάρι θέλω νὰ μοῦ κάμῃς μόνον: σ' τὸ σακκὺνι, ποῦ κρέμεται, ἔχω κάτι πράγματα, ποῦ μοῦ χρειάζονται. ἔμπα πάρτε τα, καὶ ἀμέσως φεύγουμε. Ὁ Διάβολος με τὸ φουσάτο του ἐν τῷ ἅμα μπῆκε σ' τὸ σακκὺνι, καὶ ὁ πεταλωτὴς τοῦ φωνάζει ἀμέσως.

— Καθῆστε μέσα!

Κάνουν οἱ διαβόλοι κάθε τρόπο γιὰ νὰ βγοῦν ἀπ' τὸ σακκὺνι, μὰ τίποτε. Τὸτ' ὁ πεταλωτὴς μ' ἕνα κοντόξυλο, ἄρχισε σ' τὸ ξύλο τοὺς διαβόλους ποῦ τοὺς ἔκαμε τοῦ ἀλατιοῦ. Οἱ διαβόλοι χοροπηδοῦσαν μέσα σ' τὸ σακκὺνι καὶ ὁ πεταλωτὴς, κάθε ἡμέρα τοὺς ἔριχνε περισσότερο ξύλο. Ἐτσι περᾶσανε δύο τρία χρόνι, ποῦ φονικό, κλεψιά καὶ κἀνενα κακὸ δὲν ἐγενοῦταν. Διὰ τοῦτο τὰ δικαστήρια ἐκλείσανε, οἱ ἀνθρώποι ἦσαν ἀγαπημένοι, μὰ καὶ ἡ γῆς ἔτρεψε καὶ πῆγαινε νὰ χαλάσῃ ὁ κόσμος ἀπ' τῆς φωνᾶς καὶ τῆς ἀνάρειας τῶν διαβόλων. Παροξενούτηκε ὁ Βασιλεὺς με τὴ δωδεκάδα του, γιὰτὶ δὲ γίνεσαι κακὸ, καὶ γιὰτὶ πάει νὰ χαλάσ' ὁ κόσμος, ἀπὸ κάτι φωνᾶς ποῦ ἀκούνοῦσαν. Ἐμῆλθον πῶς ἔλα αὐτὰ τὰ κάνει ὁ πεταλωτὴς καὶ με καλὸ τρόπο τοῦ λένε.

— Δὲ βλέπεις, τὰ δικαστήρια ἐκλείσαν ὁ κόσμος πάει νὰ χαλάσῃ! στρατὸς καὶ χωροφυλάκες δὲν ὑπάρχουν πλέον καὶ ὁ βασιλεὺς κινδυνεῖ νὰ μὴν ἔχη θεσι πλέον ἄφησέ τους νὰ φύγουν!

Μετὰ πολλὰ παραδέχθη ὁ πεταλωτὴς πρὸς χάριν τοῦ βασιλέως καὶ τοῦ συμβουλίου τοῦ βασιλέως, ἀφοῦ ἔκαμε νέο συμβόλιον με τοὺς διαβόλους νὰ πεθάνῃ ὅταν θέλῃ, ἀνοιξέ τὸ σακκὺνι καὶ πᾶν οἱ διαβόλοι κατὰ διαβόλου, τὰ δικαστήρια ἦσαν δουλειά, ἡ γῆ δὲν ἐσειότανε πλεῖα, καὶ ὁ βασιλεὺς ἔμεινε στὴ θέσι του ἐπιτηρητῆς τοῦ δικαίου εἰς τοῦτο τὸ κόσμῳ.

Μὲ καιρὸ ὁ πεταλωτὴς βαρέθη καὶ τὴ ζωὴ του, πέθανε καὶ τράβηξε ἴσκι γιὰ τὸ Παράδεισο. Ὅταν ἐφθασε στὴν πόρτα τοῦ Παράδεισου καὶ ἐβρόνταχε νὰ τ' ἀνοιξοῦν γιὰ νὰ μπῆ μέσα, τὸν ρωτᾷ: Ὁ Ἀϊ Πέτρος:

— Τί θέλεις, πατριώτη;

— Θέλω νὰ μπῶ μέσα στὸν Παράδεισο, τοῦ λέει ὁ πεταλωτὴς.

— Τὸ ἄλησμόνητες, τοῦ ξαναλέει ὁ Ἀϊ-Πέτρος, ποῦ σούλεγα νὰ γυρέψῃς τὴν κίονα ζωῆ ἀπ' τὸ Χριστὸ, καὶ σὺ γυρέψῃς ἄλλα πράγματα; Ἐδῶ δὲν μπῆνεις, πῆγαινε ἐδῶ δίπλα σ' τὴν ἄλλη πόρτα, βρόντα νὰ σ' ἀνοιξοῦν καὶ νὰ μπῆς μέσα.

Ἐφυγε ὁ πεταλωτὴς καὶ πηγαίνει στὴ διπλὴν πόρτα, βρόνταει καὶ ξαναβρόνταει, ἀνοίγ' ἡ πόρτα τοῦ ἄδου, καὶ κηθῶς τὸν εἶδαν οἱ διαβόλοι, ἄρχισαν τῆς φωνᾶς.

— Ὄζω! ὄζω! μέσα δὲν μπῆνεις. Θέλει νὰ μάς βάλῃς ἄλλη μιὰ φορά σ' τὸ σακκὺνι;

Καὶ τοῦτο εἶνε τὸ παραμύθι, τὸ ὁποῖον ἀνίω χωρὶς ἐπιμύθιο ἕνα μόνον θέλω νὰ γείνω πεταλωτὴς, καὶ ὁ Χριστὸς νὰ μοῦ δώσῃ τὸ χάρισμα νὰ πιᾶω τοὺς συμβούλους τοῦ βασιλέως καὶ τοὺς 177 βουλευτὰς μας νὰ τοὺς βάλω σ' ἕνα σακκὺνι καὶ ἀφοῦ τοὺς γοσάσω ξύλο, νὰ φωνάζω μ' ὅλη μου τὴν καρδιά «ὕν ἀπολύεις τὸν δούλον σου, δέσποτα».

Εὐλόκαστρον **Ι. Π. Σταματοῦλης**

ΚΡΗΤΙΚΑ ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Ὁ ἀνθρώπος (*)

Τὸ παιδί ὅταν γέννηται σ' ἄν τὸ πωρικόν λογάται, εἰς τοὺς δέκα μεγαλώνει καὶ τὸν κόσμον καμαρώνει. στοὺς εἴκοσ' εἶνε γλεντιστής καὶ καλὸς ξεφαντωτής, στοὺς τριάντα εἶν' ἀνθρωμένος καὶ εἰς τὸν κόσμον ξακουσμένος, στοὺς σαράντα ἀνθεὶ καὶ δένει καὶ τὸ σπῆτι τοῦ ἀνασταίνει, στοὺς πενήντα γιὰ βουλή ἐὰν ἔχη κεφαλὴ (μυαλό), στοὺς ἐξῆντα καμποῦρῶνει «κουμπιστήρια ἀναμαζῶνει, στοὺς ἐβδομήντα γέρνεται καὶ ὀνειδοτυφλαίνεται, στοὺς ὀγδῶντα οἱ ἰδικοί του τὴν βαριοῦνται τὴν ζωὴν του, στοὺς ἐνεήντα δὲν γελᾷ μόνον τὸ ψωμὶ χαλᾷ. Θεέ μου παρέτονε γοργοεργαλέτονε. νὰ μὴν τοὺς φτάσῃ τοὺς ἑκατὸ γιὰ δὲν τὸν ἐθατοῦμε πλεῖο.

(Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ κ. Λαγουμετζᾶκη ἐκ Κρήτης)

Ἡπειρωτικὰ μοιρολόγια

Ὁ νοικοκύρης

Ἐχάλασε τὸ σπῆτι σου χρυσέ μου νοικοκύρη Κι' ἀφῆδες ἀβεια τὴν κορφή, λέλε! κακὸ [ποῦ μ' εὔρε! Σήκου νὰ ἔδῃς τοὺς φίλους σου, μοσχό- [γεννημ' ἀθέτη. Παράπονο μεγάλο, λέλε! κακὸ ποῦ μ' εὔρε! Τί εἶν' τὸ κακὸ ποῦ μῶκαμες καὶ μ' ἀφῆδες στοὺς δρόμους Ἐγὼ τὸ εἶδα στὸν ἴπνο μου τὸ μαῦρο τυχερὸ μου. Εἶμαι νὰ πάρω τὰ βουνὰ νὰ φύγ' ἀπὸ τὸν κόσμῳ γιὰτ' ἔχω πόνο στὴν καρδιά ποῦ γιαιρικό δὲν ἔχει. Ὁ θάνατος εἶν' τὸ γιαιρικό στὴν ἀτυχή γυναῖκα.

(Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ κ. Ε. Ν. Νάτση)

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΤΩΝ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΩΝ

Πρὸ τινος μόλις ἐγνωσθῆ, ὅτι ἡ Ἐλβετικὴ πόλις Θονν ἀπέκρουσε νὰ δεχθῆ κληροδοτήματα 750 χιλιάδων φράγκων, διότι οἱ ὄροι τῆς διαθήκης τοῦ περιέρχου διαθέτου Φέλλερ δὲν ἤρσαν εἰς τὸ Δημοτ. Συμβούλιον τῆς πόλεως ταύτης καὶ τὸ κληροδοτήμα περιήλθε κατ' ἀνάγκην εἰς τὴν κυριότητα τοῦ Δημοσίου. Οἱ ὄροι δὲ τοῦ Φέλλερ ἦσαν νὰ πανθῆ ἕνας ἀνιπαιθιτικός του Δημοτικὸς ὑπάλληλος καὶ νὰ μὴ ξαναδιορισθῆ πλέον. Ἀλλὰ τὸ Δημοτ. Συμβούλιον ἀπέριψε τὸν ὄρον ὡς ἀναξιοπροσπῆ.

Τοιαῦτα παραδείγματα κληρονομιῶν με ὄρους ὄχι ἀρεστοὺς εἰς τοὺς κληρονόμους ἢ με ὄρους δυσεκκληρώτους ὑπάρχουν πλεῖστα.

Εἰς τὸν Καναδᾶν πρὸ τινος ἐτῶν ἀπέθανε ὁ Χάρβεϋ Σκῳτ, πλουσιώτατος, ὅστις ἄφησε μεγάλα ποσὰ εἰς τοὺς συγγενεῖς του ὑπὸ τὸν ὄρον ὅμως νὰ καύσουν ἐπὶ τοῦ τάφου του χαρτονομίσματα ἀξίας 125 χιλιάδων φράγκων! Καὶ ἀφοῦ βεβαιωθῆ τὸ γεγονός τούτο ἐπισήμως θὰ εἶχον τὸ δικαίωμα νὰ κληρονομήσουν τὰ ἀναφερόμενα ἐν τῇ διαθήκῃ ποσά. Ἀλλ' ὁ ὄρος οὗτος εἶνε παράνομος, διότι ἡ καθὼς χαρτονομισμάτων θεωρεῖται ἔγκλημα ἐμπορημοῦ ἐκεῖ καὶ οἱ κληρονόμοι εὐρέθησαν πρὸ τοῦ ἀδυνάτου τῆς ἐκτελέσεως τῆς διαθήκης, ἐντεῦθεν δὲ προέκυψαν περιοριστικαὶ νομικαὶ περιπλοκαί, αἱ ὁποῖαι θὰ ἀπασχολήσουν ἐπὶ πολλὰ ἴσως ἐτη τὴν ἀγγλικὴν δικαιοσύνην τῆς πειριείδος τοῦ Μαραθωνοδρόμου Σέριγκ.

Πρὸ ἐνός μόλις ἔτους θεῖός τις διαμείνων ἐν Γερμανίᾳ ἄφησεν εἰς νεαρόν τινα κάτοικον τοῦ Ἐδιμβούργου τῆς Ἰρλανδίας τὸ στοργγγυλὸν ποσὸν 1,650,000 φράγκα, ὑπὸ τὸν ἐξῆς ὅμως ὄρον: ὁ ἀνεμῖός πρέπει πρῶτον νὰ ταξειδεύσῃ εἰς ὕλον τὸν κόσμον, νὰ ἐπισκεφθῆ ὄρισμένως 14 διαφόρους χώρας καὶ μετὰ δύο ἐτῶν ταξειδῆ ἐπιστρέφων νὰ γράψῃ βιβλίον περὶ τῶν ἐντυπώσεων του

(*) Τὸ τραγοῦδι αὐτὸ ἄδεται εἰς τὰ βαπτίσια τῶν παιδιῶν.

ἐκ τοῦ ταξιδίου. Τὸ βιβλίον τούτο κατόπιν νὰ υποβληθῆ εἰς τὴν κρίσιν εἰς ἐδικὴν ἐπιτροπὴν κοριῶν νομοαστῶ ἀναφερομένων ἐν τῇ διαθήκῃ καὶ ἂν ἡ γνώμη των εἶνε ἐθνοικῆ, ὁ κληρονόμος θὰ λάβῃ ἀμέσως τὸ χορηγία. Ἀν ὅμως οἱ κοριῶ ἀπορρίψουν τὸ βιβλίον, ὁ κληρονόμος τότε ὑποχρεοῦται νὰ κάμῃ νέον ταξεῖδι καὶ νὰ γράψῃ νέον βιβλίον καὶ οὕτω καθεξῆς μέχρις ὅτου ἐπιτύχῃ. Ἐννοεῖται οὖν ὁ κληρονόμος εἰσέτι δὲν ἀπεφάσισε, οὔτε τοῦ εἶνε ἄλλως εὐκολον νὰ ἐπιχειρήσῃ ὅπως ἐκκληρώσῃ τοὺς ὄρους τοῦ κληροδοτοῦ. Ὁπωδιῆποτε ὑπάρχει ἐλλείψις νὰ ξευρεθῆ τρόπος λύσεως τοῦ ἀνίγματος τῆς κληρονομίας 1,650,000 φράγκων.

Πλεῖστοι ὄσοι διαθήκαι πάλιν προβάλλουν ὄρους ὡς πρὸς τὸν γάμον τῶν κληρονόμων, τοὺς ὁποίους οὔτοι εἶνε δύσκολον ἢ ἀδύνατον νὰ ἐκκληρώσουν. Πρὸ δεκαπενταετίας εἰς τὸ Μάντιστερ ἀπέθανε πλουσιος τραπεζίτης ἔχων θετόν υἱόν, εἶς ὃν ἄφησεν ὄλην τὴν τὴν κληρονομίαν ἐπὶ τῷ ὄρῳ νὰ ἀνεύρῃ τὴν ἐγγονὴν του καὶ νὰ τὴν ὑπανδρευθῆ. Ἡ ἐγγονὴ αὐτῆ τοῦ τραπεζίτου ἦτο θυγάτηρ τοῦ μεγαλειτέρου υἱοῦ τοῦ τραπεζίτου, ὁ ὁποῖος ἐρίσας με τὸν πατέρα του πρὸ πολλῶν ἐτῶν εἶχε φύγῃ με τὴν οἰκογενείαν του εἰς τὴν Αὐστραλίαν καὶ ἔως τότε οὐδὲν περὶ αὐτοῦ εἶχε γνωσθῆ. Ὁ κληρονόμος ἀπεφάσισε νὰ ταξειδεύσῃ εἰς τὴν Αὐστραλίαν πρὸς εὐρεσιν τῆς νέας καὶ μετὰ πολλὰς περιπλανήσεις ἀνεύρε τυχαίως αὐτήν, ἀλλ' εἰς τοιαύτην κατάστασιν ὅστε ὁ γάμος ἦτο ἀδύνατος. Λίχι ἦτο παραλυτικὴ. Ὁ θετός υἱὸς ἐκιοποποίησεν εἰς τὴν μητέρα τῆς κόρης τὴν διαθήκην καὶ ἐπρότευνε νὰ μοιρασθῶν τὴν κληρονομίαν. Ἀλλ' ἡ μήτηρ ἀντέτεινε ἐπιμένουσα ὅτι ὁλόκληρος ἡ περιουσία ἀνήκει εἰς τὴν κόρην. Δίκη ἤρχισε διαρκέσασα πολλὰ ἐτη καὶ ἐξαντλήσασα οἰκονομικῶς ἀμφοτέρω τὰ διάδικα μέρη, τέλος ἐκέρισεν ἡ μήτηρ τῆς παραλύτου κόρης, ὁ δὲ ἀτυχῆς νέος ἔμεινε ἀπένταρος.

Ὁ Ἀγγλος Νικόλας Κίγκ, ἀποθανὼν πρὸ τινος ἄφησεν τὴν κολοσιαιάν περιουσίαν του ἐκ 15 ἐκατομμυρίων φράγκων εἰς ἕνα μικρὸ κοριτσάκι, ὄλιος ἔξενον συγγενείας τινός, εἰς δὲ τοὺς συγγενεῖς του δὲν ἄφησεν οὔτε λεπτόν. Ἀλλὰ κατέστησε κληρονόμον τὴν μικρὴν αὐτήν—Δωροθέαν Μπάροφδ δνόματι, ὑπὸ τὸν ὄρον ἀνὰ δι- ἑλέθῃ βίον ἐντεῖμον καὶ ἀπολύτως ἐνάρετον».

Ἡ κόρη εἶνε ἤδη 10 ἐτῶν καὶ οἱ πολυπληθεῖς συγγενεῖς τοῦ Κίγκ, οἱ ὁποῖοι ζηλεύουσαν τὴν εὐτυχῆ μικρὰν παρακολουθοῦν ἐναγωνίως τὸν βίον της διὰ νὰ ἠμπορέσουν νὰ εὐρουν παρῆσασιν τινα τοῦ ὄρου τοῦ σκληροῦ δι' αὐτοὺς διαθέτου. Καὶ ἡ ἀτυχῆς μήτηρ τῆς κόρης περὶ πολὺ κακὴν ζωὴν ὑποβλεπομένη ὑπὸ τῶν ἀγρύπνων καὶ φθορεῶν τούτων.

Ἀπὸ τὰς παραδόξους διαθήκας εἶνε καὶ ἐνὸς φωτογράφου, ὅστις ἄφησεν εἰς ἕνα ἀνεμῖόν του ἐτήσιον εἰσόδημα 15 χιλιάδας φράγκα ὑπὸ τοὺς ἐξῆς τρεῖς ὄρους: νὰ μὴ ἐγγίσῃ ποτε στὴν ζωὴν του κόρας, νὰ γράψῃ καὶ νὰ δημοσιεύῃ κατ' ἔτος τρία ἄρθρα καὶ νὰ κάμῃ ἰσορίθμους διαλέξεις περὶ φωτογραφίας. Ὁ κληρονόμος ὁ ὁποῖος ἦτο ματωδῆς σαρκοφάγος καὶ δὲν εἶχεν ἰδέαν περὶ φιλολογίας καὶ συγγραφῆς ἄρθρων, δὲν κατώρθωσε νὰ γίνη κύριος τῆς ὄχι εὐκαταφρονήτου ταύτης κληρονομίας.

Μία τραγικὴ διαθήκη εἶνε καὶ ἡ ἐξῆς, τὴν ὁποῖαν ἄφησεν εἰς Γερμανὸς στρατιώτης ἀπαγχονισθεῖς πέρουσι ὡς δολοφόνος. Ὡς τελευταίαν θέλησιν ἐζήτησε νὰ φωτογραφηθῆ καθ' ἣν στιγμὴν θὰ ἐλαχτῶριζε τὸ σῶμά του εἰς τὴν ἀγγλὴν καὶ ἡ φωτογραφία νὰ σταλῆ εἰς ἕνα θεῖόν του. Ὁ δυστυχῆς οὗτος λαβὼν ταχυδρομικῶς τὴν κληροδοσίαν τοῦ ἀνεμῖου του ὑπέστη τοιοῦτον νευρικὸν κλονισμόν ὅστε ἔπαθε τὰς φρένας καὶ μετὰ τινα χρόνον ἀπέθανεν.

(Ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ «Ἀνοερς»)

Σὲ μιὰ ὥρα!

— Πῶς τὰ ἔξασα ἐλα ὄσα ἤξερα—ἔλας κάποιος διὰ νὰ δικαιολογήσῃ τὴν ἀμάθειάν του. — Μπᾶ, εἶναι: πολὺ λυπηρὸν—ἀναφάνησε κάποιος περαχθεῖς.—Ἐν τούτοις μπορεῖτε σὲ μιὰ ὥρα νὰ βαλῆτε νὰ ξαναμάθετε ὅλα ὄσα ἐλημονήσατε.

Ο ΠΥΡΓΟΣ ΤΟΥ ΔΡΑΚΟΥΛΑ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ)

(Ο Σίγ' Ιωνάθαν Άρκερ λαβών παραγγελίαν πρὸς ἀγοράν οἰκίας εἰς Λονδὸν Τροχουβανῶν μεριστῶτος Δράκουλα ὀνομαζομένου καὶ προσκλήθεισ να μεταβῆ εἰς τὸν πύργον του, πηγαίνει ἐκεῖ. Καθ' ὅσον ἐλλησιασέν ὁμοῦ εἰς τὸν πύργον, ἀρχισ να πύτη ἀπὸ ἐκπληξιν εἰς φόβον καὶ ἀπὸ φόβον εἰς ἐκπληξιν. Οἱ γορικοί σταυροκοποῦνται ἐπὶ τῷ ἀκούσῳ καὶ τοῦ ὀνόματος μόνον τοῦ «Πύργου τοῦ Δράκουλα» καὶ προσπαθοῦν νὰ τὸν ἐμποδίσουν νὰ μεταβῆ ἐκεῖ χωρὶς ὁμοῦ νὰ τοῦ λέγουν τὸ διατί. Τέλος ἐπιβάς ἀμάξης τινος καθηρθῆντο πρὸς τὰ ἐκεῖ, εἰς τὸ μέσον δὲ τοῦ δρόμου τὸν παραλαμβάνει διὰ νὰ τὸν μεταφέρῃ εἰς τὸν Πύργον εἰς μυστηριώδους καὶ παραδόξου ἀμαξήλατης σταλῆς, ὡς ἔλεγε, ἀπὸ τοῦ Δράκουλα. Τέλος μετὰ πολλὰς περιπέτειας φθάνει εἰς τὸν Πύργον τοῦ Δράκουλα, ἕνα κατερειπόμενον μεσαιωνικὸν πύργον, ἐντὸς τοῦ οὗοῦ ἐμμεν ὁ Δράκουλας μόνος κατὰ τὸ φανόμενον καὶ ζῶν παραδόξον, ἀκατανόητον καὶ μυστηριώδη ζῶν.)

Τοῦτο ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς πολλὴν συνδιάλεξιν κα' ἐπειδὴ ἦτο πρόδηλον, ὅτι ἐπεθύμει νὰ ἠμιλῆ ἔστω καὶ γάριν ἠμιλίας μόνον, τὸν ἠρώδησα πολλὰ περὶ πραγμάτων, τὰ ἅρῳα μοὶ εἶχον συμβῆ ἤδη, ἢ εἶχον περιέλθει εἰς γινώσκιν μου. Ἐνίοτε ὑπεξέφευγε τὸ ὄμμα ἢ ἔστρεφε τὴν συνομιλίαν, ἰσχυριζόμενος ὅτι δὲν ἤννοει—ἀλλ' ἐν γένει ἀπήντα παρηγορῶν εἰς ὅλας τὰς ἐρωτήσεις μου.

—Ἐλάτε, εἶπε τέλος, εἰπέτε μοι περὶ τοῦ Λονδίνου καὶ περὶ τῆς οἰκίας ἣν μοὶ ἐπρομηθεύσατε.

Ζητήσας συγγνώμην διὰ τὴν ἔως τότε παράλειψίν μου, μετέβην εἰς τὸν ἴδιον θάλαμον μου διὰ νὰ λάβω τὰ ἔγγραφα ἀπὸ τὴν κατσέλαν μου ἐνῶ τὰ ἔθετα εἰς τάξιν, ἤκουσα, μικρὸν κωδωνίσμα προσελάνθης καὶ ἀκούρου εἰς τὸν παρακείμενον θάλαμον καὶ καθὼς διερχόμεν παρετήρησα, ὅτι ἠτράπεζα εἶχε σκουπισθῆ καὶ εἶχεν ἀναφθῆ ἡ λυχνία, διότι εἶχε νυκτώσει ἐν τῷ μεταξῷ. Οἱ λύγνοι ἀνήφθησαν ἐπίσης εἰς τὸ σπουδαστήριον ἢ τὴν βιβλιοθήκην καὶ εὔρον τὸν κόμητα ἀνακλιμένον ἐπὶ τοῦ σασφ' ἀναγινώσκοντα ἀντὶ παντός ἄλλου βιβλίου ἕνα ἀγγλικὸν ὀδηγὸν τοῦ Βραδῶ.

Ὄταν εἰσῆλθα ἐσῆκωσα τὰ βιβλία καὶ τὰ χαρτὰ ἀπὸ τὴν τσέπην καὶ τότε ἀρχίσασμεν μαζί νὰ διεξεργώμεθα σχέδια καὶ συμβόλαια καὶ σχήματα παντός εἶδους. Αὐτὸς εὐδοκῶν ἐνδιαφέρων εἰς ὅλα καὶ μὲ ἠρώδησα γιλία πράγματα ὡς πρὸς τὴν θέσιν καὶ τὰ περιβάλλοντα. Προφανῶς εἶχε μελετήσει ἀπὸ πρὶν πᾶν ὅτι ἠδύνατο νὰ προμηθευθῆ ὡς πρὸς τὰ πέλματα, διότι προδήλως εἰς τὸ πέλος ἐγνώριζε περισσότερα παρ' ὅσα ἐγώ. Ὄταν ἔκαμα παρατήρησιν εἰς τοῦτο αὐτὸς μοὶ ἀπήντησεν.

—Ἔστω, ἀλλὰ φίλε μου, δὲν εἶνε ἀναγκαῖον νὰ εἶχα κάμει τοῦτο. Ὄταν θὰ ὑπάγω ἐκεῖ θὰ εἶμαι μόνος καὶ ὁ φίλος μου Ἄρκερ Ἰωνάθαν.— Ὄχι, μὲ συγγωρεῖτε ὑποκίπτω εἰς τὴν συνθήκην τῆς πατριῶτος μου, θέτω τὸ πατρωνυμικὸν σας πρῶτον.— Ὁ φίλος μου Ἰωνάθαν Ἄρκερ δὲν θὰ εἶναι στὸ πλάγι μου διὰ νὰ μὲ διορθῶν καὶ μὲ βοηθῆ. Θὰ εἶναι 'ς τὸ Ἐξέτερ μίλλια μακρὰν ἐογαζόμενος πιθανῶς εἰς δικαστικὰ ἔγγραφα μαζὶ μὲ τὸν ἄλλον φίλον μου, τὸν Γίητερ Χῶκινς. Ἔτσι, Διεξήλθομεν ἐξ ὁλοκλήρου τὴν ὑπόθεσιν τῆς ἀγορᾶς τοῦ κτήματος εἰς Πουδέλν. Ὄταν τοῦ ἐξέθεσα τὰ γεγονότα καὶ ἔλαθα τὴν ὑπογραφήν του καὶ τὰ ἀναγκαῖα ἔγγραφα καὶ ἔγραψα ἐπιστολὴν συνημένως μὲ αὐτὰ ἔτοιμα νὰ σταλῶσιν πρὸς τὸν κ. Χῶκινς, ἀρχισ να μ' ἔρωτᾷ πᾶς ἐπέτυνα τὸσον κατ' ἄλληλον μέρος. Ἀνέγνωσα πρὸς αὐτὸν τὰς σημειώσεις, τὰς ὁποίας ἐν καιρῷ εἶχα κρατήσει καὶ τὰς ὁποίας μεταγρόσω ἐδῶ.

Εἰς Πουδέλν, ἐπίτινος παρόδου, ἐπέτυνα ἀκριθῶς μίαν θέσιν ἢ ὁποία ἐφαίνετο νὰ γραϊζεται καὶ ὁποῦ ἦτο τοιχοκολλημένη γνωστοποίησις, ὅτι τὸ μέρος ἦτο διὰ πώλησιν.—Περιβάλλεται ἀπὸ ὑψηλὸν τοῖγον ἀρχαίας κατασκευῆς, κτισμένον μὲ ὀγκώδεις λίθους καὶ μὴ ἐπισκευασθέντα ἀπὸ πωπύλλων ἐστίν. Αἱ κλιμαίονες κύλαι ἦσαν ἐκ βαρείας παλαιᾶς ὀδοῦ καὶ σιδήρου, καταφαγωμένα ἀπὸ σκυριαν.

« Τὸ κτήμα καλεῖται Κάρραζ ἀναμφιβόλος κατὰ παραθορὰν τοῦ ἀρχαίου Κάρραζ-Φάτς (τεταραμένος, ἐπειδὴ ἡ οἰκία εἶχε τέσσαρας προσόψεις, βλεπούσας πρὸς τὰ τέσσαρα κύρια σημεία τοῦ ὁρίζοντος). Περιλαμβάνει ἐν ὅλῳ περὶ τὰ 20 πλέθρα, ὅλας περιτειγμένα διὰ τοῦ προμη-

μονευθέντος στεροῦ λίθινου τοῖγου. Ἔχει πολ- λά δένδρα, ὅθεν τὸ μέρος γίνετα ἑνιαγοῦ σύσκιν. Ἡ οἰκία εἶνε πολὺ μεγάλη, ἀρχαιοτέρα πάσης ἄλλης, χρονολογούμενη ἀπὸ τοῦ μεσαιῶνος, καθότι ἐν μέσῳ αὐτῆς εἶνε ἕκ λίθινον ὀγκωδестаτῶν, εἶνε δὲ ὀλίγα μόνον παραθύρα ὑψηλά καὶ βαρέως φραγμένα μὲ σίδηρον. Φαίνεται, ὡς νὰ ἦτο ποτε ἀκατέτη καὶ κείται πλησίον εἰς παλαιὸν ναῖσκον ἢ ἐκκλησίαν. Δὲν ἠδυνήθη νὰ εἰσελθῶ εἰς αὐτὴν καθότι δὲν εἶχα τὴν κλειδὸν τῆς θύρας τῆς ἀγοῦσης εἰς αὐτὴν ἀπὸ τῆς οἰκίας, ἀλλ' ἔλαθα μὲ τὴν μηχανὴν μου ἀπόβεις αὐτῆς ἀπὸ διασωρὸν μερῶν. Ἡ οἰκία προσετέθη εἰς ταύτην ἀλλὰ λίαν κεραισιμένως καὶ ἀκανόνιστως τὸ δὲ σκέδιόν τῆς ἠδύνατο νὰ εἰκασθῆ τις μόνον ἀπὸ τὴν ἔκτασιν τοῦ καλυπτομένου ἐδάφους, ἥτις πρέπει νὰ εἶναι πολὺ μεγάλη ὀλίγα μόνον οἰκία ὑπάρχου ἐκεῖ δίπλα, ἐξ ὧν μία εἶναι λίαν μεγάλη κατόπιν, προστεθεῖσα καὶ σχηματισθεῖσα εἰς ἰδιωτικὸν ἄστυον φρενοβλαβῶν. Ἄλλ' ὁμοῦ, δὲν εἶνε πρῶτη ἀπὸ τοῦ περιθώου.

Ὄταν ἐτελείωσα αὐτὸς εἶπε. — Χαίρω διότι εἶναι παλαιὰ καὶ ὀγκώδης. Ἐγὼ εἶμαι ἀπὸ παλαιὰν οἰκονόμειαν καὶ νὰ κατοικῶ εἰς νεώτερον οἰκίαν θὰ ἦτο ὁ θάνατός μου. Μία οἰκία δὲν μπορεί νὰ γείνη κατοικήσιμος εἰς μίαν ἡμέραν καὶ ἐπὶ τέλους πόσαι ὀλίγα ἡμέραι χρειάζονται διὰ νὰ γείνη μία ἑκατονταετής. Χαίρω ἐπίσης διότι εἶναι παρεκλήσιον ἀρχαίον. Ἡμεῖς οἱ Τρανσυλβανοὶ εὐγενῶς ἀγαπᾶμεν νὰ

ΟΙ ΚΑΤΟΙΚΟΙ ΤΟΥ ΑΡΕΩΣ

1) Ὄπως τοὺς φαντάζεται ὁ καθηγητῆς Δόουελ, γιγαντιαίους καὶ ρωμαλεωτάτους. 2) Ὄπως τοὺς φαντάζεται ὁ καθηγητῆς Γρέγορ, ἔχων τὴν ἰδέαν ὅτι οἱ κάτοικοι τοῦ Ἄρεως εἶναι γιγάντιοι, ὁμοιάζοντες μᾶλλον πρὸς ἰχθύς. 3) Ὄπως τοὺς θέλει ὁ καθηγητῆς Μπάλλ. 4) Ὄπως τοὺς περιγράφει ἕνα μέδιουμ εἰς τὸν αὐτὸν καθηγητὴν Μπάλλ. 5) Ὄπως τοὺς εἶδεν ἐν ὄπτασι ὁ Ἐδένδεμποργ ὁ μέγας μυστικιστῆς τοῦ Βορρᾶ.

τρέφωμεν τὴν ἐλπίδα, ὅτι τὰ κόκκαλά μας δὲν θὰ σκοπισθοῦν ἀνάμεσα εἰς τὴν σωρὸν τῶν τεθνεώτων. Ἐγὼ δὲν ἐπιζητῶ εὐθυμίαν οὔτε καιρότητα, οὔτε τὴν λαμπρὰν ἠδονάθειαν τοῦ πολλοῦ ἡλίου καὶ τῶν μαρμαριζόντων ὑδάτων, τὰ ὁποῖα ἀρέσκουν εἰς τοὺς νέους καὶ τοὺς φαίλους. Δὲν εἶμαι πλέον νέος καὶ ἡ καρδία μου μετὰ πολλοὺς κατηρεῖς χρόνους πένθους ἐπὶ τῶν νεκρῶν δὲν εἶναι πλέον γροθιάμενη πρὸς εὐθυμίαν. Ἐκτὸς τούτου, τὰ τεῖχη τοῦ πύργου μου εἶναι ραγισμένα αἱ σκια εἶναι πολλὰ καὶ ὁ ἀνεμος φυσᾷ κρούς διὰ τῶν διερρηγμένων ἐπιπέδων καὶ τῶν διωκαίων ἀγαπῶ τὴν σκιαν καὶ τὸν λόφον καὶ τοῦ θὰ εἶμαι μόνος μὲ τοὺς λογιμούς μου, ὅπου δύνανται.

Κάπως οἱ λόγοι σου καὶ τὸ βλέμμα σου δὲν ἐφαίνοντο νὰ συμφωνοῦν ἢ ἄλλως ἢ κατατομῆ τοῦ προσώπου του ἔκαμνε τὸ μεδιόμά του κακόβουλον καὶ κρόνιον. — Μετ' ὀλίγον ἀπήλθε, ζητήσας συγγνώμην, παρακαλέσας με συνάμα νὰ διευθετήσω ὁμοῦ ὅλα τὰ ἔγγραφα μου. Εἶχεν ἐξέλθει πρὸ μικροῦ κα' ἐνῶ ἤρχισ να κυττάω βιβλία τινὰ γύρω μου. Ἐν τούτῳ ἦτο ἄγλας, τὸν ὁποῖον ἤρα ἀνοιχτὸν τυσικὰ εἰς τὴν Ἀγγλίαν ὡς ἐάν τοῦ χάριτο αὐτοῦ εἶχε γείνη πολλὴ χρησιμὰ—ἐμβλένας εἰς τοῦτον εἶδα μέρη τινὰ σηματούμενα μὲ καμπύλας ἐξετάσας δὲ τὰ σημεία ταῦτα εἶδα ὅτι ἦτο πλησίον εἰς τὸ Λονδίνον, πρὸς τὸ ἀνατολικὸν μέρος ποδῶν ὅπου ἔκιστο τὸ νέον κτήμα του ἄλλα δύο ἦσαν τὸ Ἐξέτερ καὶ τὸ Οὐίτβου πρὸ τῆς κομητείας Ὑόρκης τὴν ἀκτῆν.

Πρὶν παρῆλθαι μία ὥρα ἐπέστρεψεν ὁ Κόμης. — Ἄ γὰ εἶπεν. Ἀκόμη μὲ τὰ βιβλία! Καλὰ! Ἄλλὰ δὲν πρέπει ὅλο νὰ κοιτάζεστε. Ἐλάτε ἐπιληροφρήθη ὅτι τὸ δειπνὸν σας εἶνε ἔτοιμον. Ἐλαθε τὸν βραχίονά μου καὶ μετέβην εἰς τὸν γείτων θάλαμον, ὅπου ἤρα ἐξείριστο δειπνὸν ἔτοιμον ἐπὶ τῆς τραπέζης. Ὁ Κόμης καὶ πάλιν

παρητήρη δικαιολογούμενος ὅτι εἶχε δειπνήσει: ἔξω τῆς οἰκίας, ὅταν ἔλειπε ἄλλ' ἐκάθησεν ὅπως καὶ τὴν προλαβοῦσαν νύκτα καὶ ὁμίλει ἐνῶ ἔτρωγα. Μετὰ τὸ δειπνὸν ἐκάπνισα, ὅπως καὶ τὴν προτεραῖαν καὶ ὁ Κόμης ἔμεινε μαζὶ μου ὁμιλῶν καὶ ἐρωτῶν περὶ πολλῶν καὶ ποικίλων πραγμάτων ἐπὶ ὥρας καὶ ὥρας. Ἠρθάνομην ἐν τούτοις ὅτι ἐγένετο πολὺ παράωρα, ἀλλὰ δὲν ἔλεγα τίποτε, διότι ἠσθάνομην ὡς ὑπογράφωσιν τοῦ ν' ἀναταποκρίνωμαι εἰς τὰς ἐπιθυμίας τοῦ ξενίζοντος διὰ παντὸς τρόπου. Δὲν ἐνύσταξα, ἐπειδὴ, ὁ μακρὸς ὕπνος τῆς νύκτος μὲ εἶχε δυναμώσει ἄλλὰ δὲν ἠδυνάμην παρὰ νὰ αἰσθάνομαι τὸ κρουερὸν ἐκεῖνο εἶγος τὸ ὁποῖον ἐρεεται εἰς πάντα ἀνθρώπον μὲ τὴν ἐπέλευσιν τοῦ λυκαυγούς. ἦτις εἶναι κατὰ τινὰ τρόπον, ὅπως καὶ ἡ στροφὴ τῆς παλιρροίας.

Λέγουσ, ὅτι οἱ ἄνθρωποι, ὅσοι εἶναι ἐγγῶς τοῦ θανάτου, ἀπονήσκουσιν ἐν γένει κατὰ τὴν πρὸς τὸ λυκαυγὲς μεταβολήν, ἢ κατὰ τὴν στροφὴν πρὸς τὴν ἀμπωτιν' πᾶς ὅστις κρουαζόμενος καὶ οἰνοὶ δέσμιος εἰς τὴν θέσιν τοῦ ἠσθάνθη τὴν μεταβολήν ταύτην ἐν τῇ ἀπιστοσσίᾳ, δύναται νὰ πιστευσθῆ τοῦτο. Πάραυτα, ἠκούσαμεν τὴν κρουαγὴν ἐνὸς ἀλέκτορος ἀνεργουμένην ὀξείαν καὶ διαπεραστικὴν μὲσω τοῦ διαυγούς ἀέρος τῆς πρωίας ὁ κόμης Δράκουλας, ἀναπηδήσας ὄρθιος, εἶπε :

— Πῶς, ξημερώνει καὶ πάλιν! Πόσον ξεγασμένος εἶμαι, νὰ σὰς ἀφῆσω ν' ἀγρυπνήτε ἐπὶ τὸσας ὥρας! Πρέπει νὰ κάμνετε τὴν συνομιλίαν περὶ τῆς προσφιλοῦς νέας πατριδος μου Ἀγγλίας ὀλι-

—Καλημέρα! Ἄνεσκήρτησα, διότι ἐξεπλάγην πᾶς δὲν τὸν εἶδα, ἀφοῦ εἰς τὸν μικρὸν καθρέπτην ἀντανάκλατο ὅλον τὸ δωμάτιον ὀπισθὲν μου. Εἰς τὸ σκιρτήμα μου ἔκοφα ἔλαφρὰ τὸν λαϊμόν μου, πλὴν δὲν τὸ εἶδα ἀμέσως. Ἀφοῦ ἀπήντησα εἰς τὸν γαιρεισμὸν τοῦ Κόμητος, ἐστράφη καὶ πάλιν πρὸς τὸν καθρέπτην διὰ νὰ ἴδω πῶς εἶχα ἀπατηθῆ. Αὐτὴν τὴν φορὰν δὲν ἠδύνατο νὰ εἶνε λάθος, διότι ὁ ἄνθρωπος ἴστατο πλησιέστατα εἰς ἐμὲ καὶ τὸν ἔβλεπον ἀνωθεν τῶν ὤμων μου. Ἄλλὰ δὲν ὑπῆρξεν ἀνανάκλασις αὐτοῦ εἰς τὸν καθρέπτην!

Ὄλον τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ δωματίου τὸ ὀπισθὲν μου ἀναπασιέστατο πλὴν οὐδὲν σημεῖον ἀνθρώπου ἐν αὐτῷ, ἐκτὸς ἐμοῦ. Τοῦτο ἦτο ἐκπληκτικὸν καὶ ἐργόμενον ὡς κορυφωμα τὸσων παραδόξων πραγμάτων, ἠρξίσε νὰ αὐξάνη τὸ ἄοριστον ἐκεῖνο αἰσθημα τῆς ἀνησυχίας, τὸ ὁποῖον πάντοτε ἔγω ὄταν ὁ Κόμης εἶνε παρὼν ἄλλὰ τὴν στιγμὴν τοῦ εἶδα τοῦτο, τὸ μικρὸν τραῦμα αἰματώσε ὀλίγον καὶ τὸ αἶμα ἔρρεεν ἐπὶ τοῦ πώγωνός μου.

Ἄρξα κατὰ τὸ ζυρῶσι, στραφῆς ἄμα διὰ νὰ εὔρω μανδύλιόν τι πρὸς ἐπόμαξιν. Ὄταν ὁ Κόμης εἶδε τὸ πρόσωπόν μου, οἱ ὀφθαλμοὶ του ἔλαμψαν ἐκ δαμιονιώδους ὀργῆς καὶ ἀφῆκεν ἔκαμε κίνημα ὡς διὰ νὰ μὲ δράξῃ ἀπὸ τὸν λαϊμόν. Ὄπισθοχώρησα καὶ ἡ γείρ του ἔθηκε τὸ κομβοσχαίνιον μὲ τὸν σταυρὸν περὶ τὸν λαϊμόν μου.

Τοῦτο ἐπέφερον ἀκαριαίαν μεταβολήν παρ' αὐτῷ, διότι ἡ ὀργή του παρήλθε τὸσον ταχέια, ὡστε σκεδὸν δὲν ἠδυνάμην νὰ πιστεῦσω ὅτι πρὸ μικροῦ εἶχα ἴδῃ. — Φυλάξου, εἶπε, φυλάξου νὰ μὴν κόπτεσαι. Εἶνε πολὺ ἐπικίνδυνον τοῦτο εἰς αὐτὸν τὸν τόπον.

Εἶτα λαβὼν εἰς τὴν γείρα τὸν μικρὸν καθρέπτην ἐξήκολούθησα. — Καὶ τοῦτο εἶνε τὸ ἄθλιον πρῆγμα τὸ ὁποῖον ἐπροξένησε τὸ κακόν. Εἶνε ἀκάθαρτον σκεῦος τῆς κενοδοξίας τοῦ ἀνθρώπου Ἄς λείψῃ!

Καὶ ἀνοίξας τὸ βαρὺ παράθυρον μὲ ἐν κίνημα τῆς τρομοσχευοῦς του, ἔραψε κάτω τὸ μικρὸν κάτοπτρον, τὸ ὁποῖον ἐθραύσθη εἰς μυρία τεμάγια ἐπὶ τῶν πλακῶν τοῦ λίθοστρώτου τῆς αὐλῆς. Εἶτα ἀπήλθε χωρὶς λέξιν ἐν εἴπῃ.

Εἶνε λίαν ἀνιαρὸν, διότι δὲν βλέπω πᾶς θὰ ζυρῶμαι ἐκτὸς εἰς τὴν θήκην τοῦ ὀρολογίου μου, ἢ εἰς τὸν πυθμένα τοῦ κυτίου τῶν ζυραφίων, ὁ ὁποῖος εἶνε ἐκ μεταλλοῦ εὐτυγῶς.

Ὄταν εἰσῆλθα εἰς τὸν θάλαμον τῆς τραπέζης, τὸ πρόγευμα ἦτο ἔτοιμον ἀλλὰ δὲν ἦρα πουθενὰ τὸν Κόμητα. Ὄθεν ἐπρογεμάτισα μόνος. Εἶνε ἀλλόκοτον, ὅτι ἔως τώρα δὲν εἶδα τὸν Κόμητα νὰ τρώγῃ ἢ νὰ πίνῃ. Πρέπει νὰ εἶνε πολὺ ἰδιόρρυθμος ἄνθρωπος! Μετὰ τὸ πρόγευμα ἔκαμα μικρὰν ἐξερευνησιν εἰς τὸν πύργον. Ἀνέβην τὴν σκάλαν καὶ ἤρα ἐν ὄμμα βλέπον πρὸς μεσημβρίαν. Ἡ θέα ἦτο μεγαλοπρεπῆς καὶ ὀπόθεν ἴσταμην τὴν ἀπῆλαυε τις ἀνέτους.

Ὁ πύργος ἴσταται ἐπ' αὐτοῦ τοῦ χείλους τρομεροῦ κρηνοῦ. Εἰς λίθος πίπτων ἀπὸ τοῦ παραθύρου θὰ ἐπιπτε γιλίους πῶδας χωρὶς νὰ φάσῃ εἰς τίποτε! Ἐφ' ὅσον τὸ ὄμμα δύναται νὰ εὐρήσῃ εἶνε πέλμας ἀπὸ πρασινας δένδρων κορυφᾶς, μετὰ μελανῶν ἐδῶ κα' ἐκεῖ χασμάτων. Ἄλλου πάλιν φαίνονται ἀργυραὶ κλωταὶ ὅπου οἱ ποταμοὶ στρέφονται εἰς βαθείας χαράδρας ἀνὰ τοὺς δρυμῶνας. Ἄλλὰ δὲν ἔγω οἰδοῦρα καρδίαν, ὅπως περιγράφω καλλονὰς, διότι ἀφοῦ εἶδα τὴν θεαν ἐξηρεῦνησα περαιτέρω θύρας, θύρας, παντοῦ καὶ ὅλα κλειώμενα καὶ μεμορλευμένα. Δὲν ὑπάρχει ἐξοδος ἀπὸ τοῦ πύργου εἰμὴ μόνον διὰ τῶν παραθύρων.

Ὁ πύργος εἶνε ἀληθῆς εἰρηχτὴ κα' ἐγὼ εἶμαι δεσμώτης!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. Ἡμερολόγιον τοῦ Ἰωνάθαν Ἄρκερ (Συνέχεια)

Ὄταν ἀνεκάλυφα ὅτι ἦμην δεσμώτης, κατὰ ἐξαλλον αἰσθημα ἦλθεν ἐπ' ἐμέ. Ἐτρεξά ἄνω καὶ κάτω τὴν σκάλαν δοκιμάζων πᾶσαν θύραν καὶ προκύπτων ἀπὸ κάθε παραθύρου, τὸ ὁποῖον ἠδυνάμην νὰ εὔρω ἄλλα μετ' ὀλίγον ἢ πεποθησις περὶ τῆς ἀδυναμίας μου ἐδέσποσεν ὄλων τῶν ἄλλων αἰσθημάτων μου.

Ὄταν ἀνατρέγω ὀπίσω μετὰ τινὰς ὥρας, νομίζω ὅτι πρέπει νὰ ἦμην παράφρων τὴν ὥραν ἐκείνην, διότι ἐπέστην παραπλησίως μ' ἕνα ποικίλον εἰς τὴν παγίδα. Ὄταν ὁμοῦ ἡ πεποθησις ἦλθεν ἐπ' ἐμὲ ὅτι ἦμην ἀνίσχυρος, ἐκάθισα ἡσυχῶς κάτω—

ησυχως δσον ποτε εκαμα πην προχημα εις την ζωην μου—και ηρησια να σκεπτοιμαι τι το πρακτικον. Ακομη σκεπτοιμαι κ' εως τωρα δεν εβασα εις κανεν οριστικον συμπερασμα.

Περι ενος εμαι βεβαιου μονον, οτι ουδεν θελω να γνωστοποιησω τας ιδεας μου εις τον Κομητα. Αυτος καλα γνωριζει οτι εμαι φυλακισμενος κ' επειδη ο ιδιος τουτο επραξε και εχει βεβαιως τας αφοραμας του προς τουτο, μονον θα μ' επανακιζεν αν εγω τον εμπιστευομενη πληρωως τα γεγονοτα. Εφ' οσον δυναμαι μεχρι τουδε να ενοησω, το μονον σχεδιον μου θα εινε να φυλαξω την γνωσιν μου και τος οφθους μου δι' εμαυτον και να εχω αγρυπνον το δμμα. Γνωριζω, η μορολουττομαι ως παιδιον απο τους ιδιους οφθους μου, η αλλως ευρισκομαι εις απελπιστικα στενα και αν το δευτερο αληθειη, χρειαζομαι και θα χρειασθω διον τον νουν μου, οπως διεθλω ασφαλω.

Μολις ειχα φθασει εις το συμπερασμα τουτο, οταν ηκουσα την μεγαλην θυσαν κ' α να κλειεται κ' εγνωσκα οτι ο Κομητης ειγεν επαιεληθει. Δεν ηθλε κατ' ευθειαν εις την βιβλιοθηκην' οθεν επηγα κ' εγω μετα προσφυλαξωσ προς τον κοιτων μου και τον ειδα να διευθετη την κλινην. Τουτο ητο παροξενον, αλλα μονον επεθεβαιωσεν οτι αρχηθεν ειχα υποπτευσει, οτι δεν υπηρχον υπερηται εις την οικιαν.

Οταν αργότερα τον ειδα δια των γραμμάτων των στροφών της θύρας να στρώνη την τράπεζαν εις το άλλο δωμάτιον, έβεβαιώθησιν περι τουτου διότι αφού μόνος έκτελει όλα τα οικιακά ταύτα διακονήματα, βέβαια εινε άποδείξει, οτι δεν υπάρχουν κανεις άλλος να τα έκτελέσθ. Τουτο μου επροξένησε ρίγος φοβής, διότι αφού δεν υπάρχουν κανεις άλλος εις την οικίαν πρέπει να ητο ο Κομητης ο ιδιος ο ήγνώστος της αμάθης, ήτις μ' έφερσεν εδώ. Τουτο εινε τρομερόν να το σκέπτεται κανεις διότι, εάν ούτως έρχη, τί σημαίνει άρα γε το να χαλιναγωγήσθ τους λύκους, καθώς εκαμς, με μίαν μόνην ύψωσιν της χειρός εν σιωπή; Πώς συνέβη, ώστε όλοι οι άνθρωποι εις Βιστρίτσαν και εις το λεωσοσειον να έχουν ένα τρομερόν φόβον δι' εμέ; Τί έσήμαινε η δωρεά του σταυρου, του σκορδου, του άγριου ρόδου, του κλάδου της σουρβιάς;

Ευλογημένη να εινε η καλή γυνή, ήτις έκρέμασε τον σταυρόν περι τον λαμόν μου! διότι εινε παρηγορία και δύναμις εις εμέ όπόταν τον ψαύω. Εινε παρόδοξον, οτι εν πράγμα, το όποισιν έμαθα ως προεστάντης να θεωρώ ως είδωλολατρικόν δήθεν, άπεδείχθη βοήθεια εν καιρώ μονώσσεως και άμηχανίας. Υπάρχει άρα κάτι εις την ούσιαν αυτού του πράγματος η εινε μέσον και βοήθεια ψηλαφητόν προς μεταβίβασιν άναμνήσεων συμπαθείας και παρηγορίας; Πρέπει να πληροφορηθώ πην δ,τι δύναμαι περι του Κομητου Δράκουλα, καθόσον τουτο θα με βοηθήσθ να ενοησω. Αποψε έσως να διηγήσθ περι του έαυτου του εάν στρέφω την συνδιάλεξιν προς τουτο. Πρέπει όμως να προσέχω πολύ, μήπως διεγειρώ τας ύποψιάς του.

Μεσονύκτιον. —Είχα μακράν συνδιάλεξιν με τον Κομητα. Τον ήρώησα ολίγα περι της Τρανσυλβανικής Ιστορίας και αυτος έθερμάνθη θαυμασάτως εις το υποκειμενον. Ομιλών περι πραγμάτων και προσώπων και ιδίως περι μαζών, ώμίλει ως έάνεψε παρασταθί εις δέξια ταύτας. Τουτο ακολούθως εζήγησε λέγων, οτι δι' ένα β ο γ ή άρον η υπερηφάνεια του οικου του και του ονόματος του εινε η ίδια αυτου υπερηφάνεια, οτι η δόξα του και η τύχη των τύχη του. Οσάκις ώμίλει περι του οικου του, πάντοτε έλεγεν η μ' εις και ώμίλει πάντοτε πληθυντικώς, ως βασιλεύς άγορευών. Ηθελα να μπορούσα να έκθέσω πάντα όσα έλεγεν ακριβώς καθώς τα έλεγε, οτι δι' εμέ ησαν λίαν γοητευτικά. Ερραίνοντο να εμπρικικλείουν μέσα των όλόκληρον την Ιστορίαν της γώρας. Καθώς ώμίλει εζήρηθη και περιεπατεί άνω και κάτω εις τον θάλαμον τραβών τους μεγάλους λευκοους μύστακας του και δράττων κάθε τι, εφ' ου έπέβαλλε τας γείρας του ως να ηθέλε να το συντρέψθ δι' υπερόρου ρώμησ. Έν πράγμα ειπε, το όποισον θα έκθέσω ως εγγιστα ακριβώς όσον δύναμαι, διότι διηγείται κατά τινα τρόπον την Ιστορίαν της φυλής του.

— Ημεεις οι Ζεκέλυοι εχομεν δικαίωμα να σεμνονώμεθα, διότι εις τας φλέβας μας ρέει το αίμα πολλών ανδρείων φυλών αιτίνας έπλάκισαν περι κυριότητα ως μάχεται ο λέων.

Εδω εις την στροβιλοθάλασσαν των ευρωπαϊκών φυλών η ουγγρική φυλή έρρεσεν από την Ισλανδιαν το μαξιμον πνευμα το όποισον της έδωκεν ο Θωσ και ο Βοδίν, το όποισον οι διάδοχοι των ανέπτυξαν εις τοιοούτον βαθμόν επι των ακτών της Ευρώπης άκομη και της Ασίας και της Αφρικης εωσούτου οι λαοι έπίστευσαν, οτι οι λυκάνθρωποι αυτοι είχαν κατέλθει. Όταν προσέτι ηλθαν έδω ήσαν τους Ούνοσ, των όποισών η πολεμική μαμία είχε διασεισει την γην ως ολός. εωσούτου οι θηήσκοντες λαοι ισχυρίσθησαν οτι εις τας φλέβας των έρρεε το αίμα των άρχαίων εκείνων στριγγών, αιτίνας εξώσθησιν εκ της Σκυθίας, συνεζευθησταν με τους άαθάλους εις την ερησον. Τί μορσι! Τί μορσι! Ποίος διάβολος η ποία στριγγή υπήρξε ποτε τόσοσ μεγάλος όσον ο Αττίλας, του όποισου το αίμα υπάρχει εις αυτας τας φλέβας; (Λέγων άνέτεινε τους βραχιόνάς του.)

—Εινε θαύμα, οτι ημεθα κατακτητική φυλή, οτι ημεθα υπερήφανοι, οτι οταν ο Μαγυζος, ο Λομβαρδός, ο Άδχαρος, ο Βουλγαρος η ο Τουρκος έρριψε τα σείθη του επί των συνόρων μας, τους άπεκρούσαμεν. Εινε παρόδοξον, οτι οταν ο Απαργος και αι λεγαυόνες του διήλαυον δια της Ουγγρικής γώρας μες εδσεν έδωσ οταν έθλασε τα σύνοσα οτι ο Ομογαλλίας συνεπληρώθη έδω; Και οταν η Ουγγρική πλυμύρα έρυθη προς άνατολάς, οι Ζεκέλυοι επιτήθησαν ως συγγενεις από τους νικηφόρους Μαγυζους και εις ημάς επι εκα-

τοντατηριδας ενεπιστευθη ηφροσύνης των συνόρων της τουρκικής γώρας' μάλιστα και περισσώτερον τουτου: το άτελεύτητον χρέος της φυλάξωσ των συνόρων.

Ποίος πλέον γηθοσύνας από ημάς άνα τα Τέσσαρα Έθνη άνέλαβε το αίματηρόν ξίφος η εις το πολεμικόν σάλπισμα συνέρρευσε ταχύτερον υπό την σημαίαν του Βασιλέως; Οταν εζήγοράσθη το μέγα εκείνο αίσχος του ένθους μου, το αίσχος της Νασσώδας, οταν αι σημαίαι των Βλάχων και των Μαγυζών εκυψαν υπό την Ημισέληνον, ποίος άλλος ήτο ειμή εις εκ του γένους μου, όστις ώς βοσβόδας έπέθ εν τον Δούναβιν και έκτύπησε τον Τουσκον δι' αυτού του εδάφους του; Ούτος ητο εις Δράκουλας πράγματι. Δυστύχημα ητο οτι ο ιδιος άνάξιος αδελφός του, οταν εκείνος ειγε πέσει, επώλησε τον λαόν του εις τον Τουσκον και ενεκράφηε το αίσχος της δουλείας επ' αυτούς. Δεν ητο όμως αυτός ούτος ο Δράκουλας, όστις ενέπνευσε τον άλλον εκ της γοητής του, όστις εις μεταγενετέραν γενεάν πάλιν και πολλάκις ώδήγησε τους στρατούς του περαν του μεγάλου ποταμού εις την τουρκικήν γώραν; όστις, οταν ήττήθη, επανήλθε πάλιν, και πάλιν, καιτοι ειγεν αναγκασθί να φύγη μόνος από το αίματηρόν πεδίον, όπου εσφάζοντο τα στρατεύματά του, καθότι εγνωρίζεν, οτι αυτός μόνος θα ήδύνατο τελειωτικώς να θριαμβεύσθ; Είπαν, οτι εφρόντιζε μόνον δια τον έαυτόν του. Φεϋ! τί μπορούσν να κάμουν οι χωρικοι άνευ άρχηγού; Που τελεσοσει ο πόλεμος χωρις νουν και καρδίαν να τον διευθύνη;

—Πάλιν, οταν μετάν την μάχην του Μοξέ, απεινάξαμεν τον ουγγρικόν ζυγόν, ημεεις από το αίμα του Δράκουλα ημεθα μεταξύ των άρχηγών, διότι το πνεύμα μας δεν ηδύνατο να υποφέρη το να μνη εϊμεθ ελευθεροί. Α, νεαρό μου κύριε, οι Ζεκυλοί—και οι Δράκουλαι ως το αίμα της καρδιάς τωι, ως μινελο ως ξίφος των—δύνανται να καυχήσθύν δι' ανδραγαθίας, τας όποιας νεόπλαστοι παραφύαδες, όπως οι Αλφούροχοι και οι Ρωμανώφ ποτε δεν δύνανται να φθάσωσι.

12 Μαΐου. — Ας άρχισω από τα γεγονοτα—γυμνά, απλά γεγονοτα, επικυρουόμενα δια βιβλίον και άριθμών και περι ών δεν δύναται να υπάρξθ άμφιβολία. Χθες έσπερας, οταν ο Κομητης ηλθεν από τον θάλαμόν του, καταργάσε ήρώτα περι νομικών άντικειμένων και περι της διαγωγής μερικών υποθέσεων.

Πρώτον, ήρώτησεν εάν εις άνθρωπος εν Αγγλία δύναται να έρχη δύο η και περισσώτερος πληρεξουσίου. Του ειπα οτι δύναται να έρχη μίαν δωδεκάδα εάν θέλη.

Είτα ηρησις να έρωτή περι των μέσων του ποισιν υποθήκας και των τύπων των άπειτουμένων και των δυσχερειών των δυναμένων να προκύψωσιν, αλλα τας όποιας δια προνοητικότητος δύναται να παρακάλψθ τις. Εζήγησα όλ' αυτά τα πράγματα προς αυτον όσον καλλίτερα ήδύναμην, και βεβαιώς με άρσασε με την έντύπωσιν οτι ήδύνατο να εινε θαυμασός δικηγόρος, διότι δεν υπήρχε τίποτε το όποισον δεν έσκέπτετο η δεν επρόθελεπε. Αίφνης ήγέρθη και ειπεν.

—Εργάζεσθ από της ποώτης επιστολής σας προς τον φίλον μας, κύριο Πέτρον Χωκινς η προς κανένα άλλον;

Μετα τινος πικρίας εν τη καρδιά άπήνησθα, οτι δεν εργαζα, διότι εως τώρα δεν ειχα ιδεί κανεμίαν ευκαιρίαν προς άποστολήν γραμμάτων προς όντιναδήποτε.

—Τότε γράψατε τώρα, νεαρό μου φίλε, ειπεν επιθέτων βαρείαν χειρά επι τον ώμόν μου γράψατε προς τον φίλον μας και πρό, κάθε άλλον και ειπέτε, αν αγαπήτε, οτι θα διατριψήτε παρ' έμοι έως ένα μήνα από σήμερα.

—Επιθυμείτε να μείνω τόσοσ; ήρώτησα επιθεθί η καρδιά μου εκρούωσεν εις αυτήν την ιδεάν.

—Το επιθυμώ πολύ' μάλιστα δεν θα δευθώ άρρησιν. Όταν ο άφέντης σας, ο προεστάνόμεός σας, όπως βέλσσε, άνέλαβε την ύπορρέσιν να στείλθ κάποιον εκ μέρους του, ύπονοείσθ οτι μόνον αι άνάγκαι μου θα έλαμβάνοντο υπ' ύψιν. Δεν προσδιώρισα διάκοικειαν. Δεν ειν' έτσι; Τι ήδύναμην να πράξω ειμή να επινεύσω; Ητο συμφόνον του κ. Χωκινς, όχι έμοϋ, και ώφειλα να σκέπτοιμαι δι' εκείνον, όχι δι' εμέ και εκτός τουτου, ενθ ο κομητης Δράκουλας ώμίλει, υπήρχε κάτι εις τους οφθαλμούς του και εις την στάσιν του, το όποισον μ' έκκαμνε να ενθυμούμαι οτι ημην δεσμώτης, και οτι και αν ηθελα, δεν θα ήδύναμην έλευθερώσθ να έκλέξω. Ο Κομητης ειθε την νίκην του εις την υπόκλισιν μου, και την επικρατήσιν του εις την ταραχήν του προσώπου μου, διότι ηρησις άμείωσας να τας εκμεταλλεύεται, αλλα κατά τον ιδιόν του ήπιον και άκαταμάχητον τρόπον.

—Σας παρακαλώ, καλέ μου νεαρό φίλε, να μνη θυμλήτεσθ περι παραγγέλτων άλλων παρά τας υποθέσεις εις τας επιστολάς σας. Θ' άρκέσθ βεβαιώς δια τους φίλους σας να γνωρίζουν οτι εισθε καλά, και οτι το ταχύτερον θα επιστρέψετε οικιαδε προς αυτούς. Δεν ειν' έτσι;

Και λέγων, μοι ενεγείρισσε, τρία σύλλα χαρτίου και τρεις φακέλλους. Ήσαν όλα εις του λεπτοτάτου είδους των ζένων ταχυρόμενων, και εμπλέφας εις ταύτα, ειτα εις το πρόσωπόν του, και βεωσήσας το ήρεμον μεϊδιάμα του, με τους αιγμυρούς κανικίους οδόντας τους προκύπτουσιν υπό το ερυθρόν κάτω γείλος, ενόησα ως εάν το ειγεν ειπέτι οτι επρεπε να προσέχω τι θα γώρην, διότι αυτός θα ήδύνατο να το άναγνώσθ. Οφεν άπεφάσισσα να γράψω μόνον τυπικάς σημειώσεις τώρα, αλλα να γράψω πληρέστερον προς τον κ. Χωκινς μυστικά, όπως και προς την Μίαν, διότι προς ταύτην ήμπορούσα να γράψω στενογραφικώς, το όποισον θα έφερσεν εις δυσγέριαν τον Κομητα εάν το έβλεπε.

Αφού έγραψα τας δύο επιστολάς μου, έκάθισα

ησυχως άναγινώσκων εν βιβλίον, ενθ ο Κομητης έγραψε διαφόρους σημειώσεις προσφεύγων καθ' όσον τας έγγραφεν εις τιν βιβλία επι της τραπεζής του. Είτα έλαβε τας δύο επιστολάς μου και τας έβαλε μαζί με τας ιδικάς του, και τας έθεσε πλησίον του μελανοδοχείου, μεθ' ο, άμα η θύρα έκλείσθη όπισθεν του, εγω εκυψα και έθεώρησα τας επιστολάς, κειμένας με την ύψιν κάτω επι της τραπεζής. Δεν ησθάνθησιν καμμίαν άπέχθειαν να πράξω τουτο, διότι κατά τας περιστάσεις, εις τας όποιας ευρισκόμην, ησθάνθησιν οτι ώφειλα να προστατεύσω τον έαυτόν μου όσο ήδύναμην με κάθε τρόπον.

Μία των επιστολών άπηυθύνετο προς τον Σαμουήλ Υ. Μπίλλιγκτων, άριθ. 7, «Ημισέληνον» Ουίτθ. Αλλη προς τον κύριον Λούτην εις Βάρναν' η τρίτη Κούτις και Σα, εις Λονδίον και η τετάρτη προς τους κυρίους Κλόπστοκ και Μπίρσοϋ τραπέζιτας εις Βουδαπέστην.

Η δευτέρα και η τετάρτη ησαν άσφαγγιστοι. Ημην εις την άκμην να τας άναγνώσω όταν ειδα το κομβίον της θύρας να κινηται. Ανεκάλπισα όπισω εις την θέσιν μου μόλις λαβών καιρόν να επαναθέσω τας επιστολάς όπως ησαν και νανάλθω το βιβλίον μου, πριν ο Κομητης κρατόν άκομη μίαν επιστολήν εις την χειρά του, ειςέληθ εις τον θάλαμον. Έλαβε τας επιστολάς από της Τραπεζής, έκόλλησε γραμματόσημα επ' αυτών' ειτα στραφεις προς με ειπε:

—Με συγγωρείτε, αλλα έχω πολλήν εργασίαν να κάμω κατ' ιδίαν άπόψε. Θα βρήτε έλπίζω όλα τα πράγματα όπως επιθυμείτε.

Πλησίον της θύρας, έστράφη, και μετά στιγμην σιωπής ειπε:

—Θα σάς συμβουλεύσω, ακριβέ μου νεαρό φίλε, αλίτσα θα σάς νοουθήσω με πύσαν σοβαρότητα, ότι, εάν τυχόν άρρήστε αυτα τα δωμάτια, ποτε δεν θα εινε δυνατόν να κομηθήτε εις κανεν άλλο μέρος του πύργου. Εινε παλαιός, κ' έχει πολλές άκαμνήσεις, και ύπάρχουν κακά έννερα δι' εκείνους που κοιμώνται ασρόνως.

Εγείτε το πρό οθαλαμών! Έάν κοιμηθήτε τώρα η εάν ποτε σάς νικήσθ ο ύπνος, η έγχετε νύσταν, σπύσαστε εις τον ίδιον θάλαμόν σας η εις αυτα τα δωμάτια, διότι ο ύπνος σας τότε θα εινε άσφαλός. Αλλα εάν δεν εισθε προσκετικώς εις αυτο το πράγμα τότε...

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Βασιλικαι έθιμοτυπιαί

Πρό τινων μόλις έτών οι διάφοροι Σουλτάνοι της Άνατολής είχαν την συνήθειαν να επιτρέπουσν εις τους επισκεπτομένους αυτούς άποφους θνητούς να φιλούν το χέρι τους και' ότου ζμωσ εις άναγκήσ ειχεν άποπειραθί να δολοφονήσθ ένα Σουλτάνον του Μαρόκου, επωφεληθείς της συνθείας του χειροφιλήματος, έκτοτε η έθιμοτυπία αυτη καταργήθη.

Ο Σουλτάνος της Τουρκίας προ έκατόν εκ επέκεινε ετών, όποτε ητο εις την παντοδυναμίαν του έδιδε το κράσπεδον του χιτωνών προς άσπαζμόν εις τους επισκέπτας' αλλα η συνήθεια αυτη καταργήθη άρ' εκυατης μετα την Έλληνικήν επανάστασιν, όποτε η νέα δημοουργηθεσα κατάσταση της Τουρκίας δεν επέτρεψε τοιαύτας έθιμοτυπιας.

Με όλα τα δημοκρατικά ήθη των Ηνωμένων Πολιτειών αι σχέσεις του προέδρου Ρουζβελτ μετα του έξω κόσμου κανονίζονται με αυστηροτάτην έθιμοτυπίαν.

Μία πρόσκλησις εις γεύμα εις τον Λευκόν Οίκον—το Μέγαρον του Προέδρου—εινε είδος διαταγής, όπως ειναι και μία πρόσκλησις εις Βασιλικών γεύμα, ην δεν δύναται τις να άποκούρησθ.

Μία περιοριστάτη συνήθεια μεταξύ άλλων εινε και το οτι ο Πρόεδρος των Ηνωμένων Πολιτειών δεν δύναται να δεχθί πρόσκλησιν εις γεύμα παρὰ ζένην πρεσβεία' και τουτου διότι υποτίθεται οτι ο Πρόεδρος δεν δύναται να άπομακρυνθί της γώρας του ουτε στιγμην, επειδή δε μία ζένη πρεσβεία θεωρείται ζένον έδαφος, δια τουτου ο Πρόεδρος δεν δύναται να μεταβθ εκεί!

Εις την Ισπανικήν Αδλην υπάρχουν καταθερωμένοι έθιμον αυστηροτάτων καθ' ο ουδείς εκ των της υπηρέσιας επιτρέπεται να βίξθ βασιλικών τι πρόσωπων. Και συνέβη το εζήθ αξιομνημονεύοντος ως χαροκατηριστικώτατον γεγονός. Όταν ο νυν βασιλεύς Αλφόνσος ητο δώδεκα ετών έγλύστρησε μίαν ήμεραν εις την κλίμακα των Άνακτόρων και θα έκαστρακυλούσε μεχρι των τελευταίων βαθμίδων κινδυνεύον σοβαρώτατα, αν ενθ υπηρέτης των Άνακτόρων δεν επρόφρασεν να τον πιάσθ και να τον συγκρατήσθ. Και ο μεν νεαρός τότε βασιλόπαις

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΜΟΥΣΑ

— Έσείς, παιδιά Χασιώτικα, παιδιά του Ξηρομέρου Μην είδατε τον Μπό παπα το γιο του Σατραζάμη; — Έγεις προνεις τον είδαμε, έρες το βράδυ-βράδυ, Σην Αλαμιάνα πολεμή με δέκ' όχτω χιλιάδες πέφτον τα βόλια σά βροχή, τα σκάγια σά χαλάζι, γώσισαν οι λάκκοι αίματα η χωραφίες κουφάρια.

Κι' ένα μικρό Τουρκόπουλο μιά κόρη κυνηγάει στο 'Αι-Γιώργη πέρας και τον σταυρό της κάνει —Βόηθαμ! Αι Γιώργη βόηθαμε ο Τουρκος μή με πιάσθ σου τάσω λίρες μάλαμα και δυό λίρες άσημ πέπε βοβαλοκόμαρα κι' αυτα γρομάτα λάδι.

Τότ' ο 'Αι-Γιώργης άνοιξε και μίηκε η κόρη μέσα. Πέρασ το Τουρκόπουλο και τον παρακάλεσι: — Άνοιξ' 'Αι-Γιώργη άνοιξε, η χριστιανή να πιάσθ σου τάσω λίρες μάλαμα και τρις λίρες άσημ πέπε βοβαλοκόμαρα κι' αυτα γρομάτα λάδι.

Τότ' ο 'Αι-Γιώργης άνοιξε και μίηκ' ο Τουρκος μέσα. Η κόρη σάν τον ίδηκε ηρλή φρονίσα βάνει: — Άκούτε χώρες και χωριά κληροσ και Μοναστήρια 'Ο 'Αι-Γιώργης μέλωσ σά χρομ το Τουρκόπουλο. Σάν ο 'Αι-Γιώργης ε' άκουσε πολύ του βορυφάνη στον Τουρκο έλληόισσε λινά λινά τον κάνει.

(Έστέλλη υπό του κ. Γ. Μασσούρα)

εσώθη, αλλα ο σωτήρ υπηρέτης άπεπέμφθη της υπηρέσιας διότι έθίξε το ιερόν άτομον του Αλφόνσου!

Εις το Σιάμ άπαγορεύεται επι ποινηθ θανάτου το να κατοική τις υπεράνω του βασιλέως' δηλαδή να ευρίσκεται εις διαμέρισμα υπερκειμενον του κοιτώνος του βασιλεύς. Όταν δε ο βασιλεύς του Σιάμ έπεσεκέφη τους Παρσιους η διούθυνσις του ξενοδοχείου εις το όποισον θα έμμενεν ο γαληνότατος Άσιανός Μονάρχης, άγνωσθα την έθιμοτυπίαν ταύτην προσδιώρισε τα διαμερίσματα της υπηρέσιας υπεράνω των δωμάτιων του βασιλεύς. Οι Σιαμαίοι αυλικοι έφριάζαν επι τουτω και εδήλωσαν οτι θα μετοικήσθον. Εκπληκτος ο ξενοδόχος δια τουτου τους παρεκάλεσε να του υποδείξουν τας έλλείψεις του ξενοδοχείου αυτου δε περισσώτερον εκπληγημένοι δια την άδαμησύνην αυτου, του εζήγησεν τους λόγους και το πράγμα διορθώθη μεταφρεθέντων των κοιτώνων των αυλικών εις τα κάτω πατώματα.

Ανάλογος έθιμοτυπία επικρατεί εις την Κίνα, όπου οταν πρόκηται να εζέλθ εις περιπάκτον ο Αυτοκράτωρ η η Αυτοκρατειρα άπαγορεύεται εις τους υπηκόους των να ευρίσκανται επι ύψηλοτέρου εδάφους. Και δια τουτου όλοι αι οικίαί των περίσ μερών όπόθεν διέρχεται η αυτοκρατορική συνοδεία ερημοούνται έντελωσ εις τα άνώγεια πατώματα, των ενόικων καταγερομένων εις εις τα εισόγεια η τα ύπόγεια χάριν σεβασμού προς τους διερχόμενους Μονάρχας.

ΤΙ ΛΕΓΕΤΑΙ ΚΑΙ ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ

Σκέψεις και μάθημα

- Ο διδάσκαλος: — Τόνη, σε βλέπω να γαλας μόνος σου' τι συμβαίνει;
  - Ο μαθητής: — Κάτι άσπεκτόμουν, διδάσκαλε.
  - Ο διδάσκαλος: — Δεν πρέπει να σκέπτεσαι διόλου. Ένόσφ γίνεσαι μάθημα να μη σκέπτεσαι.
- ### Τι ένθυμήθησ.
- Ο σύζυγος: — Ητο πολύς κόσμος στην εκκλησία;
  - Η σύζυγος: — Πάρα-πολύς.
  - Ο σύζυγος: — Η λατιουργία καλή;
  - Η σύζυγος: — Λαμπροτάτη, πόσο ευχαριστήθηκα.
  - Ο σύζυγος: — Τι Ευαγγέλιον ειπαν;
  - Η σύζυγος: — Ητο—ητο—μπά! εζέχασα!
  - Ο σύζυγος: — Χμ! η κυρία Χ. ητο στην εκκλησία;
  - Η σύζυγος: — Βέβαια ητο.
  - Ο σύζυγος: — Ένθυμείσαι τι έφρορούσε;
  - Η σύζυγος: — Πες, το ένθυμούμαι πολύ καλό. Έφρορούσε ένα λαμπρό κόκκινο ρυθμιό Πομπήτας μεταξωτό φόρεμα, με στενάς γραμμάς μαύρου βελούδου. Το περιστέθιο της ήταν άπλοση με βελούδο κεντητό, και στο λαμπο κάτι δαντέλλες Βανατικές θαυμάσιες. Αλλα το καπέλλο της ήταν θαύμα' ειχε...
  - Ο σύζυγος: — Φθάνει, άκατάλαθα. Τώρα έννοω γιατί δεν θυμάσαι τι Ευαγγέλιον ειπαν.
- ### Το άδυνάτον
- Ο άντιπαλός μου με ήπειλησεν, οτι θα με πιάσθ από το αυτι και θα με προσαγγίη ένώπιον της δικαιοσύνης—έλεγε κάποιος πολιτικός, ρήτωρ, κατηγορούμενος δι' έλλογικώς πικανόμας—αλλα' έχει

πολύ μικρά τὰ χέρια του διά νά ἠμπορήσῃ νά μέ πιάσῃ ἐμέ ἀπό τὸ αὐτί...
Οἱ ἀκροκαταί παρετήρησαν καλὰ τὰ αὐτιά του ῥήτορος καί... ἐσυμφώνησαν μαζί του.

Μέγας σύγγραφός

Ο πατήρ :
— Πῶς πηγαίνει λοιπόν τὸ παιδί μου, κύριε καθηγητά ; Ἐδιορθώθηκε ὀλίγον ;
Ο καθηγητής :
— Διάλου' ἔγινε μάλιστα χειρότερος. Κάμνει καί γράμματα πού ἀδύνατον νά τὰ ἀναγνώσῃ κανείς.
Ο πατήρ :
— Μπα, τὸ καμάρι μου ! Θετικά θά γίνῃ μεγάλος συγγραφεὺς μιά μέρα !

ΤΑ ΝΕΩΤΑΤΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΟΤΑΤΑ ΠΕΡΙ ΜΑΡΚΩΝΕΙΟΥ ΤΗΛΕΓΡΑΦΟΥ

Εἰς τὰς προσπάθειάς αἱ ὁποῖαι κατεβλήθησαν ὑπὸ τῶν ἐπιστημόνων πρὸς τελειοποίησιν τοῦ Μαρκωνείου τηλεγράφου, παρετηρήθησαν περιεργότατα γεγονότα, τὰ ὅποια ἐπροκάλεσαν τὸν θαυμασμὸν καὶ τὴν ἐκπληξίν τῶν φυσιοδιδάκτων. Παρετηρήθη αἰφνης ὅτι εἶναι δυνατόν τὴν νύκτα διὰ τῶν αὐτῶν μέσων νά στείλῃ τις διὰ τοῦ ἀνευ σύρματος τηλεγράφου εἰς διπλάσιαν ἀπόστασιν τηλεγράφημα ἀπὸ ὅ, τι δύναται νά στήλῃ τὴν ἡμέραν. Τὸ ὅτι τὸ γεγονός τοῦτο εἶναι ἀναμφισβήτητον ἐβεβαιώθη ὑπ' ἑλίων τῶν πειραματιστῶν, γίνονται δὲ ἤδη ἐρευνᾶται πρὸς ἐξήγησιν τῆς παραδόξου αὐτῆς ἰδιοτροπίας.

Ἐπίσης παρετηρήθη, ὅτι εἰς δύο περιόδους τοῦ ἡμερονοκτίου εἶναι ἀδύνατον ἡ μεταβίβασις εἰς οἰκονομικὰ ἀπόστασις ὁ Μαρκωνεῖος τηλεγράφος τηλεγραφήματα. Αἱ χρονικαὶ αὐταὶ περίοδοι εἶναι ἡ ἀνατολή καὶ ἡ δύσις τοῦ ἡλίου, ὁπότε φαίνεται οἱ κυματισμοὶ τοῦ Χερτς ἀναστέλλονται.

Πολλοὶ παραβάλλουν τοὺς Χερτσιανούς τούτους κυματισμούς μετ' ἀνθρώπινον σφυγμὸν καὶ ὅπως ὁ σφυγμὸς εὐρίσκειται εἰς τὴν ἐλαχίστην αὐτῶν ἔντασιν μεταξὺ τοῦ μεσονοκτίου καὶ τῆς τετάρτης πρωϊνῆς ὥρας, τοιοῦτοτρόπως καὶ τὰ Χερτσιανὰ κύματα ἐξασθενεῖν κατὰ τὴν ἀνατολὴν καὶ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου.

Ἐπίσης καὶ ἐν ἡμέρᾳ νεφελοῦδε ἡ ὀμίχλωδε παρετηρήθη, ὅτι εὐερέστερον καὶ εἰς μεγαλύτεραν ἀπόστασιν στέλλονται τὰ Μαρκωνογραφήματα παρὰ ἐν αἰθίρᾳ ἡμέρας, διότι φαίνεται αἱ ἐντατικαὶ ἠλεκτρικαὶ ἀκτίνες προκαλοῦν ἀντιστρόφους ἠλεκτρικοὺς κυματισμούς εἰς τὸν αἰθέρα, παρακωλύοντάς τὴν προέλασιν τῶν καθοδικῶν ἠλεκτρικῶν ρευμάτων τῆς Μαρκωνεῖου συσκευῆς.

Ὁ Ἐδισὸν ἐρωτήθεισός πρὸς τινος τί φρονεῖ περὶ τοῦ μέλλοντος τοῦ Μαρκωνεῖου τηλεγράφου εἶπεν, ὅτι ἀναμφιβόλως τὸ σύστημα τοῦτο τῆς συγκοινωνίας ἐντὸς βραχυτάτου χρονικοῦ διαστήματος θά καταστῇ τὸ μόνον μέσον συνεννόησεως ἐν τῇ ἠλεκτρίσῃ, ἀλλὰ δὲν θά δυνηθῇ νά ὑποσκελίσῃ τὸν ὑποβρύχιον κώδων.

Κατὰ τοὺς τελευταίους τούτους μῆνας ἠλεκτρικὴ μανία ἔχει καταλάβῃ τὴν ἀνωρρότητα ἐκ τῶν συγκροτῶτων περὶ ἠλεκτρικῶν ἀνακαλύψεων δημοσιουμένων καὶ ἰδίως περὶ Μαρκωνεῖου, τοῦ ὁποίου αἱ περιγραφαὶ κατέληξαν νά δημοσιεῦνται εἰς τὰ τελευταῖα ἐπαρχιακὰ φύλλα τῆς Ἑυρώπης καὶ Ἀμερικῆς. Τὰ σχετικά πειράματα ἐξελαϊκίσθησαν μέχρι τοιαύτου σημείου ὥστε παιδιὰ μικρὰ ἀντὶ ἄλλων παιδιῶν παίζουσι πολλαχῶς μετὰ τὰ περιεργα φαινόμενα τοῦ ἠλεκτρισμοῦ. Εἰς δὲ τὴν Βασιλικὴν συνέθετ' ὁ ἐξῆς μετὰ τὸν Μαρκωνεῖον. Δύο εὐφύεστατα παιδιῶν, ἠλικίας μόλις 14—15 ἐτῶν παίζοντα κατάρθρωσαν μετὰ τὰς περὶ ἠλεκτρισμοῦ γνώσεις τοῦ σχολείου καὶ τῶν ἐφημερίδων νά κατασκευάσων... Μαρκωνεῖον συσκευὴν ! Καὶ μετὰ τὴν συσκευὴν αὐτὴν ἐπέθεσαν εἰς συνεννόησιν μετὰ τὸν σταθμὸν τοῦ Μαρκωνεῖου τηλεγράφου τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν καὶ τοῦ ἰδουμένου εἰς τὸ Νιουπόρτ. Ἡ συνεννόησις ἐγένετο θαυμαστά καὶ τὰ μικρὰ διαβολάκια διεσκέδαζον εἰς βάρος τοῦ Ἀμερικανικοῦ ναυαρχείου. Ἀλλὰ τὸ τέχνασμα δὲν ἄργησε νά ἐπαναληφθῇ καὶ οἱ δύο κατεργαράκι συνελήφθησαν καὶ παρεπέμφθησαν εἰς εἰδικὸν δικαστήριον ! Εὐτυχῶς, ὅτι δὲν ἦτο πόλεμος, οὐτε ἐξεμεταλλεύθησαν τὰ μυστικά του Κράτους οἱ μικροὶ ἐρευμηταὶ ἄλλως θά

τὴν εἶχαν κακὰ πολὺ, κινδυνεύοντες καὶ νά καταδικασθῶν εἰς θάνατον ! Ἄντ' αὐτοῦ ὅμως πρὸς μεγαλίαν τῶν χαρῶν τὰ εὐφύεστατα αὐτὰ παιδιὰ διορίσθησαν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Μαρκωνεῖου τηλεγράφου εἰς τὸ Ἀμερικανικὸν ναυτικὸν μετὰ μισθὸν 200 φρ. κατὰ μῆνα καὶ ὄλα τὸς τὰ ἐξοδα.

Πεποιήθησις ἐπικρατεῖ παρὰ τοῖς εἰδικοῖς, ἠλεκτρολόγοις καὶ ἀστρονόμοις, ὅτι ἂν ποτε ἐπιτευχθῇ συνεννόησις μετὰ τοὺς λοιπούς πλανήτας καὶ δὴ μετὰ τὸν πλησιέστερον Ἄρη, τὸ τοιοῦτον θά γίνῃ διὰ τοῦ Μαρκωνεῖου τηλεγράφου. Ὁ Μαρκωνεῖος ἔχει πλήρη πεποιήθησιν περὶ τούτου, ἐπίσης δὲ καὶ ὁ πολὺς Τέσλα, ὅστις, ὡς βεβαίως, καταγίνεται ἤδη νά τελειοποιήσῃ τὴν ἠλεκτρικὴν του συσκευὴν, ἡ ὁποία θά ἔχῃ τὴν δύναμιν νά ἐξαποστέλλῃ τὸ ρεῦμα εἰς ἐκδομημῶν μιλλίων ἀπόστασιν.

ΜΑΞΙΜΟΥ ΓΟΡΚΗ

Ἡ ΑΦΗΓΗΣΙΣ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΙΖΕΓΡΗ

(Ἀνωμότης Σλαβικῆς παράδοξις)

Εἰς τοὺς παλαιούς καιροὺς, ἔζη, δὲν εἰσεύρω καὶ ἐγὼ πού, ἕνας λαός. Ἄπὸ τρία μέρη τὸ πικρὸν δάσος περιέβαλλε τὰς σκηνὰς αὐτοῦ, ἐνῶ ἀπὸ τὸ τέρμα τὸν ἠέριοντος στέππης ἐξέτεινετο πρὸ τῶν βλεμμάτων. Οἱ ἄνθρωποι ἦσαν ἰσχυροὶ, θαυραλέοι καὶ ἔξω εὐτυχῆς, ἕως ὅτου ἐπλήθυνον ἡρόντο κακοὶ. Ἄλλαί φωναὶ ἐπέπεσαν καὶ ἀπεδιώξαν τοὺς κατοίκους ἀπὸ τὰς οἰκίας των καὶ τοὺς ἀπώθησαν ἐντὸς τοῦ δάσους, ὅπου τὸ ἔδαφος ἦτο σκληρὸν καὶ ὅπου ἐθασιλευν ἡ μελαγρολία. Διότι τὸ μέγα δάσος ἦτο πανάργον καὶ οἱ κλάδοι τῶν δένδρων τῶν πυκνοῦ καὶ συμπλεγμαμένου, ὥστε ἀπέκρουπον τὴν θέαν τοῦ οὐρανοῦ. Μόλις ἀκτίνες τινος τοῦ ἡλίου εἰσέδιδον διὰ μέσου τοῦ ὄγκου τῶν φύλλων, καὶ ὅταν ἐσθάνον μέχρι τῆς ἐπιφανείας τῶν λιμανιάτων καὶ θολῶν υδάτων, ἔκμανον ταῦτα νά ἀναδιδῶσιν ἀναθυμιάσεις ἀνομιγιανάς, αἱ ὁποῖαι ἐθανάτωναν τοὺς ἀβλίτους κατοίκους, τὸν ἕνα μετὰ τὸν ἄλλον.

Μεγάλῃ κραυγῇ ἀπελπίσας, ὑψίφωνος κραυγῇ ἀνυψούτο ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν γυναικῶν καὶ τῶν παιδιῶν. Οἱ πατέρες ὅμως συνεβουλεύθησαν κατὰ μέρος καὶ εἶπον :

— Πρέπει νά εὐρεθῇ μία διέξοδος. Δύο μόνον δρόμοι σωτηρίας ὑπῆρχον. Ὁ εἰς ὁδὸν εἰς τὰς παλαιὰς κατοικίας, ὅπου ὅμως οἱ σκληροὶ καὶ ἰσχυροὶ ἐγῆθοι εἶχον ἐγκαθιδροθῆ, ὁ δὲ ἄλλος ὁδὸν εἰς τὸ ἀπάναντι μέρος. Ἐκεῖ ὑψούνο δένδρα γιγαντιαία μετὰ τοὺς πρᾶσινοὺς τῶν κλώνων παραδόξως συμπλεγμένους, τὰς ὀξυδέεις ρίζας βλαθῆς κερωμένους ἐντὸς τῆς γῆς. Ἀκίνητα καὶ σιωπηλὰ τὴν ἡμέραν, ἦσαν ὡς ἀπολιθωμένα κατὰ τὸ φαῖν ἑλκώδεις, ἐνῶ τὴν ἐσπέραν ὑπὸ τὴν ἀντανάκλασιν τῶν ἀναπτομένων πυρῶν ἐφαίνοντο ἐπαυξάνοντα ἐπὶ μᾶλλον τὸ φορτῆν τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων, τῶν στερουμένων ἐν τῷ μέσῳ τῆς στέππης, φωτὸς καὶ ἐλευθερίας. Ἀπαιτιώτερα καὶ φοβερώτερα ταῦτα καθίσταντο, ὅταν ὁ ἀνεμὸς ἔσειε τὰς ὑψηλὰς κορυφὰς καὶ διλόκληρον τὸ δάσος ἐψιθύριεν ὑποκόφως, ἀπελπίστας, ὡς ἂν νά ἐψάλλε τὸν ἐπιζῆδον ἦμνον τοῦ λαοῦ, ὁ ὁποῖος ἐξῆγε εἰς τὰ βάθη τοῦ δάσους καταφύγιον ἀπὸ τοῦ ἐγῆθου.

Ἀληθῶς οἱ ἄνθρωποι ἐκείνοι ἦσαν ἄξιοι καὶ ἰσχυροὶ καὶ δὲν θά εἰδείσασιν νά συγκροτήσων ἰσχυρὰν μάχην ἐναντίον ἐκείνων, οἵτινες τούτους ἀπεστέλλον τῆς πατρίδος τῶν. Δὲν ἠδύνατο ὁ μόνος. Δὲν ὤφειλον νά ἀποθάνωσι, διότι ἔχον ἱερὰν ἀποστολὴν. Τὴν ἀποστολὴν νά τῆρῃσι τὰς ἐκ τῶν πατέρων τῶν κληρονομηθείσας παραδόσεις ἀβίτους, τὰς ὁποῖας, ἂν ἐμάχοντο καὶ ἀπέθησκον, θά ἔχονον διὰ πάντοτε.

Διὰ τοῦτο διήγησαν τὴν ἡμέραν καὶ τὰς νύκτας ἐν ἀδρανείᾳ, μεταξὺ ὑπνίου καὶ συλλογισμοῦ, ὑπὸ τοῦς μυστηριώδεϊς ψιθύρους τοῦ δάσους.

Ἐκείνητο πρὸς τῶν πυρῶν, καὶ αἱ πρὸς σκιάς ἐλάμβανον ἕσιν πνευματῶν κακουργῶν, τὰ ὁποῖα ἐξήγγοντο κάτω τῆς γλῶσσης, ἡ ἀνήγγοντο ἀπὸ τὰ λιμνάζοντα ὕδατα.

Τοιοῦτοτρόπως αἱ καρδίαι τῶν καθεββαλλόντων, ὁ φόβος διεσπάρη, ἐκურτίεσε τούτους ἡρώων κατ' ὄλιγον, ἔδεσε τὰς γείρας των. Καὶ ὄλιγον κατ' ὄλιγον ἤργησαν νά δυσανασηματῶσι, κατόπιν νά γογγύωσι, καὶ ἐπειτα νά ἐκφωνῶσι λόγους ποταποῦς καὶ ἀνανδρῶν. Καλλίτερον ἦτο, ἔλεγον, νά στραφῶσι πρὸς τὰ ὀπίσω, νά παραδοθῶσιν εἰς τὸν ἐγῆθον, νά παρατιθῶσι διὰ πάντοτε τῆς ἐλευθερίας. Ἡ φωνὴ μὲς ζωῆς δουλείας καθίστατο ὀλιγότερον φοβερὰ δι' αὐτοὺς, ἀπὸ μίαν ζωὴν πρῶμου καὶ θανάτου.

Τότε ὁ Δάνκο ἐπέβη καὶ ἐσώσεν ἅπαντας μόνος.

Ὁ Δάνκο ἦτο εἰς τῶν νεωτέρων τῆς φυλῆς καὶ ὅστις εἶνε πεποικτισμένος μετὰ καλλοπὴν, δὲν γνωρίζε τὸν φόβον. Διὰ τοῦτο εἶπε πρὸς τοὺς συντρόφους του :

— Οἱ λόγοι καὶ αἱ σκέψεις δὲν ἀκούσιν, ὅπως ἀπομακρύνουσι τοὺς κινδύνους, οἱ ὁποῖοι περιβάλλουσιν ἡμᾶς. Διὰ τὴν γὰρ τὸν καιρὸν καὶ τὰς δυνάμεις σὰς εἶμι μάταια παρόπαντα ; Ἐμπρός, ἅς ἐγερωθῶμεν. Ἄς προγοώσῃμεν εἰς τὸ βάθος τοῦ δάσους καὶ βεβαίως θά εὐρωμεν ἐξοδον. Ὅλα τὰ πράγματα ἔχουσιν ἐν τέλος καὶ τὸ δάσος τοῦτο θά ἔχῃ τὸ πέρας του. Ἐμπρός, ἅς ἐκκινήσωμεν. Ὅλοιποὶ τὸν παρετήρησαν κατὰ πρόσωπον καὶ

ἐκῆρυξαν τοῦτον τὸν γενναίωτον μεταξύ τῶν γενναίων δίοτι ἐντὸς τῶν ὄφθαλμῶν του ἀνεγνώσαν τὸ θάρρος καὶ τὸν ἐνθουσιασμὸν.

— Ἐσο σύ δόγηγός μας, ἀνεφώνησαν.

Καὶ οὕτως ἐτέθη ἐπὶ κεφαλῆς.

Ἐπροχώρησαν ἀνευ δούου δίοτι ἔχον ἐμπιστοσύνην εἰς τὸν ἀρχηγὸν των. Δύσκολος καὶ τραγὴς ἦτο ὁ δρόμος. Τὰ πεπυκνωμένα δένδρα ἐφρασσον τὴν ὁδόν, αἱ ρίζαι πολλὰν ἐξήγγοντο ἐκ τοῦ ἐδάφους ὡς ἐρπετὰ, ἕκαστον βῆμα ἐστοίχιζεν εἰς τοὺς ἀνθρώπους ἰδρώτα καὶ αἶμα.

Ἐταξίδευσαν ἐπὶ πολλὴν, τὸ δάσος ὅμως καθίστατο πυκνότερον καὶ μᾶλλον ἀδιάπεραστον. Ἐπὶ τέλος οἱ δυστυχῆς ἤργησαν νά αἰσθάνωνται τὰς δυνάμεις αὐτῶν ἐξαντλουμένας. Καὶ ἤργησαν νά ὑποπονοῦσιν ὅτι ὁ νέος καὶ ἀπειροὺς Δάνκο εἰς μάτην ὡδήγησε τούτους ἐκεῖ μέσα, ἐντὸς τοῦ ἀδιεξόδου ἐκείνου λαυρινίου. Οὕτως ὅμως ἐπροχώρησε ἀπαθῆς καὶ πλήρης ἐλπίδων.

Ἀφινιδίως τρομερὰ ἐξεράγη κατὰ τοῦ δάσους θύελλα. Ἄνεμος φοβερός ἔσειε τὰ δένδρα. Τὰ σκόπη κατέστησαν πυκνότερα ὡς ἂν ἅπασαι αἱ νύκτες τῆς πρώτης τοῦ κόσμου δημιουργίας συνεσωρεύθησαν εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος τὴν στιγμὴν ἐκείνην. Οἱ ἄνθρωποι μαστιζόμενοι ἀπὸ τὴν μανίαν τῶν στοιχείων, ἐπιπόνως ἐπροχώρουν μεταξὺ τῶν ἐκτριχομένων δένδρων, ὑπὸ τὰς βροντὰς τῶν κεραυνῶν. Οἱ γιγαντιαῖοι κορμοὶ ἐκαμπτον τὰς στεναχούσας καὶ ἀπαίσιας κροτούσας κορυφὰς. Ὑπερῶν τῶν δένδρων εἰς τὸν οὐρανὸν ἐξακοντίζονταί σερραὶ ἐλικοειδῶν φλογῶν αἰτίνες πρὸς στιγμὴν ἐφώτιζον τὴν φοβερὰν σκηνὴν μετὰ τῶν ψυγρῶν καὶ λευκῶν.

Καὶ ἐφαίνετο εἰς τοὺς κατατρομαγμένους ἐκείνους ἀνθρώπους, ὅτι ὄλα ἐκεῖνα τὰ δένδρα ἔξων ἰδιαιτέρων ὄλων ζῶν, ὅτι ἔτεινον τοὺς ὀξυδέεις βραχίονας των ὅπως τοὺς κλεῖσμον ἐντὸς αὐτῶν καὶ τοὺς κατασυντρίβουν καὶ μαῦρον τι καὶ κίτρινον ἐφαίνετο ἐνερθεῖον ἐντὸς τοῦ σκότους, ὅπως αἰρινιδίως ἐπιπέση κατ' αὐτῶν καὶ τοὺς ἐξουθενώσῃ.

Ἡ πορεία ἦτο ἐπίπονος. Οἱ ἄνθρωποι ἦσαν ἐντελῶς ἐξητλημένοι, τὸ θάρρος τοὺς εἶχεν ἐγκαταλείψει. Οἱ ἄνδρες αἰγυμνόμενοι νά δημολογῆσαι τὴν ἀδυναμίαν των, συνεσώρευσαν ὄλον τὸ μῖσος καὶ ἅπαντα τὴν ὀργὴν αὐτῶν κατὰ τοῦ Δάνκου, ὁ ὁποῖος προηγήτο καὶ ἤργησαν νά τὸν ὑβρίζωσι βαναύσως.

— Μὲς ἐξήγγησαν, ἐπανελάμβανον—εἶνε ἀνικανὸς νά μᾶς διοικήσῃ.

Ἐσταμάτησαν τώρα ἐκ τοῦ κόπου, μετὰ τὴν καρδίαν πλήρη πικρίας, ἐνῶ τὸ δάσος ἐψάλλε τὸν μανιώδη του ἦμον. Καὶ ἐν μέσῳ τῶν ὑποστρεμουσῶν σιγῶν τῆς νυκτὸς, ἐποιήσαντο συμβούλιον.

Καὶ εἶπον :
— Εἶνε προδότης, ἐπικίνδυνος ἄνθρωπος. Πρέπει νά ἀποθάνῃ ἀμέσως.

Αἱ ἀστραπαὶ καὶ οἱ κεραυνοὶ ἐφαίνοντο ἐπιβεβασιούτες τὴν ἀπόφασιν.

— Σεις μετὰ προσκαλέσαστε νά σᾶς ὡδήγησῃ καὶ σᾶς ὡδήγησῃ— ἀνεφώνησεν ὁ Δάνκο, ἐγερωμένος ὑπερηφάνως καὶ ἀποκαλύπτων τὸ στήθος.— Ἔγω δύναμαι καὶ θάρρος ἐπαρκεῖς διὰ νά εἶμαι ἀρχηγός καὶ ὡδήγός σας. Δι' αὐτὸ ἐτέθη ἐπὶ κεφαλῆς. Σεις ὅμως τί ἐκάματε ; Δὲν ἔχετε οὐτε τὸσην ἐνέργειαν, οὐτε τὸσην σταθερότητα, ὅπως ἐκτελέσητε ἐν μακρὸν ταξείδιον. Μετὰ ἠκολούθησατε, πλὴν ὄχι ὡς ἄνδρες, ἀλλὰ ὡς... ζῶα.

Κατόπιν τοιοῦτων λόγων, τὸ πλῆθος ἀπετυφλώθη ἐκ τῆς ὀργῆς.

— Πρέπει νά ἀποθάνῃ! Πρέπει νά ἀποθάνῃ! ὠρῶνοντο πανταχῶθεν.

Τὸ δάσος ἀντῆγει ἀπὸ τὰς φωνὰς αὐτῶν, καὶ αἱ ἀστραπαὶ, αἱ ὁποῖαι διέσχίζον τὰ σκόπη, καὶ τῶν κεραυνῶν αἱ βρονταὶ, ἐφαίνοντο συμφωνοῦσαι διὰ τῆς ἀπαισιότητος καὶ τρομερότητος αὐτῶν μετὰ τὰς ἀγρίας τῶν ἀνθρώπων φωνῶν.

Ὁ Δάνκο παρετήρησεν ἐκείνους διὰ τοὺς ὁποίους τόσα ἐπράξε καὶ ἔπνευρε. Οὕτοι ἀπετέλεσαν στενὸν περὶ αὐτῶν κύκλον, ὄργιλοι καὶ ἄκαμπτοι. Ὁ δόγηγός κατενόησεν, ὅτι δὲν ἠδύνατο νά ἀναμένῃ οἶκτον καὶ ἐντὸς τοῦ στήθους του ἠσθάνῃ τὴν ὀργὴν ἀναδράζουσαν.

Ἀφινιδίως ὅμως ἐντὸς αὐτοῦ ἐσίγησε πᾶσα ἀγανάκτησις. Ἠγάπα τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους καὶ ἠσθάνετο ὅτι, ἀνευ αὐτοῦ, ἦσαν κατεδικασμένοι νά ἀπολεσθῶσι. Μία ἡμέρη βυστίας τὸν κατέλαβεν καὶ εἰς τοὺς ὄφθαλμοὺς αὐτοῦ ἀνητανάλατο φλόξ ὑπέσπερος.

Οἱ ἄλλοι, ἰδόντες τὸ πρόσωπόν του, ὑπέθεσαν ὅτι εἶγε παραφρονησῇ καὶ ἐκλείσαν περὶ αὐτὸν τὸν κύκλον στενωτέρως, ἵνα φονεύσων τούτων μετὰ μεγαλύτερους εὐκόλους.

Ὁ Δάνκο ἐμάντευσε τὴν σκέψιν των, τὸ αἰσθημα ὅμως τὸ ὁποῖον τὸν ἐνεψύχασεν, ἐκατονταπλασιασθῆ ἐν αὐτῷ. Ἐν τούτοις τὸ δάσος ἐξηκούθη νά ψάλλῃ τὸ ἀπείσιον ἔσμα του, αἱ βρονταὶ ἠκούοντο, ἡ βροχὴ κατέπιπτεν ὡς χείμαρρος.

Ὁ Δάνκο ὅμως ἐκράυαζε μετὰ φωνῆν ἰσχυρότεραν τῆς καταγίτιδος.

— Τί δύναμαι ἀκόμη νά πράξω διὰ τὸν ἀτυγῆ τούτων λαόν ;

Ἀφινιδίως, διὰ τῶν ἰσχυρῶν αὐτοῦ χειρῶν, ἠνοῖξε τὸ στήθος καὶ ἐξ αὐτοῦ ἀπέσπασε τὴν καρδίαν του, εἰσέτι πάλλουσεν καὶ ἐκάρτησεν αὐτὴν ὑψηλὰ, ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς του. Καὶ ἡ καρδία ἐλάμψεν ὡς ἥλιος, τὸ δάσος σεισημιακῶς καθηρέχασε, φωτισθὲν ἀπὸ τὴν λυγρίαν ἐκείνην τῆς ἀνάπτης τῆς ἀπειροῦ. Τὸ σκότος ὑπερώρησε καὶ οἱ ἄνθρωποι ἔμεναν ἀκίνητοι, ὡς ἀπολιθωθέντες.

— Ἀκολουθεῖτε με !— ἐφώνησεν ὁ Δάνκο, καὶ ὤρμησεν ἐμπρός, πάντοτε κρατῶν ὑψηλὰ τὴν καρδίαν του, τὴν φωτίζουσαν διὰ τῶν ἀκτίνων αὐτῆς τὸν δρόμον.

Οἱ λοιποὶ ἠκολούθησαν τοῦτον θαυμάζοντες. Τότε τὸ δάσος ἐπανέλαβε τὸν ἐκχωρητικὸν του θόρυβον, τὸ πλῆθος ὅμως τώρα ἦτο ἀρκετὰ ἰσχυ-

ρὸν ὅπως τὸν καταπνίξῃ. Ἐπορεύοντο ὄλοι τὰ γέως, μετὰ ἄλλοις τώρα, ἐλκυσμένοι, ὑπνωτίζόμενοι ἀπὸ τὸ θέμα τῆς ἀκτινοβολοῦ καρδίας. Πολλοὶ, εἶνε ἀληθῆς, ἀκολουθοῦντες, ἐπιπτον κατὰ γῆς ἠσπόμενοι ἀπὸ τὴν ὑπεροχάσιν, ἀπέβησκον ὅμως χωρίς νά γίνωνσιν ἐν δάκρυον, χωρὶς νά ἐκφωνῶσι παράπρονόν τι. Καὶ πάντοτε ὁ Δάνκο ἐπορεύετο πρὸ αὐτῶν, καὶ πάντοτε ἡ καρδία του ἐλάμπεν ὡς φανός.

Ἀφινιδίως τὸ δάσος διηγοίγητ' ἐκατέρωθεν. Ἐπειτα ἔμεινεν ὀπισθεν αὐτῶν, σιωπηλὸν καὶ μέλαν. Καὶ ὁ Δάνκο καὶ ὄλοι οἱ μετ' αὐτοῦ, εὐρέθησαν ὑπὸ θάλασσαν φωτὸς, μετὰ τὸν ἦλον τὸν λαμποκοποῦντα ὑπεράνω τῶν κεφαλῶν των, τὰς ὁποῖας ἐφώτιζεν ὁ ἄηρ ὁ καθαρός, ὁ ζωογόνος μετὰ τὴν βροχὴν ἄηρ. Ἡ καταγίτις ἔμεινεν ὀπίσω ἐντὸς τοῦ βάθους τοῦ δάσους. Ἐναυθα ἐλάμπε τῆς ἡμέρας τὸ ἀστρον ἡ στέππη ἡ ἀγνής ἀντῆγει ἀπὸ ζῶν καὶ εἰς τὸ βάθος ἐλάμπεν εἰς ποταμούς ὡς ταινία γυρῶσῃ. Ἦτο ἡ δύσις. Ὑπὸ τὰς τελευταῖας ἀκτίνας αὐτοῦ θησκοῦτος ἡλίου, ὁ ποταμὸς καθίστατο ἐρυθροπῶδες, ὅπως ὁ χείμαρρος τοῦ αἵματος, ὅστις ἐξήγγετο ἀπὸ τὸ ἀνοικτὸν τοῦ Δάνκο στήθος.

Μέλλοντος νά σβουθῇ τοῦ βλέματος αὐτοῦ, ἐρρίφθη ἐπὶ τῆς γλοσσῆς ἐκτάσεως. Μία ἀκτίς γλαυρῆς ὑπερηφάνου ἐλάμψεν ἐκεῖ πρὸς στιγμὴν ἐπὶ τῆ θέᾳ τῆς γῆς τῆς ἐλευθερίας. Ἐπειτα ἡ κεφαλὴ του ἔπεσε πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ ὁ ἦρος ἐξέπνευσε.

Γλυκέως, ὡς ἐμβρόντητα, τὰ δένδρα τοῦ δάσους ἐκλαυθηροῖζον ὀπισθεν αὐτοῦ, τὰ γόρτα ποτισθέντα μετὰ τὸ αἶμα του, ἐπανελάμβανον τὸν ἦρον ὡς ἡλῶ.

Οἱ ἄνθρωποι ὅμως, εὐτυχῆς τώρα ἐκ τῆς ἀναγεννηθείσης ἐλπίδος των, δὲν παρετήρησαν τὸν θάνατόν του, δὲν εἶδον, παρὰ μόνον τὸ ἄβυσσον σῶμα τοῦ Δάνκου. Ἡ μεγάλη του καρδία ἦτο ἀκόμη θερμὴ.

Μόνον εἰς ἀνοήτους τὴν παρετήρησε καὶ καταληγθεὶς ἀπὸ φόβου ἀόριστον, τὴν ἀπόθηκε διὰ τοῦ ποδός. Καὶ ἡ καρδία ἀνεπήδησε καὶ διεσπάρθη εἰς μυριάδας σπινθήρων, οἱ ὁποῖοι ἐξηπλώθησαν μίαν στιγμὴν εἰς τὴν ἀτμοσφαῖραν, μεθ' ἧς κατέπεσαν ἐπὶ τῆς γῆς σβυστά!

Ἐκ τοῦ Ρωσικοῦ [Μετὰφρασίς Ρουτλάνδου]

ΤΟ ΣΑΛΟΝΙ ΤΟΥ Α.Ο.Δ.Ο.

Οἱ στείλαντες ἐρωτήσεις καὶ ἀπαντήσεις διὰ τὸ «Σαλόνι» ἅς μᾶς συγχορήσουν διότι δὲν θά τὰς ἴδωσιν σήμερον.

Ἐπειδὴ, ἀπεφασίσαμεν τὴν ἀνακαίνισιν τοῦ «Σαλονιοῦ» μᾶς κατὰ τὸ ὑπόδειγμα τῶν ξένων. Περιοδικῶν τοιούτων ἀνεβάλλομεν τὴν δημοσίευσιν αὐτῶν διὰ τὸ προσεχεῖς.

Σήμερον δημοσιεύομεν μόνον τὰς ἐρωτήσεις καὶ ἀπαντήσεις αἱ ὁποῖαι δὲν ἔχον σχέσεις μετὰ ἀινίγματα καὶ λύσεις προβλημάτων.

ΑΙ ΥΠΟΓΡΑΦΑΙ ΤΩΝ ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΩΝ

Χάριν τῶν ἀναγνώστων μας δημοσιεύομεν τὸ πανομοιότυπον τῶν ὑπογραφῶν πολλῶν Ὀλυμπιονικῶν, τὰς ὁποίας τόσοι περιέρχονται διλλέκται μετ' ἐπιμονῆς ἐπιζητούν.

1 *William J. Sherring*
Haime Mon
Canada

2 *Paul H. Pelgrum*

3 *Jas W Lightbody*
H. Fonder

4 *Robert J. Leavitt*

5 *W. C. Hawley*
Mont RE

6 *Walter J. Shindau*
French America A.C

7 *Tom Taylor*

8 *Ray C. Ewing*

9 *Walter J. Shindau*

10 *Walter J. Shindau*

11 *Walter J. Shindau*

12 *Bon Bealy*
England

13 *Richard Heber*
Germany

14 *Fritz Reinbock*

15 *W. Hoff*

16 *Bernier Larvines*
Helsingfors
Unitas
Finland.

17 *Walter J. Shindau*
New York City
U.S.A

18 *Walter J. Shindau*
Los Angeles

1) Σέριγκ, ὁ νικητὴς τοῦ Μαραθωνίου, Καναδὸς. 2) Πίλκριν, τῶν δρόμων τῶν 800 μ. καὶ τῶν 400 μ., Ἀμερικανός. 3) Λαίτημοντο, τῶν 1500 μ. Ἀμερικανός. 4) Γκονταί, ἄλματος ἐπὶ κοντῆ, Γάλλος. 5) Λέβιτ, τοῦ δρόμου μετ' ἐμποδίων, Ἀμερικανός. 6) Οὐότρεν, τοῦ δρόμου τῶν 5 μιλίων, Ἀγγλος. 7) Σέρινταν, ἐλευθερίας δισκοβολίας καὶ σφαιροβολίας, Ἀμερικανός. 8) Τόφαλος, εἰς τὴν ἀρίστην τῶν βραχίων δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν, Ἑλληνας. 9) Γιοῦρι, ἄλματος εἰς μήκος ἀπὸ τῆς ἀριστερῆς ποδοῦ, Ἀμερικανός. 10) Δίντριν, δρόμου βάρη, Καναδός. 11) Γεωργιαντῆς, λιθοβολίας, Ἑλληνας. 12) Λήχν, ἄλματος εἰς ὕψος, Ἀμερικανός. 14) Χάν, τοῦ δρόμου τῶν 100 μέτρων, Ἀμερικανός. 14) Στάιμπαχ, ἄρσεως βαρῶν διὰ τῆς μῆρας, Ἀυστριακός. 15) Σλέφ, κολύμβημα, Οὐγγρος. 16) Τζέβρινεν, δισκοβολίας Ἑλληνικῆς, Φινλανδός. 17) Πρινσταίν, ἄλματος εἰς μήκος μετὰ ποδοῦ, Ἀμερικανός. 18) Δέμμιν, ἀκοντίου, Σουηδός.

Τὰς ὑπογραφὰς τῶν συνέλεξεν ὁ γυμναστὴς κ. Γιαννούλης καὶ σιολίζουσι ὡραιότατα δελτία, τὰ ὁποῖα βεβαίως θὰ εἶνε μία ἀπὸ τὰς ὡραιότερας τῶν Ὀλυμπιονικῶν Ἀγῶνων ἀναμνησείας.

νόμι καὶ Ποντικονήσι καὶ 9). Ἐρωτῶ ὅλους τοὺς ἀναγνώστας τοῦ Α.Ο.Α.Ο. πῶς εἶναι δυνατόν νὰ φάγη τις ὄχι 36 ἀυγά, ὅσα πράγματι ἔφαγεν ὁ κ. Παπαχριστόπουλος (ἄλθος κάνουν ὅσοι γράφουν ὅτι ἔφαγε 27). ἄλλὰ 10—20—30 δένδρα μετὰ τῆς βίβλας, τὸν κορμόν, τοὺς κλάδους καὶ τὰ φύλλα, χωρὶς μάλιστα νὰ πάθῃ τίποτε τὸ στομάχι του καὶ χωρὶς νὰ κοπῆ ἢ ὀρεῖ ἢ ὀρεῖ τὸν.

Ἄ κ. Νάτσιν συμβουλεύει τὸν κ. Α. Α. . . νὰ πετάξῃ τὸ «φράγκικον» ψευδώνυμον τοῦ «Μαίφορτ» τὸ ὁποῖον ἔχει συμμορφούμενος οὕτως καὶ μετὰ τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ παράγοντος τοῦ Σαλονίου «Γέρω - Κουκουβίνου.»

Ἄ κ. Λόντος ἔλυσε τὴν περὶ «ναργηλῆ» ἐρώτησιν τοῦ μ. Ε. Νάτσιν ἀπαντήσας, ὅτι ἡ λέξις αὕτη εἶναι Περσικὴ παραγομένη ἐκ τοῦ «Νάρ» (περσικῆς λέξεως σημαίνουσης πύρ) καὶ «Λουλῆς» (Πύργος) Πύρινος δηλαδὴ Πύργος.

Κῆρε - ποδῶν.

Ἀνταλλάσσουσι οἱ κ.κ. Ἀνδρέας Γ. Παυλογεωργίου καὶ Κωνστ. Γ. Παπαδακελλάρου. Ρέθυμον Κρήτης. — καὶ Ὁρφέως, Poste-restante Ἡράκλειον Κρήτης.

Νίκων, Σύρον. — Διατὶ γαλλιστὶ; Ὅτι τὸ Ἰωάννην καὶ ὅτι σὺ ἀπαντήσωμεν περὶ τῆς ἐγκρίσεώς σου ἢ μή. Ἐξ ἑνὸς βλέμματός τοῦ ὁποῖον ἐρρίξαμεν σὺν πολλῷ ἐρωτικῶν μὲς ἐφάνη.

κ. Γεώργ. Θ. Κελεπούρν.— Ἐκ τοῦ πόθου κατὰ τὴν δημοσίευσίν σου τὰ κάτωθι τετραστήχη.

Ἡ δόξα τῆς Ἑλλάδος
Ἡ πρώτη δόξα φερωντῆ
μετὰ τῆς ἐσμῆν ἐμποροφιλίας τῆς
ἔρριξε πάλιν ἐπὶ μικρῇ
Ἑλλάδι τὴν ματιὰ τῆς.

Φωτοβολεῖ ἐπὶ μάρμαρα
τῆς τέχνης ἢ λαμπρότης,
ὅταν ὀλοζῶνταν οὐνεῖρο
τῆς περασμένης νεότητος.

Χαῖρε Ἑλλάς τῶν Πλαταίων
Ἑλλάς τοῦ Μαραθῶνος,
Ἑλλάς τῶν πάλαι Ἀχαιῶν
Ἑλλάς τοῦ Παρθενῶνος.

Σὲ εἶδαν σκλάβοι οἱ καιροὶ
μ' ὀλόγυρτο κεφάλι,
Σὲ βλέπουν νεκρανάστατη
θε νὰ σὲ ἴδων μεγάλην.

Ἄ κ. Μίθος σου θὰ κυλισθῇ
ἀρκεῖ νὰ τὸ θελήσῃς,
εἶνε γραμμένο, ὃ Ἑλλάς
νὰ ζῆσῃς, ΚΑΙ ΘΑ ΖΗΣΗΣ.

Ἄ κ. Ὁρφέα, Ἡράκλειον Κρήτης. — Δια τὸν Σὺλλογον δὲν ἐγράψαμεν τίποτε διότι ἔτσι μὲς ἐπιστήσατε. Ποῖος ἀνταλλάσσει ἀχάρτ-ποστάλιν ὃ «Μίθος» ἢ σεις; Τὰς ἰδικὰς σας πληροφορίας τὰς βλέπετε σήμερον. Ἐξηγηθῆτε καλλίτερον διὰ νὰ ἴδῃτε ὅτι δὲν ἔχετε δίκαιον νὰ παραπονήσῃτε. Ἀναμένοντες ἀνυπομονῶν τὸς «Κρητικὸς γάμος».

κ. Κων. Γ. Παπα-Σακελλάριου καὶ Ἀν. Γ. Παυλογεωργίου, Ρέθυμον Κρήτης. — Εὐχαριστοῦμεν πολλὴν διὰ τὰς εὐγενεῖς φροντίδας τὰς ἰδικὰς σας καὶ τοῦ Μίθους ὑπὲρ τοῦ φύλλου μας. Ὅτι συμμορφωθῶμεν μετὰ τὸ δελτάριόν σας.

κ. Η. Α. Καμπάνν.— Ἀγδρον. Λαμβάνετε τὰ φύλλα ταχυδρομικῶς.

κ. Π. Γουρζίν, Λευκάδα.— Εἰς τὸ προσεχὲς σαλόνι θὰ εἶδητε ὅτι δὲν ἠδίκηθήτε. Ἐκεῖνα ἐδημοσιεύθησαν εἰς τὰ «Ἐκτὰ μας Α.Ο.Α.Ο.» διότι δύο λέξεις ποῦ ἴσαν δὲν ἦτο δυνατόν νὰ δημοσιεύθῃ, οὐτε εἶχαν θέσιν ἄλλου. Περιέρχοντες ὡς ὅσοι ἐργάζονται αὐτὰ αὐτὰ ἰδίαι ὅτι «ὄχι εἰσε δεκτὸς» καὶ τὰ τοιαῦτα! Εἴθε ὁ μόνος τῶν ἀναγνωστῶν μας ὅστις παραπονεῖσθε διαρκῶς. Ἡθέλατε νὰ γράφατε τὸ Α.Ο.Α.Ο. εἰς τὴν ἀρχαίαν ἑλληνικὴν; Θέλετε νὰ δημοσιεύσωμεν τετραχίς καὶ πεντάχίς Λαϊκὰ δημοσιεύματα εἰς τὸ Α.Ο.Α.Ο. Βλέπετε ὅτι αὐτὰ εἶνε κτήματα πάντων, ὅστις στέλλει πρῶτος ἐκεῖνος καὶ προτιμᾶται. Τὸ Α.Ο.Α.Ο. ἐκτιμᾷ ὅλους ἐξ Ἰσου τοὺς ἀναγνώστας του καὶ δὲν χαίρει εἰς οὐδένα οὐτε περιφρονεῖ κανένα.

Ἄ κ. Ἀδάσκιον, Σύρον. — Δημοσιεύομεν τὸ ποίημα τοῦ φίλου σας Α. Δ. Ἀγγελῆ, τὸ ὁποῖον μὲς ἐστειλάτε.

Μάϊος καὶ νεότης
Ἐμμερῶν. Γιατὶ ἔλοι τρέχον, γελῶν,
καὶ ἀνθισμένα βαστοῦνε κλωνάρια;
Χίλια λόγια μὲν ἔνν' ἔνν' ἔνν' ἔνν' ἔνν'
καὶ ἐπὶ πρᾶσινα φεύγοντα χορτάρια.

Ἄ κ. Ὁρφέα, Ἡράκλειον Κρήτης.— Δια τὸν Σὺλλογον δὲν ἐγράψαμεν τίποτε διότι ἔτσι μὲς ἐπιστήσατε. Ποῖος ἀνταλλάσσει ἀχάρτ-ποστάλιν ὃ «Μίθος» ἢ σεις; Τὰς ἰδικὰς σας πληροφορίας τὰς βλέπετε σήμερον. Ἐξηγηθῆτε καλλίτερον διὰ νὰ ἴδῃτε ὅτι δὲν ἔχετε δίκαιον νὰ παραπονήσῃτε. Ἀναμένοντες ἀνυπομονῶν τὸς «Κρητικὸς γάμος».

κ. Κων. Γ. Παπα-Σακελλάριου καὶ Ἀν. Γ. Παυλογεωργίου, Ρέθυμον Κρήτης. — Εὐχαριστοῦμεν πολλὴν διὰ τὰς εὐγενεῖς φροντίδας τὰς ἰδικὰς σας καὶ τοῦ Μίθους ὑπὲρ τοῦ φύλλου μας. Ὅτι συμμορφωθῶμεν μετὰ τὸ δελτάριόν σας.

Ἄ κ. Ἄδασκιον, Σύρον. — Δημοσιεύομεν τὸ ποίημα τοῦ φίλου σας Α. Δ. Ἀγγελῆ, τὸ ὁποῖον μὲς ἐστειλάτε.

Μάϊος καὶ νεότης
Ἐμμερῶν. Γιατὶ ἔλοι τρέχον, γελῶν,
καὶ ἀνθισμένα βαστοῦνε κλωνάρια;
Χίλια λόγια μὲν ἔνν' ἔνν' ἔνν' ἔνν' ἔνν'
καὶ ἐπὶ πρᾶσινα φεύγοντα χορτάρια.

Ἄ κ. Ὁρφέα, Ἡράκλειον Κρήτης.— Δια τὸν Σὺλλογον δὲν ἐγράψαμεν τίποτε διότι ἔτσι μὲς ἐπιστήσατε. Ποῖος ἀνταλλάσσει ἀχάρτ-ποστάλιν ὃ «Μίθος» ἢ σεις; Τὰς ἰδικὰς σας πληροφορίας τὰς βλέπετε σήμερον. Ἐξηγηθῆτε καλλίτερον διὰ νὰ ἴδῃτε ὅτι δὲν ἔχετε δίκαιον νὰ παραπονήσῃτε. Ἀναμένοντες ἀνυπομονῶν τὸς «Κρητικὸς γάμος».

κ. Κων. Γ. Παπα-Σακελλάριου καὶ Ἀν. Γ. Παυλογεωργίου, Ρέθυμον Κρήτης. — Εὐχαριστοῦμεν πολλὴν διὰ τὰς εὐγενεῖς φροντίδας τὰς ἰδικὰς σας καὶ τοῦ Μίθους ὑπὲρ τοῦ φύλλου μας. Ὅτι συμμορφωθῶμεν μετὰ τὸ δελτάριόν σας.

Μὴ σὲ χάσω φοβοῦμαι. Ἄχ! Πῶς σ' ἀγαπῶ,
ὅ Νεότης! . . . χρυσὴ μου Νεότης! . . .

Ἄλμπεϊς, ἄλμπεϊς παντοῦ καὶ σκορπὸς τῆς χαρῆς
μὲς τὰ λουλούδια, μὲς τὰ χορτάρια
καὶ ἵστῃς λίμνης ἐκεῖ, τὰ χρυσὰ τὰ νερά.
Ἄς πενῶν. Γιατὶ λίγο θὰ νάχω φτερά,
γιατὶ ὁ Μάης ζητᾷ νεὰ βλαστάρια.

Καὶ λουλοῦσι ἂν δὲν ἦσαν, μυρτῆς ἐσὺ
ἄν βολέττα, Νεότης, ἄν κρῖνον
καὶ σὺ πλέκων στεφάνι, ὠραίο, κισσοί,
Σὲ σκεπάζει παντοῦ μὲ ἀλίδια χρυσή.
Ἄχ! νεότης! Μαζὺ σου νὰ μένω.

Στὴν ἀγάπην μου, πέρα, νὰ τρέξω μακριὰ,
καὶ ἐπὶ δένδρα ἔσθ' ἐκείνη πῶς
Ἄχ! χρυσὴ νὰ τὸ πλέξω καὶ ὠραία μαλλιά.
Νὰ τῆς πῶ. — Μοῦπ' ὁ Μάης νὰ ἴδῃ συντροφιά
καὶ τὰ μάτια σ' ἐδῶ νὰ φιλήσω.

Ἄν τ' ἀλλάξῃ ποῦ τρέχει καὶ ὁ Μάης περνεῖ,
μὰ θὰ νάρθῃ μὲ μῆρα ὅπισθιν.
Ἄχ! ἢ Νεότης ποτὲ τῆς, ποτὲ δὲν γυρνεῖ
ἄλμπεϊ: μόνον καὶ οὐδὲν. Ὁ κόσμος γερνεῖ.
Ἄχ! Μάης . . . μαζὺ σου νὰ ζῆσω.

Κρῶσω μὲς τὴν καρδίαν μου χωρὶς νὰ τὸ πῶ
τῆς ζωῆς μου εἰκόνα τῆς πρώτης,
καὶ μὲ μάτια πνιγμένα ἐπὶ δάκρυ σιωπῆ.
Μὴ σὲ χάσω φοβοῦμαι. Ἔσθ' ἀγαπῶ.
Ματὶ μου! . . . Χρυσὴ μου Νεότης! . . .

κ. κ. Σουλ. ελέν, Πειραιῶ. — Ὅτι σὺς τὸ στέλλομεν τοῦ λοιποῦ ταχυδρομικῶς. Τὰ καθυστερηθέντα σὺς ἐστειλάτε μετὰ τὸν εἰσπράκτορα.

κ. Κ. Λαγουμετζίκην, Ἡράκλειον Κρήτης. — Ἀποστορῶν πρὸς τὰ γραφόμενά σας! Ἢ Καλὴ τί λέτε! Καὶ ἀποδείξετε ὅτι ὅσα τὰ σταλέντα θὰ δημοσιεύθῃ.

κ. Ε. Γ. Παπαδάκη, Ἡράκλειον Κρήτης. — Ὅλα τὰ σταλέντα θὰ δημοσιεύθῃ. Καὶ αἰς ἐρωτᾶτε ἂν θέλωμεν Λαϊκὰ; καὶ μάλιστα Κρητικὰ τοιαῦτα;

κ. Α. Γκιώνν, Κέρκυραν. — Ὅτι δημοσιεύομεν. Εὐχαριστοῦμεν δὲ ὅσα κολακευτικὰ γράφετε διὰ τὸ Α.Ο.Α.Ο.

Ἄ κ. Λαγουμετζίκην, Κέρκυραν. — Εὐχαριστοῦμεν διὰ τὰ γράφετε διὰ τὸ περιοδικόν μας. Στείλατε τὰ Λαϊκὰ τὰ ὁποῖα ἔχετε καὶ ἔστε βέβαιος, ὅτι θὰ δημοσιεύθῃ. Ἢ συνδρομὴ εἶνε ἡ αὐτὴ εἰς τὴν διὰ τὴν τῆς εἶνε νὰ ἐγγραφήτε ἢ ἄλλο.

Δημοσιεύομεν μέρος τῆς ἐπιστολῆς σας.

Κῆρε Διευθυντὰ τοῦ Α.Ο.Α.Ο.

Ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας τῆς ἐκδόσεώς σου, δηλ. ἀπὸ τῆς 9 Νοεμβρίου 1903, ἀγορᾶς τὸ περιοδικόν σας τὸν μὲν πρῶτον ἐκ περιεργείας, διὰ τὸ ἰδιότροπον ὄνομά του, κατόπιν ὅμως, διότι δὲν ἴθελα ν' ἀφήσω τὰ ὠραία διηγήματα, τὰ ὁποῖα εἰς εὐθεῖαν ἔξ' ἀρχῆς μου ἐκέντησαν τὸ ἐνδιαφέρον μὴ τὸ δοῦναι κολακείαν.

Ἄ κ. Ἀρσενίου Ἀγγῶν. — Ἡράκλειον Κρήτης. — Τὸ ἐκλόν σας ἐλήφθη καὶ θὰ δημοσιεύθῃ.

Κουκουβίνον . . . Ἐπίσης. — Τὰ ποιήματα τῶν Ἀγγῶν θὰ εἰς τὸν ἑπόμενον ἀριθμὸν καὶ εἰς τὸν ἑπόμενον ἀριθμὸν.

Ἄ κ. Μικρὸν Χάριν, Λευκάδα. — Ἐλήφθησαν καὶ θὰ δημοσιεύθῃ στείλατε μὲς Λαϊκὰ ἀλλὰ μὴ γράφετε καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη τοῦ χάρτου. — Τὸ τοῦ συζύγου δὲν νομίζετε ὅτι εἶναι ἀργὰ πλέον;

Ἄ κ. Νάτσιν. Ἐνταῦθα. — Καὶ τὰ ἰδικὰ σας.

Μαίφορτ. Ἐνταῦθα. — Τὸ γλωττικὸν ἐλήφθη καὶ θὰ δημοσιεύθῃ.

Ζ. Κρούπ. Ὁθάς. — Ἐπιστολὴ σας ἐλήφθη. Ὅτι συμμορφωθῶμεν μετὰ αὐτήν. Εὐχαριστοῦμεν διὰ τὰς μαγικάς ἐνδείξεις σας καὶ σὺς εὐχόμεθα τὰ αὐτὰ. Συναργείον ὅπως καὶ εἰς Ναύπακτον μάλιστα. Ὅταν ἔλθῃ τὸ πλοῖον . . . τοῦ γρόνου θὰ λάβετε ἐπιστολήν μετὰ μεγάλης εὐχαρίστησεως σταλησομένην. Σὲ ἀναμένοντες ἔνταθα καὶ εὐχόμεθα νὰ σὲ ἀνεύρωμεν καὶ ἐκεῖ. Σὺς συγγράμεν διὰ τὰς «Ἀκροπολικὰς» ἐπιτυχίας σας. Τὸ σαλόνι θὰ δημοσιεύθῃ. Ὁ Κουκουβίνος καλὰ σὺς τὰ εὐχάλε.

κ. Ἀρσενίου, Ἀλεξανδρείαν Αἰγύπτου. — Εὐχαριστοῦμεν διὰ τὰ καλὰ τὰ ὁποῖα γράφετε διὰ τὰ Α.Ο.Α.Ο. Καρτ-ποστάλ ἐλήφθησαν καὶ θὰ εἰδητε ἐπὶ σκετικῶς εἰς τὸ «Σαλόνι». Διὰ τὸ ἄλλο ποῦ μὲς γράφετε ἔχετε δίκαιον καὶ θὰ γένητε ὅπως σὺς ποθέτε.

κ. Κ. Νάυπακτον. — Ὁ «μῦθος» ἰταλιστὶ λέγεται «Νάζος».

κ. Μπούζλαν, Νέον Φάληρον. — Ἐλήφθησαν καὶ θὰ δημοσιεύθῃ.

κ. Κ. Γ. Λαγουμετζίκην, Ἡράκλειον Κρήτης. — Τὴν τελευταίαν στιγμὴν ἐλάβομεν καὶ τὴν ἑτέραν ἐπιστολήν σας ἐξ ἧς δημοσιεύομεν ἐνα ἀπόσπασμα καὶ δι' ἧς σὺς εὐχαριστοῦμεν πολὺ. Τὰ σταλέντα θὰ δημοσιεύθῃ.

Ἄ κ. Ἀγαπῶν μου Α.Ο.Α.Ο. — Ἐλάβον τὸ τελευταῖον φυλλάδιόν σου (ὑπ' ἀριθ. 22) τὸ ὁποῖον καὶ μετὰ κατρυχαριστῶν. Ἦτον ἀνώτερον ἀπ' ὅτι τὸ προαναγγείλατε. Τί ἐξοχα πράγματι ποῦ ἴσαν νὰ νέα σου διηγήματα!

Διὰ τοῦτο σὺ εἶσαι τὸ μόνον μου ἐντρυφήμα καὶ ὃ διασκεδαστικῆς τῶν ὡρῶν τῆς ἀνέσεώς μου.

κ. Μπερτολδίνον, ἔνταθα. — Ὁ διανομή εἶνε ἰδικὸς μας ἢ τοῦ Πρακτορίου τῶν ἐφημερίδων. Γράφετε μὲς καὶ σημαντικὰ μετὰ τὴν διεύθυνσιν σας γιὰ νὰ τὸν εὐρωμεν καὶ τὸν τιμαρτῶμεν.

κ. Σ. Τασιόπουλον, Ρεθύμιον (Ἀργυρίου). — Τὰ ἐλλείποντα φύλλα θὰ σὺς σταλούν. Γράφετε μὲς καὶ ποῖα λίσπον τοῦ ἱερῶς κ. Ν. Νικολαΐδου.

κ. Δημητράκοπουλον, Γαργαλιάνους. — Δὲν ἴθην ἡ σειρά τοῦ νὰ τὸ Ἰωάννην ἀκούω.

ΤΥΠΟΙΣ Π. Α. ΠΕΤΡΑΚΟΥ